

Елизабет Лоуел

ОМАГЪОСАНИТЕ

Елизабет Лоуел
Омагьосаните

ГЛАВА ПЪРВА

**Есен по време на царуването на крал Хенри I.
Крепостта Стоунринг, дом на лорд Дънкан и лейди Амбър, в
Спорните земи на северните покрайнини в Норманска Англия.**

– Какво да бъде? – прошепна на себе си Ариана. – Сватба или бдени
над мъртвец?

Тя се втренчи в меча, който държеше в ръка, но не откри отговора,
а само светлината от свещта, пробягваща по острието като сребриста
кръв. Докато гледаше призрачната кръв, въпросът отново прозвуча в ти-
шината на съзнанието ѝ.

Сватба или бдение над мъртвец?

Отговорът, който най-сетне ѝ хрумна, не я успокои.

Няма значение. Това са само различни думи за едно и също нещо.

Зад високите стени на Стоунринг вятърът фучеше и напомняше за
идващата зима.

Ариана не чу жалния писък. Тя не чуваше нищо освен ехото от ми-
налото, когато майка ѝ бе сложила в малките ръце на дъщеря си меча,
украсен със скъпоценни камъни.

Ариана още виждаше мрачния блясък на аметистите и усещаше
студенината на среброто. Думите на майка ѝ бяха още по-смразяващи.

*Няма по-страшно, адско наказание от жестокостта в брачното
ложе. По-добре удари с това, отколкото да лежиш до мъж, когото не
обичаш.*

За жалост майката на Ариана не живя достатъчно дълго, за да каже
на дъщеря си как да използва оръжието и срещу кого. Чие бдение щеше
да бъде – на булката или на младоженеца?

*Себе си ли да убия или Саймън, чието единствено престъпление е,
че се съгласи да се ожени за мен поради верността си към своя брат
лорд Доминик от крепостта Блаторн?*

Верност

Ариана потръпна от копнеж и туниката ѝ в кремаво и ръждивока-
фяво затрептя като жива.

*Боже господо, защо не ме благослови да се радвам и аз на верност-
та на моето семейство!*

Страшният кошмар напираше да пробие стената, която Ариана бе

издигнала срещу него. Тя спря да мисли за нощта, в която първо я предаде Хубавият Джефри, а после и собственият ѝ баща.

Острието на меча леко докосна дланта ѝ и ѝ напомни, че стиска прекалено силно оръжието. Зачуди се какво ли е усещането, когато мечът се забие далеч по-дълбоко в плътта.

Със сигурност не може да е по-лошо от кошмарите ѝ.

– Ариана, виждала ли си моя... о, какъв прекрасен меч! – каза Амбър, като зърна блясъка на среброто на влизане в стаята. – Изящен е като брошка.

Гласът сепна Ариана и я извади от мрачните ѝ мисли. Поемайки си полека дъх, тя отпусна юмука си и погледна младата жена, чиято златиста горна туника подсилваше цвета на очите и косата ѝ.

– Беше на майка ми – каза Ариана на Амбър.

– Изключителни аметисти. Същият цвят като очите ти. И нейните ли бяха виолетови?

– Да.

Ариана не каза нищо повече.

– А мислите ти – продължи Амбър направо – приличат на косата ти. Черни като безлунна нощ.

Дъхът на Ариана секна. Стресната, тя изгледа Учената дама на крепостта Стоунринг, която можеше да открие истината за човека само като го докоснеше.

Но Амбър не я бе докоснала.

– Не е необходимо да те докосвам – каза Амбър, отгатнала мислите на момичето. – Мракът е в погледа ти. И в сърцето ти.

– Не чувствам нищо.

– О, не. Чувствата ти са една рана, която е скрита, но не е излекувана.

– Така ли? – попита Ариана с безразличие.

– Аха – отвърна Амбър. – Усетих я, когато те докоснах първият път. Сигурно и ти я усещаш.

– Само когато спя.

Ариана пхна меча в ножницата на кръста си и посегна към арфата, която някога беше нейната радост, а сега бе станала утехата ѝ. Тъмните грациозни извивки на дървото бяха украсени със сребро, седеф и червен халцедон във формата на цъфнала лоза.

Но не красотата на арфата мамеше Ариана, а нейният глас. Дългите ѝ пръсти се раздвижиха и изтръгнаха от струните акорд, който бе в странна хармония с буреносния вятър, с нещо диво и неудържимо.

Скрита, но неизлекувана.

Като чу как арфата говори вместо мълчаливата арфистка, Амбър искаше да възроптае срещу съчетанието от страх, ярост и скръб, които бушуваха под спокойното лице на норманката.

– Няма защо да се плашиш от това, че ще станеш жена на Саймън – каза Амбър с настойчив глас. – Той е много страстен мъж, но умее да се владее.

За миг пръстите на Ариана спряха. Сетне тя кимна бавно. Постепенно звуците, които изтръгваше от арфата, станаха по-меки.

– Да, той е мил с мен – отвърна тихо Ариана.

Много по-мил, отколкото ще бъде, когато разбере, че не съм девствена. И от по-малки обиди са започвали войни. Мъжете са убивали. Жени са умирали.

Последната мисъл имаше мрачна примамлива сила за Ариана. Тя й нашепваше за бягство от жестокия капан на болката и предателството, в който се бе превърнал животът ѝ.

– Саймън има силно тяло и хубаво лице – додаде Амбър. – И е толкова бърз, че може да засрами всички котки в крепостта.

Пръстите на Ариана се поколебаха. След миг тя промърмори:

– Очите му са много... мрачни.

– Русата му коса ги прави да изглеждат така черни – незабавно отвърна Амбър.

Ариана тръсна глава.

– Има още нещо.

Като се поколеба и въздъхна, Амбър се съгласи.

– Така е с повечето мъже, които се върнаха от битките със сарацините – призна тя. – Върнаха се с натезали сърца.

– Саймън не ми вярва – каза Ариана.

– Не ти вярва ли? – засмя се Амбър. – Вярва ти достатъчно, за да ти покаже гърба си. На мен не вярва. В себе си ме нарича „дяволска вещица“.

За миг виолетовите очи на Ариана светнаха учудено.

– Ако това ще ти помогне – рече сухо Амбър, – твоите очи с цялата си красота са далечни като луната.

– Това трябва ли да ме успокоява?

– Може ли нещо да те успокои?

Докато обмисляше въпроса, пръстите на Ариана спряха да гаят нежно арфата. Сетне се стрелнаха като бели орли и откъснаха един груб акорд.

– Защо те нарича „дяволска вещица“? – попита след малко Ариана.

Преди Амбър да успее да отговори, заговори дълбок мъжки глас:

– Защото – каза Саймън – мисля, че е отнела разсъдъка на Дънкан.

Двете жени се обърнаха и видяха Саймън, застанал на вратата на ъгловата стая, в която бе настанена Ариана тук, в крепостта Стоунринг. Тя не очакваше гостуването ѝ да продължи дълго. Това, което задържа-ше тук лорд Доминик от крепостта Блаторн, бе да види Ариана омъже-на за един от верните му хора, преди да е станала някаква грешка.

Саймън бе вторият годеник, избран за дъщерята на барон Дьогер. Ариана не бе почувствала никакво влечение към първия си годеник Дънкан, но само като зърнеше Саймън, през тялото ѝ преминаваха странни тръпки. Той изпълваше рамката на вратата. Тъй като повечето хора го виждаха до брат му Доминик или до още по-едрия съпруг на Амбър – Дънкан, ръстът на Саймън рядко се коментираше, както и раз-мерът на плещите му.

И въпреки това Ариана беше разгледала добре Саймън още от пър-вата им среща, когато той бе приближил до нея в крепостта Блаторн и ѝ бе казал да се подготви за труден преход на кон до крепостта Стоун-ринг. Тя ясно осъзнаваше бързината и грацията му и неговото гъвкаво, силно тяло. Очите му горяха като черен огън със силата на интеллигент-ността и волята му.

И понякога, ако се обърнеше неочаквано към него, Ариана вижда-ше как в очите на Саймън гори силна чувственост. Той я желаше.

В ужас тя бе очаквала от него да ѝ наложи със сила това желание. Но той не го бе направил. Беше се държал с нея любезно и безукорно, с дисциплинирана сдържаност, която ѝ се струваше и успокояваща, и привлекателна.

Саймън можеше да застане сред гора от великани и пак да се изви-сява над тях в очите на Ариана. Имаше нещо в котешката бързина и мъжката елегантност на Саймъновото тяло, което в нейните очи засенчваше по-яките мъже.

Или това просто се дължеше на факта, че беше мил с нея по свой собствен начин. Пътуването от крепостта Блаторн, където тя бе току-що пристигнала от Нормандия, до крепостта Стоунринг, бе наистина тежко. Блаторн се намираще в най-северната част на Англия, на грани-цата на Спорните земи, където норманите и саксонците все още воюваха.

Стоунринг бе още по-далеч на север, в центъра на земите, където норманите предявяваха претенции към някои имения, а саксонците

държаха същите тези имена със сила. Норманите бяха спечелили битката при Хейстингс преди повече от едно поколение и въпреки това съвсем не бяха подчинили саксонците.

– Изглежда съм грешил за Амбър – каза Саймън, като влезе в стаята. – Отнела е само сърцето на Дънкан. А това е нещо много по-незначително от ума.

Учената млада жена се направи, че не е чула, макар кехлибареният медальон между гърдите ѝ да потрепна от спотаен смях. Усмивката на Саймън стана по-топла.

– Вече не мисля за теб като за оръдие на дявола – рече той на Амбър. – Ще ми простиш ли някога, задето те накарах да припаднеш от болка и страх?

– По-бързо, отколкото ти ще простиш на жените за онова, което една жена ти е сторила – отвърна Амбър.

В стаята стана толкова тихо, че се чуваше ясно трептенето на пламъка в мангала. Когато Саймън заговори отново, в гласа и усмивката му нямаше топлота.

– Бедният Дънкан – рече той отчетливо. – Няма да има тайни от съпругата си – вещица.

– Той и не иска да има – каза Дънкан, появил се зад Саймън. Като чу гласа на Дънкан, грейнала сякаш отвътре, Амбър се обърна към вратата.

Ариана ги загледа втренчено. За седемте дни, прекарани в Стоунринг, още не можеше да свикне с радостта, която пораждаше у Амбър новият ѝ съпруг. Радостта на Дънкан не бе по-малка – факт, който Ариана не можеше да проумее.

Когато Амбър се завтече през стаята, протегнала ръце към Дънкан, Саймън изглежда кисело Ариана. Искеше да ѝ каже с поглед, че също като нея намира младоженците забавни.

Мигът на мълчаливо разбирателство бе и сгряващ, и объркващ за Ариана. Как би искала да вярва на Саймън.

Глупачка, каза си студено тя. Той просто се опитва да те предразположи, за да не се съпротивляваш в сватбената нощ

– Мислех, че цяла сутрин ще слушаш оплакванията на крепостните селяни – каза Амбър на Дънкан.

– Така и направих – Дънкан взе ръцете на Амбър в своите големи длани. – Обаче Ерик ме съжали и прати хрътките да си полегнат край огъня.

– И Стагилър¹ ли? – попита тя, тъй като брат ѝ рядко се разделяше

от своето куче сянка.

– М-хъ. – Дънкан целуна краищата на пръстите и погъделичка дланите ѝ с мустаците си. – Малко по-късно всички си тръгнаха.

Саймън сподави смеха си.

Крепостните селяни уважаваха брата на Амбър Ерик, бившия господар на крепостта Стоунринг, но определено се плашеха от животните на Учения мъж. Не един бе благодарил на бога, че новият господар на крепостта е мускулест воин, който не се занимава с древни обичаи, учения и животни, които са два пъти по-умни от обикновените хора.

– Ще ми липсва брат ти, когато отиде в крепостта Сийхоум – каза Дънкан.

– Брат ми или хрътките му? – попита усмихната Амбър.

– И той, и те. А може би ще ни остави няколко?

– От големите ли?

– Той има ли други? Та Стагилър е висока почти колкото бойния ми жребец.

Като се смееше и клатеше глава на преувеличението, Амбър притисна буза до една от ръцете на Дънкан, белязани от битки.

Ариана наблюдаваше младоженците така, както ловуващ сокол би дебнал за внезапно движение долу на земята. Не бяха важни думите, които двамата изговаряха, а начинът, по който се гледаха, докосванията, усещането един за друг, което течеше помежду им като невидима река между два бряга.

– Смуцаващо, нали? – попита тихо Саймън.

Той бе дошъл толкова близо до Ариана, че дъхът му раздвижи косата по шията ѝ. Прекалено близо.

– Какво? – сепната, попита тя.

Беше ѝ необходима цялата ѝ смелост, за да не се отдръпне, когато погледна Саймън в ясните, черни като нощта очи. Отдръпването нямаше да свърши работа. Нито молбите да я остави на мира.

Джефри я бе научил на това и на много други неща, които бе заровила зад стени от болка и измяна.

– Смуцаващо е това как един страховит воин може да стане мек като глина в ръцете на едно момиче – обясни Саймън.

– Бих казала обратното – промърмори Ариана, – кехлибарената магьосница е глината, а той – силните ръце, които я моделират.

Русите вежди на Саймън се вдигнаха в мълчаливо учудване. Той се

1. букв. убиец на елени (англ.). – Б.пр.

обърна и погледна бегло Дънкан и Амбър.

– Права си – съгласи се Саймън. – И нейните очи са омаяни от любов.

Когато се обърна отново към Ариана, Саймън се приведе над нея, за да е сигурен, че разговорът им не се чува. Ариана неволно се отдръпна. Тя прикри това, като се престори, че настройва арфата си.

Но не успя да излъже Саймън. Той присви черните си очи и бързо се изправи. Не се смяташе нито толкова красив като Ерик, нито толкова богат, но не бе свикнал жените да се отдръпват от него, сякаш е нечист.

Друго го дразнеше още повече: Саймън бе сигурен във въздействието, което тялото му има върху Ариана, както и нейното – върху него. Когато се приближи за първи път към нея в крепостта Блаторн, тя го погледна веднъж и сетне продължи да го гледа така, сякаш никога преди не бе виждала мъж.

Саймън възприе Ариана по същия начин. Бе виждал по-красиви жени, но никога не бе виждал жена, която така да приковава сетивата му. Дори сирената Мари.

Тогава Саймън прие като жестока божия шега факта, че Ариана бе сгодена за Дънкан Максвел – приятел на Саймън и съюзник на Доминик. Когато се разбра, че Дънкан обича друга жена, Саймън незабавно предложи да се ожени за дъщерята на могъщия нормански барон. Женитбата щеше да осигури мира, от който Доминик така отчаяно се нуждаеше в Спорните земи, ако на крепостта Блаторн бе писано да процъфтява.

Когато предложи женитбата, Саймън бе сигурен, че Ариана го предпочита пред други мъже. Сега вече не бе толкова убеден. Вероятно просто се опитваше да го държи в напрежение. Това със сигурност бе играта на Мари, която тя играеше изключително добре.

– Обидих ли те с нещо, лейди Ариана? – попита хладно Саймън.

– Не.

Толкова бърз отговор. И толкова фалшив.

– Сепна ме, това е всичко. Не очаквах да си толкова близо до мен.

Саймън само се усмихна в отговор.

– Да накарам ли Мег да ми приготви специален сапун, за да зарадвам изтънчените ти ноздри? – попита той.

– Ароматът ти ми харесва много такъв, какъвто е – отвърна любезно Ариана.

И докато го казваше, осъзна, че наистина мисли така. За разлика от много други мъже Саймън не миришеше на застояла пот и прекалено

дълго носени дрехи.

– Изглеждаш учудена, че не смърдя – каза Саймън. – Да проверя ли истинността на думите ти?

С обезоръжаваща бързина той отново се наведе към Ариана. Тя се дръпна в същия миг, преди да успее да овладее страха си. Постара се да застане изправена на дървения стол, така че да изглежда сякаш се държи по-настрана от него.

– А сега можеш вече да дишаш – каза той сухо.

Ариана пое дъх с бърз и дрезгав звук, който можеше да е породен от страх или удоволствие. Саймън реши, че по-вероятно е страх.

Или отвращение.

Устните се свиха под меката, късо подрязана брада на Саймън. Много добре си спомняше думите на Ариана, когато Дънкан я бе попитал дали ще бъде съпруга не само на думи, но и на дело.

Ще изпълнявам дълга си, но се отвращавам от перспективата на брачното ложе.

Когато я попита дали студенината ѝ се дължи на това, че обича друг мъж, Ариана бе прекалено откровена.

Аз нямам сърце.

Нямаше съмнение, че говори истината, тъй като Амбър през цялото време докосваше Ариана и не откри нищо освен откровеност в думите на норманската наследница.

Ариана се бе съгласила да се омъжи, но бе дала ясно да се разбере, че я отвращава мисълта да се съвкупява с мъж. Дори с мъжа, който ще-ще скоро да ѝ стане съпруг.

Или пък точно с него?

Устните на Саймън се изкривиха мрачно, когато погледна норманската наследница, която се бе съгласила да стане негова невеста.

Когато се видяхме за първи път, дали ме гледаше със страх, докато аз я гледах с желание?

Мисълта смрази Саймън, тъй като си беше дал обет никога вече да не желае жена повече, отколкото го желае тя. Този вид желание даваше на жената власт над мъжа, жестока власт, която го съсипва.

Дали е възможно Ариана да е една от онези жени, които си играят на топло и студено, като с несигурност привличат мъжа да подлудява от желание, оставяйки го полунаситен?

Или изобщо ненаситен?

Но тази игра на преструвки, на оттегляне и привикване може да се играе и от други.

Това бе игра, която Саймън бе изучил доста добре в ръцете на Мари. Толкова добре, че накрая я бе победил в собствената ѝ игра.

Като не каза нито дума, той се изправи и се отдръпна от Ариана, без изобщо да я докосне.

Макар и облекчена, Ариана усети, че отдръпването ѝ от Саймън бе накърнило гордостта му. Мисълта я разтревожи, тъй като той с нищо не го бе заслужил.

И въпреки това, когато отвори уста, за да му го каже, оттам не излязоха никакви думи. Нямаше смисъл да отрича истината: мисълта да спи с мъж смразяваше кръвта ѝ.

Саймън не заслужаваше студенината ѝ, но Ариана не можеше да направи нищо, за да промени това. Цялата ѝ топлина ѝ бе отнета преди месеци, през дългата нощ когато бе лежала упоена и безпомощна, докато Хубавият Джефри бе грухтял над нея като прасе.

Ариана потръпна от отвращение. Спомените ѝ от онази ужасна нощ бяха бледи и изкривени от черното питие, което Джефри ѝ бе дал, за да мълчи и да лежи безпомощна.

Понякога си мислеше, че замъглените спомени бяха като милост.

Но друг път ѝ се струваше, че само подсилват ужаса ѝ.

– Саймън – прошепна Ариана, без да разбере, че произнася на глас името му.

За миг Саймън се спря, сякаш я бе чул. Сетне хладно ѝ обърна гръб.

ГЛАВА ВТОРА

Закачливите думи на младоженците изпълваха напрегнатата тишина, възцарила се между Саймън и Ариана.

– Имаш ли време да пояздиш с мен? – попита Дънкан Амбър.

– За теб имам всичкото време на този свят.

– Само на света ли? – престори се на обиден той. – Ами в рая и след това?

– Пазариш ли с мен, съпруже?

– Имам ли нещо, на което би искала да сложиш ръка? – парира я Дънкан.

Усмивката на Амбър бе стара като Ева и млада като руменината, появила се върху страните ѝ.

В отговор смехът на Дънкан бе едно чисто мъжко удоволствие:

– Безценна Амбър, как ме радваш.

– Така ли?

– Непрекъснато.

– Как? – заизмъчва го тя.

Дънкан започна да ѝ казва, сетне си спомни, че не са сами.

– Попитай ме довечера – отвърна тихо той, – когато огънят в камината ще се превърне в пурпурни въглени, обвити в сребриста пепел.

– Заклевам се, че ще го направя – каза Амбър, като положи ръка върху силното рамо на Дънкан.

– А сега, ако си свършила тук, да тръгваме към конете.

– Да съм свършила ли? – Амбър премига. – О, гребенчето ми. Забравих за него.

Тя се обърна към Ариана, която я наблюдаваше с ясни и далечни като скъпоценни камъни очи.

– Виждала ли си едно гребенче, украсено с червен кехлибар? – попита я Амбър. – Мисля, че сигурно е паднало от косата ми някъде из крепостта.

– Не съм го виждала, ще попитам Бланш.

– По-добре ли се чувства прислужницата ти днес?

– Не – Ариана сви устни. – Боя се, че Бланш е болна от нещо по-обикновено от онова, което повали рицарите ми на идване от Нормандия.

– О, така ли? – попита Амбър.

– Мисля, че чака дете.

– Това не е болест, а благословия – каза Саймън.

– Навярно е така за омъжените жени – отвърна Ариана – Но Бланш е далеч от дома си, от семейството си и, по всяка вероятност, от момчето, заради което сега е в това състояние. Нейното едва ли е благословия?

С едно гъвкаво движение на раменете Саймън отхвърли възраженията на Ариана.

– Като твой съпруг ще взема мерки прислужницата ти да получи достатъчно грижи – рече хладно Саймън. – Нуждаем се от повече деца в Спорните земи.

– Деца... – промълви Ариана със странен глас.

– Да, моя бъдеща съпруго. Деца. Възразяваш ли?

– Само срещу средствата.

– Средствата?

– Съвкуплението – каза Ариана и потръпна – Жалък начин да се постигне толкова хубава цел.

– Няма да ти изглежда така, след като се омъжиш – рече мило Амбър. – Тогава ще разбереш, че девическите ти страхове са безпочвени като вятъра.

– Да – отвърна разсеяно Ариана. – Разбира се.

Никой обаче не й повярва и най-малко – тя самата.

Ръцете ѝ още веднъж сляпо затърсиха утехата на арфата. Звучите, който се чува от грациозния инструмент, бяха мрачни като мислите ѝ. И въпреки това докосването на инструмента ѝ донесе известно успокоение. Накара я да вярва, че ще успее да издържи на това, което трябваше да изтърпи – мрачните и болезнени нощи и кошмарите, които после щяха да я преследват денем.

Амбър погледна озадачено Ариана, но норманската наследница не забеляза.

– Навярно ще е по-добре да не прибързвате с женитбата – каза тихо Амбър на Саймън. – Ариана е... неспокойна.

– Доминик се страхува, че нещо друго може да тръгне зле, ако отлагаме.

– Нещо друго ли? – Тогава Амбър осъзна какво искаше да каже Саймън. – О, бракът на Дънкан с мен вместо с лейди Ариана.

– Да – потвърди иронично Саймън. – Така или иначе северната граница на Блаторн отново е в безопасност, щом брат ти Ерик е доволен от твоя брак.

Амбър кимна.

– Но тази безопасност може да изчезне – продължи Саймън, без да се церемони, – ако барон Дьогер си помисли, че Дънкан е зарязал дъщеря му заради теб.

Амбър погледна бързо към Ариана. Ако слушаше, това не личеше нито по лицето ѝ, нито по премерените движения на пръстите ѝ върху струните на арфата.

– Не се страхувай за нежните чувства на лейди Ариана – рече Саймън с ирония. – Тя е възпитана като аристократка. Знае дълга си да се омъжи за онзи, който влезе в брачната сделка.

– Лейди Ариана трябва да се омъжи за верен васал на Доминик льо Сабр – рече сухо Дънкан. – И колкото по-бързо, толкова по-добре за всички ни.

– Но... – започна Амбър, ала бе прекъсната от Саймън.

– И съпругът ѝ трябва да е някой, който има одобрението и на крал Хенри, и на самия Дьогер – додаде той.

– Но ти нямаш това одобрение! – възрази Амбър.

– Саймън е толкова лоялен към Доминик, колкото всеки друг – рече Дънкан. – Затова английският крал ще одобри женитбата. Саймън е норман, а не шотландец или саксонец и в това отношение барон Дьогер ще бъде по-доволен, отколкото ако младоженецът бях аз.

– Да. Във всяко едно отношение аз съм по-желаният съпруг за дъщерята на Дьогер от Дънкан.

– Този барон – рече Амбър, – толкова ли е властен, че и кралете се страхуват от него?

– Да – отсече ясно Ариана.

Единствената дума бе придружена с дисонансен акорд.

– Ако ме беше омъжил за Хубавия Джефри, който е син на друг велик нормански барон, баща ми скоро щеше да стане равен ако не по закон, то поне по богатство и военна мощ на вашия крал Хенри. Затова съм сгодена за рицар, който е верен по-скоро на Хенри, отколкото на някой нормански херцог.

– А сега – продължи сухо Саймън – само трябва да убедим барон Дьогер, че дъщеря му е напълно доволна от мен. Така няма да има повод за война.

– А, това обяснява историята за крепостта и околностите, която разпространява Свен – каза Амбър.

– Каква история? – попита Ариана.

Саймън се засмя невесело.

– Да, и то каква история.

Ариана не каза нищо повече, но пръстите ѝ задърпаха една след друга струните на арфата. С това зададе въпрос и Саймън ѝ отговори:

– Свен разправя, че сме се влюбили един в друг, когато съм те придружавал от Блаторн към крепостта Стоунринг.

Пръстите на Ариана потрепераха в мига, в който скандалната история я измъкна от нещастните ѝ мисли.

– Любов ли? – промърмори тя. – Що за сантиментална глупост? Мъжете не обичат годениците си. Те обичат само зестрата и властта.

Амбър премигна, но Саймън се засмя.

– Да, моя лейди – рече Саймън. – Сантиментална глупост, наистина.

– Но историята е мъдра – рече възхитен Дънкан. – Дори самият крал трябва да се поклони пред абсолютното право на едно момиче да избере съпруга си. Дъогер не може да прави изключение.

– Доминик наистина заслужава да го наричат Вълкът от Глендруид – рече Амбър. – Мъдрите му планове носят мир, а не война.

– Идеята да се ожени за мен бе на Саймън, а не на брат му – отвърна Ариана. – Умът на Саймън е по-бърз и от ръцете му.

По лицето на Саймън се появи мигновено учудване. Последното нещо, което очакваше от Ариана, бе комплимент, колкото и небрежно да бе поднесен.

От друга страна, тя може би просто се залавяше отново за играта, с която го измъчваше.

– Смяташ ли, че Дъогер ще ти повярва? – попита Амбър със съмнение.

– Какво да повярва? Че съм се оженил за дъщеря му ли?

– Че е било... – Амбър търсеше думите.

– ... любовно привличане, което е било предизвикателство и за английския крал, и за бащата-норман – намеси се Ариана. – По любов, разбира се.

Тонът на Ариана точно имитираше насмешката в гласа на Саймън, когато самият той бе предложил женитбата като изход от опасната ситуация на разваления ѝ годеж.

Саймън сви рамене.

– Дъогер или ще повярва на историята, или да се оправя както знае. Така или иначе, преди да започне среднощната служба, лейди Ариана ще стане моя съпруга.

Вик от двора на замъка отвлече вниманието на Саймън. Той

приблужи до тесния прозорец, послуша се и хвърли кос поглед на Дънкан.

– Прекалено дълго чака, за да избягаш, велики господарю на Стоунринг – рече той, като се поклони така, както един сарацин би се поклонил на султана си. – Това е крепостният селянин със скитащото прасе – как се казваше?

– Прасето ли? – попита Дънкан смутено.

– Селянинът – отвърна Саймън.

– Етълрод.

– О, как можах да го забравя? – продължи Саймън. – Очевидно прасето е развило вкус към ябълки. До голямата кошница е.

– Затова прасетата ги пускат свободно да рият из овощните градини, след като оберат плодовете – тросна се Дънкан. – Иначе само червешите ще се охранват.

– Понастоящем въпросното прасе се намира под земята и рие в един от твоите килери.

– Господи! – рече Дънкан през зъби, като тръгна към вратата. – Казах на Етълрод да построи достатъчно голяма кочина за тази умна свиня!

– Извинете, но трябва да видя това – каза Амбър, като се опитваше да не прихне. – Прасето на Етълрод е източник на много забавления за хората в крепостта.

– Ако тази свиня не бъде затворена – рече сухо Саймън, – ще стане източник на много бекон.

Амбър се разсмя и забърза след съпруга си.

С бърз поглед Саймън улови сянка от усмивка върху устните на Ариана. Нейната красота му напомни за първия път, когато видя норманската наследница. Тогава усети как някой му изкара дъха като със свит юмрук.

Дори и сега му бе трудно да повярва, че Ариана е пред него – една аристократка, сгодена за мъж от простолюдието, чиято единствена претенция към богатство и уважение се дължеше на бързата му сабя.

Без да иска, Саймън протегна ръка към нея.

– Ариана... – прошепна той.

Тя примигна при звука на името си. За секунди бе забравила, че не е сама.

Когато ръката на Саймън докосна косата ѝ, Ариана се отдръпна.

Той бавно пусна ръката си. Усилието да не я свие в юмрук бе толкова силно, че го заболя. И въпреки това той го направи, тъй като бе дал

обет никога повече да не позволи страстта му към една жена да управлява действията му.

– Скоро ще бъдем съпруг и съпруга – рече равно той.

Тръпка премина през Ариана.

– Така ли реагираш на всички мъже – попита Саймън – или само на мен?

– Ще изпълня дълга си – каза тихо Ариана.

И въпреки това още докато го казваше, осъзна, че думите ѝ са лъжа. Бе преценила, че ще може да се справи със задълженията си на съпруга. Сега знаеше, че няма да може. Просто нямаше да може да принуди себе си да изтърпи отново изнасилване.

За съжаление го осъзна прекалено късно. Сватбата бе насрочена. Капанът бе заложен.

Никакъв начин да се измъкна.

Освен един.

Но този път мисълта за смъртта не ѝ донесе утеха.

Как бих могла да убия Саймън, чието единствено престъпление е обичта му към брат му?

Щом не мога да направя това, как ще понеса изнасилването отново и отново, цял живот?

– Дългът... – прошепна тя.

– Дълг – повтори Саймън тихо. – Това ли е всичко, което ще можеш да ми дадеш в брака ни? И твоята красота ли е като тази на курвата Мари – плът, криеща в себе си ледена душа, която преследва само изгодата?

Ариана не каза нищо, защото се страхуваше, че ако отвори уста, ще се разнесе яростен вик.

– Начинът, по който очакваш сватбата ни, ме пленява – рече иронично Саймън. – Направи така, че да не се налага да изпращам войници да те доведат до олтара. Защото, Бог ми е свидетел, ще направя точно това, ако се наложи.

Саймън се обърна и излезе от стаята, без да каже нито дума повече.

Нямаше и нужда. Ариана не се съмняваше, че той ще направи точно това, което каза Саймън беше мъж, който държи на думата си.

Никакъв изход.

Освен един.

Неусетно пръстите на Ариана дръпнаха струните на арфата. Един отчайващ дисонантен акорд се откъсна от инструмента.

Това бе единственият звук, който тя издаде.

Сватбата щеше да започне преди залез и да свърши, преди да изгрее луната. Преди луната да залезе отново, булката трябваше да намери начин да извърши убийството.

Или да умре.

ГЛАВА ТРЕТА

Меланхолични, леко противоречиви акорди звучаха в стаята на Ариана. Въпреки че в крепостта Стоунринг кипяха напрегнати приготовления за предстоящата сватба, никой не обезпокои Ариана, преди да се появи прислужницата ѝ Бланш, за да се погрижи за господарката си.

Само с един поглед Ариана разбра, че няма промяна в състоянието на момичето. Лицето му бе все още много бледо. Под чистата забрадка светлокестенявата коса на Бланш бе загубила блясъка си. Както и сините ѝ очи. Очевидно днес тя не се чувстваше по-добре от дните, когато пътуваха от Нормандия към Англия.

– Добро утро, Бланш. Или е вече добър ден?

В гласа на Ариана нямаше неодобрение, само чисто любопитство.

– Не чухте ли, че часовоят обяви часа? – попита Бланш.

– Не.

– Е, да, щом като толкова скоро ще се омъжите за годеник, когото не сте искали – рече Бланш със зрелост, надхвърляща нейните петнадесет години.

Ариана сви рамене.

– Няма голяма разлика между мъжете.

Бланш я погледна сепнато.

– Моля да ме извините, госпожо, но има значителна разлика.

Ариана отговори само с поредица от бързо изсвирени ноти, които прозвучаха като несъгласие.

– Не че ви обвинявам за това, че сте неспокойна – каза бързо Бланш. – Тук се навъртат някакви изключително странни хора. Направо да те хване страх и от сенките.

– Странни ли? – попита разсеяно Ариана, като изсвири въпросителен трилер на арфата.

– Да, госпожо, толкова отдавна свирите на арфата, че умът ви трябва да се е уморил като пръстите ви. Учените хора са странни, не мислите ли?

Ариана премига. За няколко секунди пръстите ѝ се укротиха.

– Не смятам, че учените са странни – рече тя най-накрая. – Лейди Амбър е добра и прекрасна. Сър Ерик е по-добре образован и по-красив от почти всички, рицари които познавам.

– Но тези негови огромни хрътки и този дяволски сокол на ръката

му... Смятам, че не е естествено.

– Естествено е като дишането. Всички рицари имат любими хрътки и соколи.

– Но... – запротестира Бланш, ала бе прекъснатата.

– Стига вече безполезна приказка – рече твърдо Ариана. – Всички крепости и хората в тях изглеждат странни, когато човек дълго време не е живял там.

Бланш замълча и заприготвя нещата за банята на господарката си. Един продълговат абаносов гребен напомни на Ариана предишния ѝ разговор с господарката на крепостта.

– Виждала ли си едно гребенче, украсено с червен кехлибар? – попита Ариана. – Лейди Амбър го е оставила някъде.

Бланш бе така сепната от въпроса, че просто зяпна, като си гризеше нокътя, без да пророни нито дума.

– Бланш, пак ли ти е лошо?

Бланш тръсна глава и няколко къдрици се показаха под забрадката ѝ.

– Ако намериш гребенчето, моля те да ми кажеш.

– Едва ли ще го намеря преди вас, милейди. Сър Джефри много пъти е казвал колко много приличате на леля си.

Ариана се вцепени, но не каза нищо.

– Вярно ли е? – попита Бланш.

– Кое?

– Че леля ви можела да намери сребърна игла в купа сено?

– Да.

Бланш се ухили и в устата ѝ се показа дупка от липсващ зъб, който момичето бе изгубило на дванайсетгодишна възраст.

– Хубаво е човек да може да открива изгубени вещи – рече Бланш и въздъхна. – Лейди Елинор винаги ме биеше, когато изгубех сребърните ѝ игли за бродерия.

– Знам.

– Не се натъжавайте толкова – рече Бланш. – Ако лейди Амбър е изгубила гребенчето си, много скоро ще го откриете.

– Не.

Резкият отказ накара Бланш да премигне.

– Но Джефри каза че сте намерила сребърна чаша и кана, която никой... – започна прислужницата.

– Готова ли е банята ми? – прекъсна я Ариана.

– Да милейди – отвърна тихо тя.

Нещастieto на прислужницата предизвикваше съчувствие у Ариана, но тя нямаше желание да ѝ обяснява, че е изгубила странния си дар заедно с девствеността си.

Освен това се беше уморила да усеща как се свива стомахът ѝ всеки път, когато чуе името на Джефри.

– Пригответи ми най-хубавата риза и червената рокля – рече тихо Ариана.

Независимо дали щеше да е сватба или бдение над мъртвец, роклята щеше да свърши добра работа.

– Не смея! – смотолеви прислужницата.

– Защо? – попита Ариана.

– Лейди Амбър ми каза че лично ще донесе сватбената ви рокля.

Ариана бе обзета от безпокойство.

– Кога беше това?

– В крепостта пристигна още една учена магьосница... ъ, жена – рече Бланш.

– Кога?

– На зазоряване. Не чухте ли как се разляяха онези хрътки?

– Помислих, че сънувам.

– Не, в крепостта пристигна една учена жена с подарък за вас. Сватбена рокля.

Ариана се намръщи и остави арфата настрана.

– Амбър нищо не ми каза.

– Може би не е могла. Учената жена беше много страшна. Бяла коса и очи като лед. – Бланш набързо се прекръсти. – Наричат я Касандра. Казват, че предрича бъдещето. Тук има магьосници, милейди.

Ариана сви рамене.

– Според някои и в моя дом имало магьосници. Леля ми била една от тях. Аз също. Помниш ли?

Бланш изглеждаше объркана.

– Ако ще ви помогне да се почувствате по-добре, аз видях Учената жена лице в лице – каза Бланш. – Касандра има човешки образ.

Намръшеното лице на прислужницата се отпусна и тя въздъхна.

– Свещеникът ми каза, че това било свято място независимо от слуховете – каза Бланш. – Истинско облекчение е да го чуеш. Страхувах се за моето бе...

Сякаш прерязани с нож, думите на Бланш секнаха.

– Не се тревожи – рече спокойно Ариана. – Знам, че си бременна. Бебето няма да пострада. Саймън обеща.

Бланш все още изглеждаше обезпокоена.

– Искаш ли Саймън да ти намери съпруг? – попита Ариана.

Тревогата върху лицето на Бланш се измести от копнеж. Сетне тя тръсна глава.

– Не, благодаря, милейди.

Черните вежди на Ариана се приповдигнаха учудено, но тя рече само:

– Знаеш ли кой е бащата на детето ти?

Бланш се поколеба, но сетне кимна.

– Той в Нормандия ли е?

– Не.

– А, значи тогава трябва да е някой от моите хора. Земевладелец ли е или воин?

Бланш поклати глава.

– Значи е рицар – промълви тихо Ариана. – Да не е един от онези, които загинаха от тежката болест?

– Няма значение – каза Бланш, като се покашля. – Никой рицар не би се оженил за прислужница без родословие, без зестра и без особена хубост.

Очите на момичето се насълзиха и светлосините ѝ зеници проблеснаха с необичайна яснота.

– Бъди спокойна – каза Ариана. – Поне никой не те преследва заради това, което можеш да му дадеш. Нито пък някой мъж ще ти отнеме със сила или с измама това, което си е твое.

Бланш погледна странно господарката си, но не каза нищо.

– Не се страхувай, ще се погрижим за теб и бебето ти и няма да се налага да търпиш в леглото си съпруг, когото не желаш.

– О, това ли било – усмихна се Бланш. – Не е чак толкова изпитание. През зимата мъжът е по-топъл от свинята и не воня чак толкова. Поне повечето мъже.

В душата на Ариана неочаквано нахлу споменът за Саймън, който се навежда към нея и дъхът му едва не докосва шията ѝ.

Да накарам ли Мег да ми приготви специален сапун, който да зарадва изтънчените ти ноздри?

Ароматът ти ми харесва много такъв, какъвто е.

Странно усещане премина през Ариана, когато отново осъзна колко верни са били думите ѝ. За нейните сетива Саймън бе чист като слънчевите лъчи, които проникваха в косата му и я правеха сякаш да гори.

Ако всичко, което трябва да правя като съпруга е да

домакинствам в къщата му, да оправям сметките му, да се грижа за удобствата му...

Но това не е всичко, което мъжът иска от жена си. Това не е всичко, което и Господ иска.

– Милейди? Добре ли сте?

– Да – отвърна вяло Ариана.

Бланш се наведе напред и погледна отблизо господарката си.

– Изглеждате бяла като стената – рече тя. – И вие ли чакате дете?

– Не – отчетливо отвърна Ариана.

– Извинете ме, не исках да ви обидя – бързо рече Бланш, като заекваше. – Просто в акъла ми са само бебета, а сър Джефри каза, че сте много нетърпелива да имате деца.

– Сър Джефри греша.

Мъртвешкото спокойствие в гласа на Ариана подсказа на Бланш, че отново е прекрачила границите на още ненаучените си задължения на прислужница.

Бланш въздъхна и си пожела всички аристократи да са така очарователни и естествени като хубавия сър Джефри. Нищо чудно, че лейди Ариана бе станала толкова мрачна, след като ѝ казаха, че я изпращат в Англия, за да се омъжи за някакъв саксонски грубиян вместо да си остане в къщи и да вземе сър Джефри, сина на великия нормански барон.

Ариана предадената.

– Нещата ви са готови, милейди – каза Бланш съчувствено. – Искате ли да ви помогна да се изкъпете?

– Не.

Въпреки че белезите от преживяното в обятията на сър Джефри бяха отдавна заличени по тялото на Ариана, тя не можеше да понесе дори случайното докосване от ръката на прислужницата си.

Особено когато Бланш не спираше да произнася името на хубавия сър Джефри.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

От мангала в стаята на третия етаж на крепостта Стоунринг се разнасяше топлина и ароматен дам. Завесите около леглото с балдахина бяха спуснати. Намръщеният Доминик льо Сабр седеше до масата, на която бе сложено студено месо, хляб, пресни плодове и бира.

Намръщеното му лице можеше да уплаши дори безстрашни мъже. Заедно с ръста му и Глендруидовото украшение върху черното му наметало – древна сребърна карфица във формата на вълча глава с блестящи и необикновени кристални очи – присъствието на Доминик бе заплашително.

Мислите за сватбата, която трябваше да се състои само след няколко часа, с нищо не успокояваха разстроения Доминик. Любовта, която свързваше двамата братя, бе далеч по-дълбока, отколкото кръвното родство и обичаят изискваха.

– Пратил си да ме повикат! – рече Саймън.

Намусеното изражение на Доминик изчезна, когато погледна нагоре към високия жилив воин, застанал пред него. Русата коса на Саймън бе отметната назад от вятъра, а под синьото му наметало се виждаше пурпурна туника с виолетова и сребърна бродерия – подарък от Ерик. Под елегантното облекло тялото му бе винаги готово за битка. Макар да бе дясната ръка на Доминик, Саймън никога не клинчеше от безкрайните сражения, които Глендруидския вълк водеше заедно с рицарите си.

– Изглеждаш в особено добра форма – рече одобрително Доминик.

– Накара ме да дотичам от външния двор чак дотук, за да се увериш в добрата ми форма ли? – тросна се Саймън. – Следващият път ела да тичаш с мен. Така ще получиш по-добра представа за издръжливостта и бързината ми.

Доминик се разсмя. Много бързо обаче смехът му секна и устните му отново провиснаха. Познаваше прекалено добре брат си, за да се залъгва дълго с бързия ум на Саймън.

– Както има? – попита Саймън, като оглеждаше изражението на Доминик. – Новини от Блаторн? Нещо не е наред ли?

– В Блаторн всичко е наред. Сандъците с чеиза на Ариана все още стоят неотворени в съкровищницата, пазени от Силния Томас.

– Защо тогава си танкова унил? Да не би Свен да е донесъл новини за норвежки или саксонски нападатели?

– Не.

– Къде е Мег? Успя ли онзи красив омайник Ерик да я очарова и да ти я отнеме?

Този път Доминик се засмя искрено.

– Ерик е чудесен рицар – рече той, – но моята съпруга ми е също така вярна, както и аз на нея.

С усмивка Саймън се съгласи с това. Лейди Маргарет бе вярна на Доминик колкото и Саймън.

– Радвам се, че от сърце прие Мег като своя сестра – рече Доминик. – Седни при мен, братко. Хапни от чинията ми и пейни от халбата ми.

Саймън погледна изискания стол срещу Доминик и грабна една пейка, която се намираше близо до стената. Като седна, той нагласи сабята на лявото си бедро така, че дръжката да му е под ръка. В неосъзнатата грация на този жест личеше с каква лекота той си служи с оръжието.

– Разбира се, че приех Мег от сърце – каза Саймън, като се пресегна към каната с бира.

– Ти не обичаш магьосниците, независимо дати вършат добро или зло.

Саймън наля бира в почти празната халба, вдигна мълчалива надраница към Доминик и отпи. След няколко големи глътки постави настрана халбата и погледна брат си с ясни като пролет и тъмни като нощ очи.

– Мег рискува живота си, за да спаси твоя – каза Саймън. – Може и да е сестра на самия Сатана, но аз пак ще я обичам за това, че ти спаси живота.

– Верният Саймън – рече нежно Доминик. – Едва ли има нещо, което не би направил за мен.

– Няма такова нещо.

Решителността в гласа на Саймън не успокои Доминик. По-скоро възвърна намусеното му изражение. Той пресегна за халбата, вдигна я, пресуши я и я напълни отново.

– Ти ми беше верен преди да победим сарацините – рече Доминик след малко, – но това бе друга връзка.

– Братя сме.

– Не – отвърна Доминик, като бутна халбата към Саймън. – Повече от това. И по-малко.

Саймън се стресна от тона в гласа на Доминик. Вдигнал халбата до устните си, той погледна брат си.

И откри, че е прикован от един немигащ поглед като този на вълка от карфицата.

– Струва ми се, че се чувстваш виновен за мъченията, на които ме подложи султанът – каза Доминик.

– Така е – отвърна веднага Саймън и отпи.

– Не, това беше моя грешка, която отведе хората ми в засада.

– Беше женско предателство – каза Саймън и остави халбата с тряск. – Курвата Мари омагьоса Робърт, а после му изневери с всеки мъж, който ѝ хареса.

– Тя не е нито първата, нито последната съпруга, направила това – отвърна Доминик. – Аз обаче не можех да оставя една християнка на волята на сарацините, въпреки че бе живяла сред тях, откакто са я откраднали като дете.

– А и твоите рицари не биха го позволили – рече иронично Саймън. – И те бяха омагьосани от курвенските номера на Мари.

Доминик леко се усмихна.

– Да, тя е опитна развратница и аз имам нужда от такава, за да не позволява на норманските ми рицари да прелъстяват дъщерите на саксонците и да предизвикват нови конфликти.

Като се облегна в тежкия дъбов стол, донесен от господарската дневна на горния етаж специално за Глендруидския вълк, Доминик загледа Саймън с пронизателните си очи, напомнящи живак.

– По едно време се тревожех, че Мари те е омагьосала – рече Доминик след малко.

– Така беше. За известно време.

Доминик прикри изненадата си. Винаги се бе чудил доколко Саймън се е поддал на изкусните примамки на Мари.

– Тя и теб се опита да омагьоса – посочи го Саймън.

Доминик кимна.

– Ти прозря студената ѝ игра по-бързо от мен – рече Саймън.

– Аз съм с четири години по-стар от теб. Мари не беше първата ми жена.

– И на мен не ми беше първата – изсумтя Саймън.

– Другите бяха момичета с по-малко опит от теб. Мари беше... – Доминик сви рамене. – Мари беше обучена в харем да доставя удоволствие на един разюздан деспот.

– Тя може да е обучена и от Лилит в Ада и пак щеше да е същата. Мари не може да ме развълнува вече.

– Да – отвърна Доминик. – Гледах я как се опитва по време на

цялото пътуване от Йерусалим до Блаторн. Ти се държа любезно, но би се оправил по-бързо с някоя змия отколкото с нея. Защо?

Изражението на Саймън се промени.

– Изпрати да ме извикат, за да разговаряме за курви, така ли, господарю?

Доминик въздъхна и прие, че по въпроса за Мари няма да може да изкопчи от Саймън нищо повече.

– Не – отвърна той. – Искрах да поговорим насаме за предстоящата ти женитба.

– Ариана против ли е? – остро попита Саймън.

Черните му вежди рязко се вдигнаха нагоре, но Доминик каза само:

– Не.

Саймън въздъхна силно.

– Отлично.

– Така ли? Ариана няма вкус към брака.

– Блаторн няма да издържи една война заради норманска наследница, зарязана от някакъв безименен шотландски воин – рече Саймън. – Ариана ще стане моя жена, преди да залезе луната.

– Не ми се иска да сключваш такъв студен съюз – каза Доминик.

По лицето на Саймън се мярна едва забележима усмивка. С бързина и ловкост, които бяха обезкуражили не един враг, той извади кинжала от пояса си и небрежно набоде парче студено месо. Силните му бели зъби се забиха в еленовата плът.

Миг по-късно върхът на кинжала блесна като змийски език. С кратко движение на китката Саймън метна парчето към Доминик, който го улови сръчно.

– Отначало и в твой брак нямаше особена топлина – рече Саймън, докато брат му ядеше месото.

Доминик леко се засмя.

– Малкият ми сокол бе ценен съперник – съгласи се той.

Саймън се засмя.

– Тя направо те съсипа, братко. И все още го прави. Съгласен съм на по-малко страст и повече спокойствие в брака си.

Сребристо-сивите очи на Глендруид Улф претегляха Саймън за известно време. Отвъд каменните стена на крепостта духаше толкова силен зимен вятър, че тежките завеси помръдваха.

Стаята, предназначена за господарката на крепостта Стоунринг, бе луксозно обзаведена. Сега тя служеше за временна квартира на Доминик и Мег – господаря и господарката на Блаторн.

– Ти си страстен мъж – рече просто Доминик.

Очите на Саймън се промениха от ясно черно към нещо по-дълбоко и по-далечно от нощно небе без звезди и луна.

– Страстите владееят момчетата – рече Саймън замислено, – а не мъжете.

– Да. И въпреки това мъжете винаги кипят от страст.

– Предполагам, че този разпит цели нещо.

Доминик сви устни. Макар да бе по-големият брат на Саймън и негов господар, Саймън нямаше търпение да слуша съветите му. Въпреки това обаче по-верен рицар от него не съществуваше. Доминик бе сигурен в това така, както бе сигурен в любовта на жена си.

– Открих, че страстта в брака е безценна перла – рече Доминик.

Саймън въздъхна, но не каза нищо.

– Не си ли съгласен? – попита Доминик.

– Дали съм съгласен или не, това няма никакво значение – отвърна Саймън.

– Когато ме спаси от ада на султана...

– След като ти се предаде на султана като откуп за мен и още единайсет рицари – извика Саймън.

– ... излязох оттам смачкан – рече Доминик, като не обърна внимание на думите на брат си.

– Така ли? – извително попита Саймън. – Сарацините, които оживяха след ударите на твоя меч, трябва да са били облекчени.

– Не обсъждах бойните си способности – рече Доминик.

– Отлично. За известно време се боях да не би твоята жена-магьосница да е размътила мозъка ти.

– Говорех за това, че в мен вече няма страст.

Саймън отново сви рамене.

– Курвата Мари никога не се е оплаквала, че нещо ти липсва, преди да се омъжи за Робърт. После се оплакваше само от това.

Доминик издаде някакъв звук на нетърпение.

– Не се прави на слабоумен селянин, Саймън. Много добре знам колко бърз ум имаш.

Саймън изчака.

– Похотта е едно нещо, а любовта – съвсем друго.

– Вероятно за теб е така. За мен и двете са само глуп... хм, уязвимото място на един мъж.

Доминик се ухили като вълк. Знаеше много добре какво мисли Саймън за мъжете, които обичат жените. „Глулав“ бе най-меката дума,

която бе чувал от него.

Но това не бе винаги така. Едва след свещения кръстоносен поход и сарацинския зандан.

– Нищо от това, което научих от сарацините, не ме кара да мисля, че уязвимият рицар е мъдър – рече Саймън.

– Любовта не е война между врагове, която трябва да се спечели – отвърна Доминик.

– За теб – да – съгласи се Саймън. – За други мъже обаче – не.

– А за Дънкан?

– Нищо у Дънкан не ме кара да вярвам в любовта – рече хладно Саймън.

Доминик изглеждаше изненадан.

– За Бога, Дънкан едва не загина в дяволското място, наречено Друид, където намери Амбър!

– Но той не загина. Любовта се оказа по-силна.

– Любовта ли? – изръмжа Саймън. – Дънкан беше просто прекалено дебелоглав и упорит, за да позволи на една магьосница да го разбие.

Глендруид Улф унесено загледа красивия си рус брат, когото обичаше повече от всичко с изключение на жена си Мег.

– Грещиш – рече накрая Доминик – също както и аз сгрехих, когато излязох от ада на султана.

Саймън искаше да отвърне, но размисли и сви рамене.

– Да – рече Доминик, – разбираш за какво говоря. Ти пръв забеляза разликата у мен. Не беше ми останала топлота.

Саймън отново не се съгласи.

– Мег стопли душата ми – каза Доминик. – И сетне забелязах нещо, което оттогава ме тревожи.

– Някаква слабост ли? – попита иронично Саймън. Усмивката на вълка проблесна и изчезна.

– Не. Ти, Саймън.

– Аз ли?

– Да. Също като мен ти остави цялата си топлота в земята на сарацините.

Саймън сви рамене.

– Значи студената норманска наследница и аз сме добра двойка.

– Ето това ме тревожи – каза Доминик. – Прекалено си подходите. Кой ще ти носи топлота, ако се ожениш за Ариана?

Саймън набоде още едно парче месо.

– Не се тревожи, братко. Топлотата няма да бъде проблем за мен.

- О? Много си уверен.
- Да.
- И как ще постигнеш това чудо? – попита скептично Доминик.
- Ще подплатя мантията си с кожа.

ГЛАВА ПЕТА

Сред воя на вятъра и проливния леденостуден дъжд часовоят оповести часа. Това бе повторено във вътрешния двор и селището отвъд, за да чуят крепостните и свободните селяни, че трябва да оставят оръдията на труда и да вкарат животните в крепостта, въпреки че буреносното небе все още светлеше.

Застанала неподвижна пред тесния прозорец, Ариана гледаше втренчено към вътрешния двор и се бореше със страха от идващата нощ, опитвайки се да се съсредоточи върху гледката долу. Над кухните се носеше благоухание. Слугите се суетяха около пешите и шишовете още отпреди да се зазори – печаха и приготвяха всичко необходимо за брачното пиршество.

– Имаме късмет, че реколтата е добра – каза Касандра, застанала на прага. – Иначе в крепостта щяха да се затруднят да пригответ достоеен пир за предстоящата женитба. Времето беше съвсем недостатъчно, за да се приготвим за толкова важен съюз.

Ариана бавно се обърна. Не се изненада, че вижда Касандра, тъй като бе разпознала гласа ѝ още преди дори да е видяла виолетовата ѝ рокля. Ариана обаче бе изненадана от материята, която Касандра държеше в ръце.

Като възкликна удивено, Ариана се приближи. Първата ѝ мисъл бе, че никога не е виждала толкова красиво избродирана рокля. По деколтето и долния кант проблясваха загадъчни сребърни нишки и пробягваха като лъкатушна светкавица по дългите и богати ръкави.

Втората мисъл на Ариана бе, че цветът на пищната материя хармонира с аметистовия пръстен, който носеше. Третата ѝ мисъл бе, че такава великолепна рокля трябва да се носи от щастлива булка, а не от такава, която търси всеки възможен начин да се отърве от брачния капан.

Дори смъртта.

С бледите си очи Касандра наблюдаваше и най-малката реакция у Ариана – от доволната светлина в иначе тъмните очи на норманската наследница при вида на плата, до тънките ѝ пръсти, посягащи към материята... и сетне свиващи се в юмрук, неуспели да постигнат целта си.

– Можеш да докоснеш роклята, лейди Ариана. Тя е нашият дар за теб.

– Нашият?

– На учените. Макар че Саймън не ни харесва, ние... го ценим.

– Защо?

Безцеремонният въпрос не ядоса Касандра, а по-скоро я накара да се усмихне.

– Той е способен да учи – рече тя. – Не всеки може да го прави.

Блестящият дар в ръцете на Касандра зашемети Ариана. Омагьосваща бе фината игра на светлината по великолепната тъмна материя.

Изведнъж Ариана премигна и застана неподвижна, прикована от нещо, което не можеше да назове, което само усещаше. Нещо в материята се наслояваше, някаква картина я викаше като акорд от древна арфа. Под ярката бродерия, втъкано в цвета и фактурата на плата, се виждаше нещо подобно на две фигури...

Без да знае какво върши, Ариана посегна, за да проследи рисунъка. Той проблясваше върху плата като аметист на фона на пълна луна по жътва. Играта на цветове и светлина бе неуловима като въздишка сред бурята. И въпреки това също като въздишка рисунъкът бе очевиден за всеки, който има чувствителността да го открие.

Щом докосна плата с пръсти, Ариана разбра, че фигурите не са на рицари, които се бият, или на ловувачи благородници, нито на монаси, унесени в молитви, фигурите бяха на мъж и жена, преплетени един в друг така както бяха втъкани нишките на материята.

Ариана мълчаливо прокара пръсти по тях, като започна от тъмната разпусната коса на жената. Материята ѝ зашепна нещо нежно. Беше и мека и жилава – сякаш жива.

Беше чудесна на пипане, но още по-омагьосващ бе рисунъкът, който с всеки следващ миг, проследяван от пръстите на Ариана, ставаше все по-ясен. Макар лицата на фигурите да бяха скрити от неуловимия блясък на материята самите те бяха тъй умело изтъкани, че не бе трудно да се различи мъжът от жената.

Жена със силни чувства с отчетната назад глава, с разпиляна коса, с отворени устни, които издават вик на невероятно удоволствие.

Омагьосаната.

Воин, едновременно страстен и сдържан, съсредоточен в мига с цялото си съществуване.

Чародеецът.

Той се бе навел над нея и пиеше с устни виковете ѝ. Силното му тяло беше надвесено над нейното в очакване, потръпващо от чувствен глад, силен като сдържаността му.

Саймън ли беше това?

Сепната, Ариана отдръпна пръстите си.

– Не може да бъде – прошепна тя.

Касандра сви очи, но когато заговори, гласът ѝ бе нежен, едва ли не жалостен.

– Какво има? – попита тя. – Какво виждаш?

Ариана не отговори. Само втрещено гледаше роклята.

Дори в мига, в който я наблюдаваше, тя се променяше отново. Сега тъмните като нощ очи на Саймън я пронизваха, като ѝ обещаваха един чуден свят, в който тя вече не вярваше, свят, който беше топъл и тъмно проблясващ като аметистите и виното.

Магия.

– Не – прошепна Ариана. – Не може да бъде! Това е някакъв трик!

– Какво не може да бъде?

Този път гласът на учената жена не беше толкова нежен, колкото настойчив.

Ариана отвърна с диво поклащане на главата, при което от прическата ѝ се отделиха черни букли. И въпреки че отстъпи назад, отново поsegна към роклята.

Или роклята приближи към нея?

– Не – рече Ариана. – Не може да бъде!

Касандра положи роклята върху ръцете на Ариана.

– Няма защо да се страхуваш – каза небрежно тя. – Това е само плат.

– Изглежда... материята изглежда прекалено нежна, за да се носи.

Ариана промълви полуистината бързо, като се насили да погледне Касандра в бледите очи, вместо да гледа в роклята, която дори в този миг обгръщаше нежно ръцете ѝ.

– Нежна ли? – засмя се Касандра. – Съвсем не е така, милейди. Силна е като самата надежда. Не виждаш ли неизказаните мечти, втъкани в основата и вътъка?

– Надеждата е за глупците.

– Така ли?

Устните на Ариана се изкривиха в извивка, прекалено горчива, за да се нарече усмивка.

– Да.

– Тогава платът на Сирина ще пада спокойно около тялото ти – рече Касандра – Тя реагира само на мечти, а без надежда няма мечти.

– Не те разбирам.

– Учените често чуват това. Добре ли е прислужницата ти?

– Ъ, да – отвърна Ариана, сварена неподготвена от рязката промяна на темата.

– Добре. Моля те да й напомниш да не взема от лекарството повече, отколкото съм я посъветвала. Ако изпие прекалено много, ще й се замъгли разсъдъкът.

– Как да разбере разликата? – попита Ариана, останала без дъх. – Момичето има ум колкото на гъска.

Касандра се усмихна. Лицето ѝ от строго стана доста внушително.

– Бланш прилича повече на сврака отколкото на гъска – рече сухо тя. – Макар да е по своему доста хитра, винаги ще гледа към онази дрънкулка, която в момента блести най-ярко.

Ариана не можа да не се засмее на проникателната оценка за прислужницата си.

С едно кимване Касандра се оттегли и остави Ариана сама със странната рокля. Тя я погледна много внимателно.

Не видя нищо друго освен светлината обляла разкошната материя.

Ариана не знаеше дали почувства облекчение или разочарование. Като промърмори нещо, тя пресегна да постави роклята на леглото.

Същото легло, в което довечера щяха да легнат със Саймън.

Не мога да го понеса отново.

Никога вече!

Вместо да остави роклята, Ариана се вкопчи още по-здраво в нея. Материята се превърна в успокоително богатство, нашепващо за един чувствен аметистов свят, в който виковете на жената са викове на удоволствие, а не на болка.

Без да иска, Ариана погледна плата с възхищение. Сетне се вгледа в него...

Воин, който е съдържан и страстен, съсредоточен с цялото си същество в мига

Силното му тяло бе надвесено над нейното.

При тази мисъл Ариана бе разтърсена от силно чувство, което я накара да се усети още по-безпомощна в капана.

Надеждата е за глупците! Има само един начин да се измъкна и мога само да се моля да бъда достатъчно силна, за да го направя.

– Лейди Ариана?

Гласът накара Ариана да се сепне, сякаш я удариха. Тя бързо пусна роклята на леглото и се обърна към вратата.

Съпругата на Глендруидския вълк, Маргарет, бе застанала тихо на прага и чакаше Ариана да ѝ обърне внимание. В зелените очи на Мег се

четяха и любопитство, и съчувствие.

– Съжалявам, че те обезпокоих – рече тя.

– Няма нищо.

Гласът на Ариана беше дрезгав, сякаш не бе говорила цяла вечност. Чудеше се колко ли време е стояла втренчена в материята, борейки се срещу магията, докато една упорита част от душата ѝ посягаше към надеждата, която проблясва отвъд.

Глупачка.

– Направих за теб сапун и го оставих до ваната ти – каза Мег. – Надеявам се, че ароматът му ще ти хареса.

Да накарам ли Мег да ми приготви специален сапун, за да зарадвам изтънчените ти ноздри?

Ароматът ти ми харесва много такъв, какъвто е.

При спомена за Саймън, надвесен над нея, който се смесваше с аметистовите образи от роклята, Ариана издаде някакъв звук.

Дали е възможно аз да съм жената с тъмната разпусната коса? Възможно ли е?

Глупачка! Това е трик на магьосница, с който да те омае да приемеш брака с мъж, ценен от учените. Цялото удоволствие в брачното ложе е за мъжа.

– Милейди? – попита Мег, като пристъпи в стаята. – Добре ли си? Да повикам ли Саймън?

– За какво? – попита дрезгаво Ариана.

– Неговата ръка лекува болести.

– На Саймън ли?

Мег се усмихна на безцеремонния скептицизъм в гласа на Ариана.

– Да – отвърна тя. – Въпреки черните очи и острата усмивка у Саймън има много доброта.

Ариана подозираше, че неподправено недоумение е изписано на лицето ѝ, тъй като Мег продължи да възпява добродетелите на Саймън.

– Когато Доминик бе толкова болен, че не можеше да различи враг от приятел, Саймън легна до вратата, така че да се събужда и от най-лекия шепот.

– А, Доминик – рече Ариана така, сякаш самото име обясняваше всичко.

Така и беше. Наричаха Саймън „Верният“ заради непоколебимата преданост към брат му.

– Не само Доминик познава добрината на Саймън – продължи Мег. – Дори и котките в крепостта се надпреварват за ласките му.

– Така ли?

Мег кимна и в косата ѝ проблеснаха огнени езици. Златните звънчета в краищата на дългите ѝ червени плитки сладко извъняваха при всяко движение на главата.

– Котките ли? Колко любопитно – рече намръщено Ариана.

– Саймън се държи необичайно с тях.

– Вероятно виждат в него себе си. Жестокост, а не доброта.

– Наистина ли вярваш в това?

Ариана не отговори.

– Толкова ли бе груб с теб Саймън, когато те доведе от Блаторн в Стоунринг? – попита остро Мег.

Ариана се поколеба, като си пожела арфата ѝ да е наблизко, та да прикрие треперенето на ръцете си. И на душата си. Арфата обаче бе в другия край на стаята, а на нея не ѝ се искаше да проявява слабост пред момичето на Глендруид със странните зелени очи.

– Милейди? – попита Мег.

– Не – рече неохотно Ариана. – Пътят бе лош, времето беше неприятно, но Саймън се държа както трябва.

– Тогава защо го смяташ за жесток?

– Той е мъж – просто рече Ариана.

– Да – отвърна усмихната Мег. – Годеникът обикновено е мъж.

Ариана продължи да говори, сякаш не бе чула думите на Мег.

– Зад ослепителната усмивка и ярката като слънце коса той чака само най-опасния момент, за да разкрие жестокостта си.

Мег въздъхна остро.

– Това не е никакъв особен позор за Саймън – додаде Ариана. – Всички мъже са жестоки. Да се очаква друго е глупост.

Мег погледна рязко Ариана, прозряла истината в нея.

Ариана, предадената.

– Саймън никога няма да те предаде – каза Мег. – Трябва да ми повярваш.

Отговорът на Ариана бе само един мрачен поглед.

– Той никога не би си взел любовница – продължи искрено Мег. – По това си приличат с Доминик. За тях собственото достойнство е толкова важно, колкото и това на съпругата.

– Саймън може да има любовници и наложници с моята благословия. По-добре да освобождава жестокостта и нагона си върху тях, а не върху мен.

Мег се опита да прикрие колко е шокирана, но не успя.

– Лейди Ариана, ти си заблудена за естеството на онова, което става между мъжа и жената в брачното ложе – рече задъхано Мег.

– Грешиш. Добре съм подготвена за това, което идва.

Всяка дума, изговорена от Ариана, бе отсечена, течна и студена. Дори като отвори уста, за да оспори твърдението ѝ, Мег прозря, че няма смисъл от повече думи.

Каквото и да се бе случило на Ариана, то я бе наранило твърде дълбоко, за да може да се излекува с думи. Сега само делата можеха да я трогнат. Само делата можеха да излекуват душата ѝ.

– След две-три седмици – продължи тихо Мег – пак ще поговорим за жестокостта и предателството. Дотогава ще опознаеш по-добре добротата на Саймън.

Ариана едва успя да потисне потръпването си.

– Извини ме, лейди Маргарет – рече накъсано тя, – но водата във ваната ми ще изстине.

– Разбира се. Ще пратя Бланш да ти донесе още гореща...

– Не – прекъсна я Ариана.

Като чу резкия си глас, тя пое дъх и се насили да се усмихне.

– Благодаря ти, господарке на Блаторн – рече Ариана, – но предпочитам сама да се обслужвам в банята.

Ариана излезе от стаята, без да поглежда назад, тъй като много се страхуваше, че ще забележи размисъла в острите зелени очи на саксонката. Ариана не искаше това. Не искаше да знае какво би направила Мег, ако открие, че булката възнамерява да легне в брачното ложе със смъртоносен сребърен меч.

Как бих могла да убия Саймън?

Как бих могла да не го убия?

Но способна ли съм да се самоубия?

Тези въпроси бушуваха в съзнанието на Ариана, докато се къпеше. Нямахме друг отговор на налудничавите ѝ мисли освен един. Не можеше отново да легне до мъж.

До никой мъж.

Дори до този, който я викаше отдалече, от странния аметистов сън.

ГЛАВА ШЕСТА

С всяка изпита халба бира и чаша вино тостовете на събралите се пицари ставаха все по-невъздържани. Макар брачната церемония да бе елегантна, кратка и почтена, пирът наваксваше за предишната въздържаност.

Синът на Робърт от Север, лорд Ерик, наблюдаваше младоженците от мястото си на масата на Дънтсан в центъра на голямата зала. Нищо не можеше да успокои тревогата, която се надигаше у Ерик от това, което вижда. Саймън бе любезен с булката и нищо повече. Дори да очакваше с нетърпение прелъстяването на норманската наследница, това не личеше.

Но тъкмо Ариана истински тревожеше съзнанието на Ерик. Макар да бе облечена в приказно красивата сватбена рокля на Сирина, по лице-то и в жестовете ѝ нямаше радост. По-скоро се забелязваха отсенки на ужас и едва сдържан гняв. Великолепните ѝ аметистови очи бяха забулени от сенки, които не идваха от студената нощ, обгърнала крепостта.

По време на церемонията и празненството след това пръстите на булката се движеха незабелязано, сякаш в търсене на арфата, за да изговорят всичко онова, което тя не можеше да изкаже.

– Ариана. Предадената. Но от кого и по какъв начин? И защо?

Никой не се обърна, за да отговори на Ерик. Бе изрекъл думите прекалено тихо, за да ги чуе някой от празнуващите на господарската маса.

Касандра обаче чу ясно думите на Ерик. Веднага щом свърши пиршеството и започнаха все по-дебелашките тостове, тя дойде и застана точно зад бившия си ученик. Наблюдаваше го мълчаливо, когато вдига чашата си и реагира на тостовете с благородна усмивка, която изобщо не разкрива мислите му.

– Кажете ми, Касандра – каза Ерик, без да престане да изучава Ариана – какво си помисли за роклята нашата норманска наследница?

– Изработката на Сирина е като нея самата – отвърна Касандра.

– И каква е Сирина? – тросна се Ерик. – Никога не съм виждал тази стара врана.

– Тя не е стара.

Ерик издаде звук на нетърпение. Това бе първата му възможност да разговаря насаме с Касандра, откакто булчинската рокля бе пристигнала в крепостта. Любопитството и далеч по-неотложните потребности на

господар, който трябва да защитава крепост край неспокойните граници на Спорните земи го правеха необичайно рязък.

С доста странна усмивка Ерик вдигна чашата си за един тост, в който се пожелаваше съюзът да даде толкова деца, колкото са звездите на небето.

– Не ме е грижа дали Сирина е току-що излюпено пиленце или костите ѝ праят като съчки, като ходи – промърмори Ерик, като трясна чашата си на масата.

Устата на Касандра се изви във форма, подозрително близка до усмивка.

– По дяволите – продължи Ерик, без да вдига поглед. – Кажете ми това, което трябва да знам и ми спестете думите за бродерията!

Сега Касандра се усмихваше открито. В живачното сиво на очите ѝ имаше задоволство. Рядко се случваше Ерик да захапне въдицата толкова бързо.

– Спокойно – промърмори тя, – тази вечер не е твоята брачна нощ.

– Бъди благодарна – рече през зъби той, – че не съм в настроение тази вечер да прелъстявам някаква снежна принцеса, независимо какво богатство е пренесла през морето и е сложила в краката ми.

– Е, но Ариана не е снежна богиня.

Ерик се промени неуловимо. Макар да не помръдна, той стана някак по-жив, по-бдителен – като хищна птица, усетила следа.

От другата страна на Ерик се надигна мощният Стагкилър. Той загледа златистите очи на господаря си със своите, които не бяха по-малко златисти.

– Роклята прие Ариана! – рече тихо Ерик.

– В известен смисъл.

– Говори ясно.

– Нима една магьосница говори ясно? Какво ще стане с традицията?

Ерик установи със закъснение, че е бил ловко манипулиран от жената, която обичаше като майка.

– Говори както искаш, но бързо – рече Ерик. – Стагкилър няма търпение да се впусне в нощта. Както и аз.

– Да се впусне в нощта – усмихна се Касандра. – Подхожда ти да караш простосмъртните да те мислят за магьосник, който се превръща от мъж във вълк, нали?

Ерик показа зъбите си в хищна усмивка.

– Това ме е спасило от много досадни преговори с лакоми

братовчеди, далечни роднини и проклетите рицари.

Касандра се засмя и се предаде.

– Ариана видя нещо в плата – рече Учената жена.

– Какво беше то?

– Не каза.

Хуморът изчезна от лицето на Ерик.

– Тогава как разбра, че роклята я е приела? – попита той.

– Тя държеше и галеше материята, сякаш е кученце, търсещо топлина. Доставяше ѝ удоволствие.

Ерик изръмжа.

– Значи Ариана не е съвсем мъртва, въпреки онова, което усети Амбър, когато я докосна.

– Изглежда, че не е.

– Няма „изглежда“ в тази работа – тросна се той. – Ариана е видяла нещо в роклята. Приятно ѝ е било да я докосва. Роклята ѝ принадлежи и тя – на нея. Значи в нея има страст, слава Богу.

– Да. Но дали тази страст ще бъде за Саймън, или дарът на Сирина ще бъде нещо като щит срещу него?

За известно време Ерик наблюдаваше мрачно голямата зала на крепостта Стоунринг.

– Не знам – каза той накрая. – А ти?

– Магическите камъни мълчат по въпроса.

– Дори и сребърните ли?

– Да.

Ерик промърмори някакво заклинание под носа си. Умението на Касандра да предсказва бъдещи кръстопътища бе полезно, но не винаги можеше да се разчита на него. Прозренията идваха при нея по собствено желание, а не по нейно. Често пъти това, което виждаше, бе загадъчно и не можеше лесно да се интерпретира дори от учените и свещениците, взети заедно.

Ерик отново загледа мълчаливо събралите се лордове, дами, рицари, земевладелци и девисици от благородно потекло, които изпълваха огромната зала с викове и смях. Когато бе подходящо да реагира на някой тост, той го правеше, но изражението му държеше хората от крепостта на разстояние.

От мястото си до Дънкан, господаря на крепостта, Ерик можеше да види и назове по име всеки рицар, който вдигаше тостове и пиеше. Можеше да назове и всички хрътки, които се въртяха под дългите маси в търсене на огризки. Можеше да изсвири специалния сигнал и да извика

всеки сокол и да накара всеки да му отговори от пръчката си зад стола на своя рицар.

Същото важеше и за крепостните селяни и слугите, свободните селяни и селяните от крепостта, полетата и околностите. Ерик познаваше всички тях, знаеше индивидуалните им способности, родовете им и с доста голяма точност можеше да предвиди как би реагирал всеки на дадена команда.

Наследницата Ариана обаче, дъщеря на властния барон Дьогер, идваше от чуждо място. Беше дошла в Спорните земи неучена, затворена, беше една самотна красавица, обвита в студенина, дълбока като самата зима.

– Саймън ще намери пътя към сърцето ѝ – рече Ерик.

– Надеждата или Учението заговори? – попита Касандра.

– Кое момиче може да устои на съчетанието от ум, войнска доблест и любовна страст у Саймън?

Касандра помръдна леко с ръце. От пръстена ѝ с трите камъка се разнесоха червени, зелени и сини отблясъци от светлината на свещите.

– Надеждата или Учението? – повтори тя.

– Господи – озъби се Ерик, – защо питаш мен?

– Твоята дарба е да виждаш характери и връзки, които убягват и на учените, и на престололюдието.

– Така наречената ми дарба е безполезна, когато трябва да се определи какво се крие в ума на една жена.

– Глупости. Просто никога не си имал достатъчно важна причина да опиташ.

– Ариана ме кара да се чувствам неловко – рече направо Ерик. – А това е учението, а не надеждата.

– Да – съгласи се Касандра.

– Погледни я. Познаваш ли друг човек, който да е бил приет от дрежите на Сирина и да не е успокоен?

– Не.

– Успокоена ли е Ариана?

Въпросът на Ерик бе реторичен. Така или иначе Касандра отговори.

– Спокойна? Не – рече тя. – Успокоена? Доста вероятно. Можем само да се досещаме за тревогата ѝ, ако бе облечена с друга дреха.

– Ти си източник на безкрайна утеха – рече иронично Ерик.

– Учението рядко бива утешително.

– Какво е това у Ариана, дето тъй рязко възпира нормалната страст?

– Надявах се ти да ми кажеш – рече Касандра. – И още по-добре да кажеш на Саймън.

– Господи! – каза Ерик тихо. – Ако тази женитба не е плодovита във всеки смисъл, Глендруид Улф ще бъде поставен в шах от кръвожадни и лакоми врагове.

– Да. И ако Доминик се провали, в Спорите земи ще настъпи тор-моз, какъвто не е имало от келтски времена.

– Тогава запали свещи за верния Саймън и предадената Ариана – рече Ерик. – Тяхното оцеляване е и наше.

Сякаш чул думите му, Саймън се обърна и погледна Ерик и Касандра. Докато се обръщаше, дългите му пръсти хванаха неспокойната ръка на Ариана. Импулсивното отдръпване на пръстите ѝ бе тъй бързо овладяно, че само Саймън го забеляза.

Той присви устни още повече. Колкото повече приближаваше чашът, когато булката щеше да се оттегли в спалнята, за да се подготви за младоженеца, толкова по-студена ставаше плътта на Ариана.

Саймън започна да се страхува, че това не е нито игра, нито девически страх. По-скоро простата истина бе, че Ариана е студена до мозъка на костите си.

– Ела, моя пламенна невесто – рече иронично Саймън. Виолетови като необузdana лятна буря очи стрелнаха Саймън.

– Време е да се сбогуваш с пиршеството, което очевидно много ти харесва – каза той.

Ариана погледна над рицарите и си пожела да бъде далеч, сама и да слуша арфата си, а не силния глас на Саймън, треперещ от ирония и горчивина.

– Остави настрана недопитата чаша и дай недокоснатата си чиния на хрътките – продължи Саймън. – Ще поднесем уважението си на господаря на Стоунринг заедно, както подобава на новобрачна двойка.

Макар да не каза нищо, Ариана не се възпротиви на силната ръка на Саймън, който я вдигна на крака. Знаеше, че този момент ще настъпи.

Без да го осъзнава, свободната ръка на Ариана затърси успокоителните дипли на роклята, чийто наситен цвят подхождаше на очите ѝ. Колкото по-дълго носеше пицната материя, толкова повече оценяваше успокоителната ѝ сила.

Колкото и да се наслаждаваше на ласката на плата, Ариана внимаваше да не поглежда към странната материя. Нямахше нужда от повече уплаха, от съблазнителни видения, в които тя самата се изпъваше като

лък при всяко докосване на Саймън, пробождана в душата от нишките на сребристи светкавици...

Саймън усети неуловимия трепет, който прониза тялото на Ариана, докато я водеше към Амбър и Дънкан.

Господи, толкова ли съм отблъскващ за моята невеста?

Вледеняващият гняв, обзел го при тази мисъл, не пролича нито по лицето му, нито в нежния жест, с който притегли Ариана към себе си.

– А, ето те и теб – рече Дънкан, като зърна Саймън. – Нетърпелив си да се оттеглиш за останалата част от празненството, нали?

Смехът, който се разнесе наоколо, не остави никакво съмнение за коя част от празненството става дума.

– Не толкова колкото прекрасната ми невеста – отвърна Саймън, като се усмихна към Ариана. – Не е ли така?

Нейната усмивка в отговор бе само малко повече от оголване на зъбите. Изглежда никой освен Саймън не забеляза това. Той стисна мълчаливо пръстите ѝ между своите, за да я предупреди да овладява своята неприязън към него пред други хора.

Ариана погледна Саймън в ясните черни очи и разбра, че той усеща съвсем точно нейната неприязън, без да я докосва.

– Аз съм... пленена от всичко, което се случи – каза Ариана. Гласът ѝ бе дрезгав от страхотното усилие да не изкрещи. – Господарю и господарке, и двамата бяхте много щедри и мили с подаръците, които ни направихте – продължи Ариана.

– Удоволствието е наше – рече Дънкан.

– Роклята ти отива – каза Амбър. – Радвам се.

С дългите си пръсти Ариана поглади ръкава по дължина. Сребърната бродерия проблясваше при всяко движение на тялото ѝ.

– Искане ми се да благодаря на тъкачката – каза Ариана. – Ще ѝ предадете ли благодарността ми?

– Можеш сама да ѝ благодариш – отвърна Амбър.

– Ти ми каза, че Сирина е саможива – възпротиви се Дънкан.

– Така е, но ще приеме Ариана.

– Защо? – попита Дънкан.

– Защото Ариана допълва материята – каза просто Амбър.

Саймън погледна своята булка с премрежен поглед. Нямаше съмнение, че красотата на Ариана се подсилваше изключително от живия разкошен плат.

– Не си ли съгласен, Саймън? – попита Амбър.

– Кожата ѝ е като перла, осветена отвътре – каза Саймън, без да

откъсва очи от невестата си. – А очите ѝ засрамват дори великолепните аметисти, вплетени в косата ѝ.

Сепната, доволна и въпреки това дълбоко изплашена от мъжкото внимание, Ариана дишаше трудно. Погледът на Саймън противоречеше на сдържаността, с която я бе докосвал досега.

Той я желаше.

Един воин, сдържан и страстен, съсредоточен с цялото си същество в мига.

Чародеецът.

Една ужасяваща част от Ариана копнееше да бъде омагьосана. Обзеха я тръпки на копнеж, прилични на блясъка на светкавиците, избродирани по булчинската рокля.

Някакъв полъх на вятъра вдигна част от воала на дрехата и го обви около свободната ръка на Саймън. Пръстите му погалиха странния плат. Без да иска, той се усмихна от самото удоволствие. Сякаш топлина и смях, страст и спокойствие бяха втъкани в самата материя.

Амбър погледна как платът прилепва към пръстите на Саймън и се усмихна облекчено. Тя усети, че брат ѝ е застанал точно зад нея и се обърна. Ерик също наблюдаваше материята, галена от ръката на воина.

– Одобряваш ли роклята? – попита небрежно Ерик.

– Да.

– Това предвещава добро за брака – продължи Ерик със задоволство.

– Така ли?

– Наистина. Предказва траен и страстен съюз.

– Ако леглото на жена ми е наполовина тъй подканващо като роклята – рече Саймън, усмихвайки се иронично, – ще се смятам за най-щастливия мъж.

Ариана уплашено пое дъх. Помръдна, за да се отдалечи от Саймън. Пръстите му обаче я стиснаха здраво за китката. Макар да не бе болезнено, предупреждението за изключителната му сила бе ясно.

В душата на Ариана като черно цвете разцъфна кошмарът. Трябваше да събере цялото си самообладание, за да не се възпротиви на силната ръка на Саймън.

Изведнъж той пусна дланите на роклята ѝ, сякаш повече не му доставяха удоволствие.

– Бъди търпеливо, мое черно славейче – каза Саймън с много нежен глас и очи, черни като ада. – Не можем да се оттеглим, преди господарят на крепостта да вдигне тост за нас.

За миг Ариана затвори очи.

– Разбира се. Прости ми. Аз съм... неспокойна.

– Като всички девойки – рече мило Амбър. – Няма за какво да се тревожиш. Саймън е толкова мил, колкото е и бърз.

Усмивката на Ариана бе усмивка на отчаяние.

– Дънкан – каза Амбър, – вдигай тост за този съюз. Прекалено дълго ги мъчихме.

– Така ли? – попита Дънкан.

– Забрави ли колко нетърпелив беше ти самият? – попита го Ерик.

Дънкан се усмихна на младата си булка.

– Така погледнато, сватбеното тържество си е форма на мъчение.

Ерик сложи в ръката на Дънкан златна винена чаша и го отклони от усмихнатата, изчервена Амбър. Дънкан разбра намека и насочи вниманието си към новобрачната двойка. Изражението му се промени, докато огледа първо Ариана и сетне Саймън. Той вдигна бавно чашата.

Залата утихна.

– Дано видите как цъфти свещеното самодивско дърво – рече отчетливо Дънкан.

Сред събралите се рицари се разнесе одобрение и учудване, докато в откъслечни разменени реплики се преразказваше историята на любовта между Дънкан и Амбър.

– Слава Богу, няма такава опасност – тросна се Саймън така, че да чуят само двете двойки. – Ариана не е магьосница, та да омагьоса един рицар против волята му.

Ариана погледна Саймън отстрани и леко се усмихна.

– Да, но преди бях.

– Какво? – попита той.

– Магьосница – отвърна тя.

Саймън присви черните си очи, но преди да успее да каже нещо, Ариана се обърна към господаря и господарката на Стоунринг и рече:

– Отново ви благодаря за щедростта.

– Отново казвам, че удоволствието е наше – рече Дънкан.

Ариана продължи да говори, сякаш не бе чула, като извиси глас така, че да се чуе из цялата зала. Същевременно тя грабна ръката на Амбър с бързина, която съперничеше на бързината на Саймън.

Амбър издаде нисък звук, когато пустотата в дъното на Арианината душа премина през докосването като студена река.

– Ако някога в бъдеше – рече бързо Ариана – някой мъж или жена намекове, че не са се отнесли добре с мен в Спорните земи, нека се знае,

че това е лъжа. Истината ли говоря, Амбър?

– Да – отвърна Амбър.

– Нека също така да се знае, че каквото и да се случи в този брак, Верният Саймън не носи никаква вина.

Бледа и олюляваща се, Амбър рече:

– Вярно!

Внезапно Ариана я пусна и погледна към Касандра.

– Ще ми бъдеш ли свидетелка, Касандра?

– Всички учени ще ти бъдат свидетели.

– Каквото и да се случи?

– Каквото и да се случи.

Без нито дума повече Ариана се обърна и тръгна през голямата зала. С всяка стъпка, с всеки дъх и всяко движение на тялото ѝ диплите на роклята ѝ се полюляваха като вълни. Среброто проблясваше и течеше като пролетна вода през изтъканата материя, измъчваше окоото с усещането за рисунък точно под повърхността, точно отвъд разбираемото, така привлекателно като спомена за лятна жега през дълбока зима.

Дънкан се обърна към Касандра.

– Какво означава всичко това? – попита направо той.

– Знам това, което знаеш и ти.

– Съмнявам се – тросна се Дънкан.

Амбър положи ръката си върху рамото на Дънкан с лекотата на перуда. Без капка страх тя се вгледа в опасния лешников блясък на очите му.

– Ариана каза истината – рече Амбър. – Касандра, а чрез нея и всички учени станаха свидетели на истината на Ариана. Това е всичко.

– Не ми харесва.

– И на Ариана не ѝ хареса.

Ерик погледна проницателно сестра си.

– Какво друго усети от истината на Ариана? – попита Ерик.

– Нищо, което бих могла да опиша с думи. А дори и да можех, не бих го направила. Това, което е в душата на Ариана, е нейно и тя ще реши дали да го сподели или да го скрие.

– Дори и от съпруга си ли? – попита Дънкан.

– Да.

Дънкан издаде звук на неприязън и прокара силна ръка през гъстия си тъмнокаестеняв перчем.

– Не ми харесва – изръмжа отново той.

– Не се ядосвай, приятелю – рече Саймън. – Ариана защитаваше

мен.

Дънкан погледна изненадано жилавия рицар и сетне се засмя на глас.

– Защищавала е теб ли? – попита той с недоумение.

– Да – отвърна Саймън със странна усмивка. – Примамлива мисъл, нали – да те защитава едно безстрашно малко славейче.

– Но каква опасност би могла да те сполети между стените на крепостта Стоунринг? – попита Дънкан.

– Няма да забравя да попитам Ариана... после.

С тези думи Саймън се обърна и последва жена си.

– Почакай! – извика му Амбър. – Според обичая роднините на булката я подготвят за младоженеца.

– Тъй като Ариана няма нито сестра, нито майка, леля или племенница, ще трябва да се задоволи с младоженеца – отвърна Саймън, без да се обръща.

– Но...

– Не се тревожи, Амбър. Няма да скъсам от припряност великолепната рокля на Ариана.

ГЛАВА СЕДМА

Ако си прережа гърлото, как да съм сигурна, че ще свърши добре работата?

Ариана си спомни безбройните ужасни разкази за рицари и битки, които бе чувала. Във всички тях имаше много кръв, но тя се проливаше от воители, които се биеха с алебарди, кавалерийски мечове и пики.

Сравнен с подобни оръжия изисканият меч, проблясващ в ръката ѝ, изглеждаше като шега.

Господи! Дали проклетото острие е достатъчно дълго, за да стигне до сърцето ми?

Ариана се бе вгледала в елегантното сребърно острие на меча си, а роклята проблясваше и се дуплеше нежно около краката ѝ като котка, която моли да я забележат.

Мислите на Ариана се объркаха.

Тя закрачи разсеяно из малката стая, без дори да забележи, че Бланш е забравила да запали огъня в камината. В резултат на това в стаята беше толкова студено, сякаш дебелите каменни стени бяха изсмукали всичката топлина.

Защо съм се родила жена, без силата на воин и уменията да пролизвам плът?

От полъха на вятъра завесите около леглото леко се размърдаха. Роклята на Ариана се движеше непрекъснато независимо от вятъра.

Дори и без онази злокобна смес, която Джефри сложи във виното ми, нямаше да имам никакъв шанс срещу него.

Саймън би имал.

Ариана спря да крачи.

– Да – каза тихо тя. – Саймън. Толкова силен. Толкова бърз. Дори смъртоносното умение на Джефри да борави със сабята не би могло да се противопостави на бързината на Саймън.

Ариана отново бе обзета от мисълта, която я преследваше по време на паялата брачна церемония. Саймън.

Не мога да го убия. Дори и да можех, не бих го направила. Аз трябва да умра

Но как? Какво мога да направя, за да накарам Саймън да ме умъртви с удар?

Ариана не можа да се сети някога Саймън да е вдигал ръка срещу

хрътка, камо ли срещу благородната наследница, която бе първо годеница на Дънкан, а после и негова.

Мърморейки си, Ариана закричи отново, като не обръщаше внимание на диплите, които сякаш на всяка цена искаха да я бавят. Не се сещаше за нищо, което да изглежда достатъчно, за да накара Саймън да загуби самообладание.

Той би се бил само по заповед на своя господар и брат.

Или за да се защити.

Ариана спря. Без да мърда, тя застана в средата на стаята и разсъждаваше, премятайки меча от ръка в ръка.

Дали ще му се сторя достатъчна заплаха, за да ме убие?

Тази идея почти я разсмя. Саймън бе толкова силен и сръчен, че навярно щеше да умре от смях, ако тя го атакува с меча си.

Трябваше някак да го свари неподготвен и да действа толкова бързо, че да не му остави време да помисли.

И да се смее.

Мъж, които е пил, не се контролира. Вече бяха изпити много тостове. Саймън ще е принуден да изпие още много, преди да го пуснат да излезе от голямата зала.

Ариана стоеше мълчалива в средата на стаята и премяташе неспокойно меча от ръка в ръка. Виолетовата рокля нежно помръдваше и улавяше всяко потрепване на светлината от фенера.

– Да – прошепна тихо тя накрая. – Това е отговорът. Саймън е воин. Ако го атакуват и той ще атакува с бързината на котка.

Тя погледна меча.

– Ще го нараня и той ще ме убие, преди да е разсъдил. Това ще е краят.

Някакъв полъх размърда материята на роклята, като я завъртя около краката на Ариана с малки, почти потайни движения.

Лудост е дори да мисля за това. Ще изчакам, докато се изгуби в приливите на лъстта и бирата. Тогава ще нападна.

Той също ще ме нападне. И така ще свърши.

Няма да свърши. Ти си луда да мислиш за това.

Ариана не обърна внимание на вътрешния спор както и на успокояващата ласка на мъдрата материя. Тя бе свикнала части от съзнанието й да спорят от нощта, в която лежеше безпомощна и прикована от кошмара и потното тяло на Джефри.

Далеч по-добре бе да умре, отколкото да понесе отново подобна мъжка диващина.

Смъртта поне ще бъде бърза.

Тази мисъл донесе известно успокоение на Ариана. Независимо колко много доброжелатели бавеха Саймън по пътя му към нейната спалня, независимо колко тостове трябваше да се изпият, за да не се обидят други рицари, Саймън щеше да се справи бързо със смъртта ѝ.

Тя никога не бе виждала бързина като неговата. Дори и при Хубавия Джефри, прочут с това, че може да се бие с двама-трима едновременно.

И да победи.

Никой няма да обвини Саймън за случилото се. В края на краищата той просто ще се защитава от своята невеста-убийца.

Странно, че за Ариана бе важно Саймън да не пострада заради нейната смърт. По своему той бе мил с нея. Не с добротата на лакеите или хората, търсещи услуги, а просто осъзнавайки, че тя няма нито силата, нито издръжливостта му. Той се бе грижил за нея по начин, който нямаше нищо общо с любезността на рицар към момиче от аристокрацията.

В мислите на Ариана се намесиха стъпки от коридора.

– Кой е там? – попита тя.

Гласът ѝ бе толкова напрегнат, че звучеше почти дрезгаво.

– Съпругът ти. Може ли да вляза?

– Прекалено скоро – отвърна Ариана, без да мисли.

– Прекалено скоро ли?

– Не съм... не съм готова.

Смехът на Саймън бе много мъжествен. Той раздвижи в тялото ѝ нерви, за които тя не знаеше, че съществуват.

– За мен ще е удоволствие да ти помогна – рече гърлено той. – Отвори ми вратата, славейче.

Ариана направи движение да сложи меча в ножницата на кръста си, но се сети, че роклята е от дантела отгоре до долу. Нямаше колан, на който да се окачи ножницата.

Трескаво се заоглежда къде да сложи меча. Трябваше да ѝ е подръка, докато лежи в леглото. След малко щеше да ѝ дотрябва.

Широкият платнен колан, придържащ завесите на леглото, бе най-доброто скривалище, което Ариана успя да намери за меча си. Набързо набута острието между диплите и отиде до вратата.

– Ариана.

Гласът на Саймън показваше, че смята да бъде допуснат в спалнята.

И при съпругата си.

Ариана отвори с разтреперани ръце.

– Нямаше преграда пред теб – каза тихо тя. Но не вдигаше поглед от земята.

– Липсата на желание у теб е по-голяма преграда от всяка друга, измислена от някой ключар – отвърна Саймън.

Ариана не каза нищо. Нито вдигна поглед към него.

– Ако в твоите очи съм толкова грозен, защо пожела Учената да ти стане свидетел, че каквото и да излезе от нашия брак, ще бъде твоя, а не моя работа – леко я предизвика Саймън.

– Ти не си грозен в моите очи – каза Ариана.

– Погледни ме тогава, славейче.

Като пое дълбоко дъх, Ариана се насили да погледне съпруга си в черните очи. Това, което видя, я накара да се сепне.

Една от котките на крепостта се бе обвила около врата на Саймън. Когато той прокараваше галовно дългите си пръсти под брадичката на котката, животното предеше силно, сякаш проливен дъжд падаше върху вода. Ноктите на котката се прибираха и показваха, издавайки нейния екстаз. Макар да пробиваха ризата на Саймън, той не показваше никакво раздразнение. Просто продължаваше да гали котката и да наблюдава виолетовите очи на Ариана.

Тя осъзна със закъснение, че в ръката, която не бе заета с галене на котката, Саймън държеше кана вино и две чаши.

– Ти почти не пи вино – рече той, проследявайки погледа ѝ.

Ариана потръпна, като си спомни една друга нощ, в която другият мъж я бе карал насила да пие вино.

– Не ми харесва виното – отвърна тя.

– Английското вино е кисело, но това е норманско вино. Пийни заедно с мен.

Не беше молба, нито заповед. Не съвсем.

Ариана реши да се преструва, че пие, тъй като бе ясно, че Саймън все още не е и пил достатъчно, за да загуби разсъдъка си.

– Както искаш – промълви Ариана.

Саймън влезе в стаята. Ариана незабавно отстъпи назад, сетне прикри това, като се засуети да затвори вратата. Съмняваше се, че е успяла да го заблуди.

Само един поглед към лицето му потвърди това.

– Защо няма огън? – попита той.

Само за миг Ариана си помисли, че той пита за липсата на желание у нея. Сетне се отпусна, като видя, че гледа към пустата камина.

– Бланш е болна.

Саймън небрежно остави каната и чашите върху един сандък със завивки. Вдигна котката от шията си и я взе под ръка. С лекота се наведе и разрина пепелта, търсейки живи въглени. Имаше само няколко и те бяха съвсем малки.

Ариана се запъти към вратата.

– Ще повикам да донесат още въглени.

– Не.

Макар думата да бе изговорена тихо, Ариана спря така бързо, че роклята се завъртя напред.

– Това в камината ще е достатъчно – каза Саймън.

– Но те са почти угаснали.

– Да, но все пак са още живи. Пригответи се да ми подадеш подпалки. Съвсем тънки.

Докато говореше, Саймън събра малкото живи въглени и започна леко да духа към тях. След малко по-големият въглен започна да свети с вътрешна жар.

– Подпалките, моля – промърмори Саймън.

Ариана се сепна и се огледа. Една кошница с подпалки бе поставена от другата страна на камината. Между нея и Ариана бе мускулестото тяло на Саймън.

– До дясната ти ръка е – отвърна Ариана.

– Знаем – каза той. – Но ръката ми е заета с Ленивеца.

– Ленивецът ли?

Тогава Ариана се досети. И се разсмя неочаквано. За Саймън тези звуци бяха тъй музикални както и онези, които тя изтръгваше от арфата си.

– Котката – каза тя. – Наистина ли се нарича Ленивец?

Звукът, с който Саймън изрази съгласието си, приличаше на мъркането на котката.

Обезоръжена, Ариана се пресегна над Саймън, докато пръстите й успяха да хванат дръжката на кошницата. Трябваше доста да се пресегне, тъй като плещите на Саймън бяха широки. Дори под пищните гънки на ризата му тя усети силата и топлината на мускулите от двете страни на гръбнака му.

Доволното мъркане на котарака завибрира в ушите на Ариана, когато се наведе още напред, за да вземе кошницата. Саймън си пое дъх и гърбът му се опря в ръката ѝ. Тя го погледна с внезапна тревога.

Ако бе забелязал докосването, то не го отвлече. Все още бе наведен напред с напрегнато изражение и издути бузи, които изпращаха въздух

към въглените.

Свитите устни на Саймън заинтригуваха Ариана.

Странно, мислех, че устните му са твърди, неподатливи, а сега изглеждат почти... нежни.

Саймън отново духна към въглените. Те просветнаха с нова топлина.

– Подпалките – въздъхна той.

Мина миг, преди молбата на Саймън да достигне странните мисли на Ариана. Тя взе кошницата, бръкна вътре и грабна първото, което ѝ попадна. Бързо го подаде на Саймън.

– Ето – каза тя.

Дървото беше дълго наполовина на нейната ръка и дебело колкото три пръста.

– Прекалено голямо е – каза Саймън. – Огънят е все още твърде плах, за да поеме подобно бреме. Трябва нещо много по-малко.

Ариана се поколеба, поразена от нежните нотки в ниския глас на Саймън.

– Бързо – рече той, без да я поглежда. – Ако въглените горят прекалено дълго сами, ще се изтощат, без дори да са създали истински огън.

Ариана затърси слепешката в кошницата с подпалки, докато намери на дъното сухи съчки. Тя ги поднесе на дланта си.

Вземайки ги, Саймън прокара пръсти по дланта на Ариана с един жест, който бе странно гальовен.

Тя потрепери и дъхът ѝ спря.

Когато усети издайническия трепет, Саймън се усмихна скришом, скрил усмивката в късата си брада.

– Точно такива ми трябваха. Бързо ще се научиш да палиш хубав огън – каза той.

Ариана помисли да отвърне, че при нея Бланш изпълнява подобни задачи. В крайна сметка обаче си замълча, защото не искаше да нарушава крехкото усещане за игривост, което чувстваше у съпруга си.

Тя си каза, че предпазливостта ѝ се дължи на желанието Саймън да сваля гарда и тогава тя да използва меча.

Не бе сигурна обаче, че си вярва.

Какво значение има? Смъртта ще настъпи достатъчно бързо. Ужасно е да ми доставя удоволствие една неочаквана трошица нежност у този воин.

– Още – каза Саймън. – Този път по-големи. Огънят става все по-смел.

Ариана зарови из кошницата и премига, когато една тресчица влезе в кожата ѝ, сетне продължи да търси, без да откъсва поглед от светлорозлатистата коса на Саймън.

Косата му изглеждаше мека като ухо на котенце. Тя се почуди дали ще е толкова мека и между пръстите ѝ.

– Ариана?

– Ето – рече тя сепната и протегна ръка.

Саймън погледна бледите, тънки пръсти, които държаха малките подпалки като твърда слама. При първото докосване ръката ѝ потрепна неуловимо. Следващото докосване я сепна по-малко. След миг пръстите му проследяваха линиите на дланта ѝ с нежност, която бе почти милувка.

– Ммм – рече Саймън, като се преструваше, че избира подпалки.

– Мъркаш като Ленивеца – каза Ариана. Гласът ѝ прозвуча странно в собствените ѝ уши.

За Саймън бездиханността на Ариана бе малка победа – една тресчица, която се превръщаше в пепел, поддала се на жаравата.

Той взе с нежелание няколко съчки от ръката ѝ и отново насочи вниманието си към огъня. Леко духна към умиращите въглени. Новата жарава зачерви сребристите им лица.

Мисълта да запали подобен огън у Ариана накара Саймън болезнено да затаи дъх.

– Още – рече той.

Дрезгавият му глас я заинтригува заради нещо, което не можеше да разбере. Забравила за меча, скрит в драперията на леглото, тя нетърпеливо затърси в кошницата, радвайки се на възможността да мисли за друго, а не за кошмари и смърт. Бързо намери няколко съчки с различна големина.

– Чудесно – каза той, като се наведе напред.

Дъхът на Саймън, преминал покрай бузата на Ариана, бе топъл и приятно ухаещ на вино.

Той видя лекото потръпване на ноздрите ѝ, когато тя пое дъх. Саймън се усмихна, защото внезапно го прониза желание. Много му се искаше да грабне Ариана, да вдигне виолетовата ѝ пола над бедрата и да потъне в нея.

Прекалено прибързано, посъветва го по-хладната част на мозъка му. Играта – ако тя наистина играе някаква игра – едва започва.

С голяма точност Саймън поставяше постепенно все по-големи и по-големи подпалки върху въглените. През цялото време внимателно

духаше към малкия огън.

Внезапно нагоре се издигнаха огнени езици, които обхванаха подпалките в златиста топлина.

С една ръка Саймън довърши разпалването на огъня. Сетне го загледа мълчаливо, като галеше стоманеносивия котарак, който не бе помръднал от удобното си гнездо.

Докато наблюдаваше как дланта на Саймън поглажда гърба на котарака, Ариана се зачуди какво ли ще е усещането да я докосва с такава нежност силната ръка на воина.

– Нaley вино за двама ни, славейче.

Ариана премигна от студения прилив на напрежение в нея. Така внимателно бе наблюдавала ръката на Саймън, че бе забравила за неминуемия край на нощта.

Тя погледна нещастно изящия сребърен рисунък върху каната с вино и се почуди каква ли страшна отрова се крие там.

– Аз... аз не искам – рече тя.

Саймън бързо я стрелна с черните си очи. Когато видя, че в очите ѝ се е върнала студенината, едва успя да възпре проклятието, което бе на устните му.

Само преди миг наблюдаваше ръката ми с копнеж. Сигурен съм в това.

А сега ме гледа, сякаш е ужасена сарацинска девойка, а аз – воин християнин, който ще я изнасили.

Тя е като фонтан на богат султан – ту горещ, ту студен.

Наистина ли отново се отдръпва от страх? Или е просто игра, с която да ме измъчва и да замъгли разсъдъка ми от лъст?

– Донеси ми една чаша – рече равно Саймън. – Жалко ще с да похабим толкова хубаво вино.

Когато Ариана осъзна, че Саймън има намерение да пие от каната, тя усети прилив на облекчите.

– Ако... ако ти ще пиеш, и аз ще се радвам да пийна с теб – каза тя.

Гласът ѝ бе толкова тих, че трябваше да мине известно време, преди Саймън да разбере какво му казва. Когато разбра, я погледна раздразнен и развеселен.

– Страхуваше се, че ще те отровя ли? – попита язвително той.

Ариана потрепна. После тръсна глава. При всяко движение на главата ѝ нанизите от малки аметисти, вплетени в косата, грейваха във виолетово, отразявайки разпаления огън.

Косата ѝ е като дълбока нощ, отрупаеш със звезди. Господи, по-

красива е от мечтата на всеки мъж!

Копнежът прониза тъй силно Саймън, че трябваше да стисне зъби. Той бавно сложи Ленивеца до огъня и се изправи срещу жена си.

– Какво тогава? – настоя Саймън. – Защо се страхуваше да пиеш от виното?

– Аз...

Гласът на Ариана замря. Един поглед към лицето на Саймън я убеди, че той иска да получи отговор. За миг си помисли да му каже истината. Сетне си спомни реакцията на баща си и стисна челюсти.

Курва Дъщеря на курва. Разюздано изчадие на Дявола, което ме съсипа. Щях да те убия, ако смеех!

Истината не бе помогнала на Ариана пред баща ѝ. А и свещеникът не се отнесе съчувствено към нея. Обвини я, че лъже по време на свещената изповед. И свещеникът, и бащата повярваха на Хубавия Джефри.

Едва ли имаше надежда полунепознатият, който ѝ бе станал съпруг, да ѝ повярва, когато най-близките ѝ не бяха го сторили.

Да каже истината би било глупаво. Само щеше да стане по-трудно да обезоръжи Саймън.

– Чувала съм – рече Ариана с тънък глас, – че мъжете може да сложат нещо във виното, което...

Отново гласът на Ариана замря.

– Което прави от девиците разпуснати жени ли? – попита неутрално Саймън.

– Или ги прави... безпомощни.

– И аз съм чувал подобни неща – отвърна Саймън.

– Така ли? – попита Ариана.

– Да, но никога не ми се е налагало да прибягвам към тях, за да прелъстя някое момиче. И никога не бих го направил.

Саймън едва съдръжаше гнева си. Едно беше Ариана да играе чувствена игра, а съвсем друго – да очерня мъжкото му достойнство.

– Мъжът, който би направил това с момиче, е по-презрян и от куче – рече кратко Саймън.

Погледът му сега беше гневен и леденостуден.

– Вярваш ли ми? – попита той.

Ариана кимна бързо.

– Отлично – рече меко той.

Гласът му я накара да потрепне.

– Подозирам, че не ти харесвам – продължи Саймън.

– Не е това...

– Подозирам, че те отблъсквам физически – каза той, като прекъсна Ариана.

– Не, не ти, а...

– Но с нищо не съм спечелил презрението ти – довърши Саймън с мъртвешки студен глас.

Това, че бе наранила Саймън, предизвика изненадваща болка у Ариана, като опъна още повече обтегнатите ѝ нерви. Не беше искала да го унижава. От всички мъже, които познаваше, Саймън я привличаше най-силно.

Това я плашеше, но и примащваше.

– Саймън – прошепна тя.

Той чакаше.

– Не съм искала да те обидя – успя да каже Ариана.

С приповдигнати руси вежди той мълчаливо оспори твърдението ѝ.

– Наистина – рече тя.

Саймън протегна ръка.

Тя се отдръпна.

– Всеки път, когато се отдръпваш, ме обиждаш – рече равно Саймън.

Ариана отчаяно се опита да обясни на съпруга си, че сдържаността ѝ няма нищо общо с него.

– Не мога да не го правя – каза бързо тя.

– Несъмнено. Кажете ми, жено, какво толкова те отблъсква у мен?

– Не, не си ти! – избухна тя. – Ти имаш толкова чисти ръце и благоуханен дъх, ти си така силен и бърз, толкова честен и привлекателен, че е чудно как феите още не са те убили от чиста ревност!

Очите на Саймън се разшириха.

– Също така си невероятно твърдоглав! – довърши Ариана с повишен глас.

В настъпилата тишина никой от двамата не можеше да каже кой е по-изненадан от думите на Ариана. Сетне Саймън отметна назад глава и се разсмя.

– Последното поне е истина!

– Кое? – попита уплашено тя.

– За моето твърдоглавие.

– Да, ти вярваш в най-лошото, което казвам, но не в най-доброто – промърмори Ариана.

Единственият отговор на Саймън бе звукът на виното, което се изливаше в сребърните чаши. Когато ги напълни, той ги постави близо до

огнището. Искаше да се постопли, но в стаята нямаше толкова голям стол.

Саймън бързо се огледа. Леглото бе достатъчно близо до огъня, за да може да се къпе в топлина, но и достатъчно близо, за да подпали балдахина, ако е спуснат. Саймън имаше намерение да прекара нощта именно в леглото.

Но не сам.

– Ела, мое нервно славейче. Седни до мен пред огъня.

Мекото звучене на Саймъновия глас бе като котешки език. Заинтригувана въпреки гнева си, Ариана рискува да погледне набързо през рамо.

Саймън се усмихваше, протегнал ръка към нея. Този път усети, че не бива да му отказва, иначе той просто ще излезе от стаята и ще я остави в очакване на съдбата си следващата или по-следващата нощ.

При тази мисъл в стомаха на Ариана се събра ледена буца. Съмняваше се, че ще може да издържи отново на подобно напрежение. Сега и тук трябваше да свърши всичко.

Тази нощ.

Бъди бърз, Саймън. Бъди силен. Сложи край на кошмара ми.

ГЛАВА ОСМА

Саймън гледаше как съпругата му се приближава. Ръката, която му подаде, бе трепереща и студена. В тъмните ѝ очи се таеше ужас.

Смях, любопитство, флирт, страх. Тя сменя посоките тъй бързо като сокол в бурен вятър.

Дали Доминик е срещнал толкова много трудности с булката си?

Господи, нито една от другите жени, с които съм спал, не ми е донесла толкова тревоги!

Саймън си спомни със закъснение, че другите жени не бяха нервни девствени аристократки. Те бяха вдовици, държанки на паднали султани или безплодни момичета от хареми.

Само веднъж любовницата му беше омъжена жена.

– Толкова студена ръка – рече Саймън.

Ариана бе прекалено объркана, за да отговори. Ръката на Саймън бе толкова топла, че можеше да я изгори, помисли си тя.

– И другата ти ръка ли е толкова студена? – попита той.

Тя кимна.

– Не е възможно – рече Саймън мнително. – Покажи я.

Ръката, която той ѝ протегна, бе голяма и въпреки това изящна, с неизбежните белези от битки.

– Ариана.

Тя трепна.

– Ако се канех да те хвърля на пода и да те обладая като някоя робиня, щях да го направя много пъти досега.

Ариана пребледня още повече. Джефри се беше справил зле, но му бе необходима цяла нощ тъй като бе пил много.

Когато Саймън осъзна, че тя го възприема сериозно, не знаеше дали да проклина или да се смее.

– Славейче – рече той с въздишка, – имаш ли някаква представа какво става между мъжа и жената през първата им брачна нощ?

– Да.

По скованото тяло на Ариана Саймън разбираше, че някой ѝ бе обяснил много добре какво се очаква от съпругата в брачното ложе. И тя ненавиждаше самата мисъл.

– Естествено е да ти се вижда странно – каза той. – И за мъжа е странно първите няколко пъти.

– Така ли?

– Разбира се. Трудно е да разбереш какво да правиш с ръцете и краката си, а и с някои други части.

Преди Ариана да успее да реагира на тази изненадваща информация и на ярката червенина по бузите на Саймън, той хвана и другата ѝ ръка И леко я дръпна надолу към леглото.

– Ти беше права – каза той. – Тази ръка е студена като другата.

Саймън подуха нежно дясната ръка на Ариана. Контрастът между хладината на нейната плът и топлината на дъха му бе толкова силен, че тя потрепери.

– Опитай виното – предложи Саймън.

Ариана се наведе и потопи пръст в една от чашите. Сетне леко облиза капката вино.

– Не – каза тя. – Ръцете ти са по-топли от виното.

Саймън искаше Ариана да се стопли, като пийне от виното, но видът на розовия ѝ език, който го облизваше, отпъди всякакви подобни мисли от главата му.

– Сигурна ли си? – попита той.

Дрезгавината в гласа на Саймън се бе появила отново и доставяше удоволствие на Ариана. Като се усмихваше, тя се наведе и още веднъж потопи пръст във виното.

Със затаен дъх Саймън гледаше как облизва с върха на езика си мокрия от виното пръст от всички страни.

– Съвсем сигурно е – рече Ариана. – Твоята ръка е далеч по-топла от виното.

– Може ли да пийна малко?

Тя му подаде чашата.

– Не, жено. От твоите пръсти.

– Искаш да кажеш...? – Ариана го погледна несигурно.

– Не хапя – увери я Саймън с усмивка.

– Рекъл вълкът на агнето – промълви Ариана.

Саймън се засмя, доволен от това, че страхът се сменяше със забавление.

Ариана се наведе и отново потопи пръст във виното. Като вдигна ръка към Саймън, виното се стече по нокътя ѝ и застана на брилянтна гранатова капка, която заплашваше да падне върху бялата дантела на завивките. Той сведе глава и улови пръста на Ариана между устните си.

Устата на Саймън бе по-гореща и от огън. Ариана издаде тих звук, когато той нежно пусна пръста ѝ.

– Нещо не е наред ли? – попита той.

– Ти си толкова топъл. Учудих се.

– Не усети неудоволствие, нали?

Тя тръсна глава.

– А удоволствие? – попита Саймън.

– Сега знам защо котките от крепостта се бият за теб. Привлича ги топлината на тялото ти.

В тъмните очи на Саймън проблесна задоволство.

– Значи топлината ми ти харесва – промърмори той усмихнат.

Ариана искаше да изкрещи от внезапен ужас заради капана, който животът бе поставил пред нея. В нейните очи Саймън бе красив като бог. В златистите му коси гореше огънят и проблясваше в среднощната тъмнина на очите му.

Когато се усмихваше, сякаш слънцето изгряваше иззад облаците, докосвайки всичко с топлината си. И въпреки това Ариана трябваше да седи близо до Саймън и хладнокръвно да мисли за меча, който сега ѝ бе под ръка.

Ако той се усмихнеше отново, не знаеше какво ще направи.

Как е възможно един толкова хубав мъж да става такъв звяр, когато е обзет от лъст?

На мълчаливия, отчаян въпрос на Ариана нямаше отговор. Никога не бе имало отговор. Хубавият Джефри се смяташе за най-порядъчният рицар в норманските земи и въпреки това я бе изнасилил, без да се извини.

Може би Саймън ще е различен. По-мил.

Тази мисъл бе примамлива за Ариана като усмивката на Саймън. Но мисълта бе последвана от горчивината на миналото, което я предупреждаваше.

Усмивката на мъжа е като дъга след дъжд. Ако я следвам глупашки, ще се отклоня от верния път. И ще изживея кошмара си отново и отново.

Този път обаче няма да заспивам. Нито някой следващ път.

Ариана потрепери от страх и отвращение. Само мисълта за меча – блестящ, чист и твърд – ѝ помагаше да се овладее, когато кошмарът заплашваше да я превземе.

– Донеси ми още малко вино, славейче.

Без нито дума Ариана взе една чаша и я подаде на Саймън. Той не я взе.

– Открих, че виното е по-вкусно, когато го пия от пръстите ти –

рече той.

Ариана погледна напрегнато Саймън.

Очите му бяха като разсъдъка му – ясни и непомерачени от пиенето.

И все пак трябваше да омекне от виното, за да може да успее пла-
нът ѝ.

– Ако искаш да изпиеш до дъно чашата от ръката ми, ще ни трябва
цяла нощ – запротестира тя.

– Ще бъде една добре прекарана нощ.

Ариана потопи пръсти във виното и ги подаде на Саймън. Този път
топлината на устата му не я сепна. А удоволствието беше същото.

Саймън също го изпита и замърка.

Котешкият звук, издаван от един страховит воин, накара Ариана да
се усмихне.

– Забавлявам ли те, славейче? – попита я Саймън.

– Странно е да чуеш как мърка един воин – призна тя. Преди Сай-
мън да успее да отговори, Ариана потопи двата си пръста в чашата. В
стремежа си да влее повече вино в него, тя ги потопи по-навътре. Вино-
то се плъзна по пръстите и дланта ѝ, а оттам към китката ѝ.

Както и езикът на Саймън.

Ако той я беше прегърнал, Ариана би се съпротивлявала. Но Сай-
мън не бе помръднал, а тъкмо тя бе предложила мокрите си пръсти.

– Толкова странен звук – рече Саймън.

– Кой?

Саймън извади език и прокара втвърдения му връх по тънките сини
вени на китката ѝ, които пулсираха лудо под бялата кожа.

– О... – рече Ариана.

– Да. Този звук – каза Саймън. – Смущение, изненада и удоволст-
вие на едно място.

– Толкова ме изненадаваш – каза Ариана.

Безсилието в тона ѝ едва не накара Саймън да се усмихне. Тя пре-
дизвикваше у него същото усещане.

– Аз ли? Не съм нищо друго освен един обикновен воин, който...

Ариана издаде звук на несъгласие.

Саймън не направи пауза.

– ... се оказва женен за изключителна красавица, която се свива от
страх при мисълта за целувка, камо ли за единение на мъжа и жената.

– Не.

– Не се свиваш от страх при мисълта за нашето единение ли? – по-
пита гладко той.

– Не съм красива. И Мег, и Амбър греят по-ярко от мен.

Саймън се разсмя.

– Ариана, твоята красота превъзхожда способността ми да я опиша.

– А твоят сребърен език превъзхожда способността ми да ти повярвам – тросна се тя.

– Значи харесваш езика ми.

– Още вино? – попита тя, отвърнала поглед от блесналите очи на Саймън. – Но не от пръстите ми. Ще ни отнеме прекалено много време.

– Кое ще ни отнеме много време?

Убийството на булката.

За един ужасен миг Ариана си помисли, че е казала думите на глас. Когато Саймън продължи да я гледа внимателно, тя осъзна, че не е облякла налудничавата си мисъл в думи. С тежка въздишка се овладя.

– Наближаваме дъното на чашата – каза бързо тя. – Прекалено много време ще отнеме, ако се пие капка по каша.

– Да не би нещо да ни чака на дъното на тази чаша?

– Каквото си пожелаем.

Саймън премига.

– Наистина.

– Да – рече Ариана, като импровизира бързо. – Това е старо поверие в норманските земи – че това, което си пожелаеш на дъното на брачната чаша, ще се сбъдне, но трябва да се изпие бързо.

– Странно, аз самият съм стар норман, а никога не съм го чувал.

– Ти ме измъчваш.

– Тази мисъл ми е приятна.

– Саймън – започна Ариана отчаяно.

– Цялата чаша ли? – попита той.

– Да.

– Едно желание на чаша?

– Да – отвърна тя.

– Ами ако имам две желания?

– Тогава трябва да изпиеш две чаши. Бързо.

– А ти? – попита той.

– Аз имам само едно желание.

Саймън забеляза внезапно завръщане на отчаянието в очите на Ариана и се зачуди какво ли си мисли тя.

– Какво е то, славейче?

– Не мога да ти кажа.

– Никога ли?

За миг Ариана не отговори. Сетне спусна дългите си черни мигли над очите, скривайки мрака в тях.

– Още не – прошепна тя.

– А някой ден?

– Някой ден ще го научиш.

В тишината пропукаха съчките в огъня; излетяха искри, които умряха почти преди да оживеят. Саймън мрачно премести поглед от огъня към загадъчната си съпруга.

Ти си като тези искри, славейче. Искри от блестяща топлина на фона на унищожителен мрак.

Какво бе казала Амбър за теб? Че си изтърпяла страшно преда-телство, което едва не е погубило душата ти. И въпреки това аз мога да извикам пламенни искри от мрака ти.

– Пожелай си нещо – рече дрезгаво Саймън.

Ариана погледна към чашата, която той ѝ подаваше и поклати глава.

– Ти го направи пръв – отвърна тя.

– Още една стара традиция ли?

Като не обърна внимание на подигравката в гласа му, тя побърза да кимне.

Без да откъсва поглед от Ариана, Саймън вдигна чашата.

– Нека изгоря като феникс в твоя аметистов огън – рече той. – И като феникс нека се възнеса, за да горя отново.

Саймън изпи чашата до последна капка обърна я обратно, за да покаже, че е празна и наля още вино от каната.

– Ти си на ред – каза той.

Ариана погледна чашата с лека тревога. Макар Саймън да я бе напълнил едва до половината, това все пак бе плашещо количество за нея.

– Не мога да пия толкова бързо като теб – рече тя.

Той се усмихна.

– И така е добре, славейче.

Като пое дълбоко дъх, Ариана вдигна чашата до устните си.

– Желанието ти – рече Саймън.

– То е за теб.

Изненадан, Саймън не успя да измисли какво да каже.

– Дано нищо от това, което става тук тази нощ, да не ти причини затруднения – рече задъхано Ариана.

Преди да успее да я попита какво иска да каже с тоста си, Ариана вдигна чашата до устните си и я изпи колкото можеше по-бързо, без да

се задави. Виното се разля в тялото ѝ в замайваща вълна от топлина.

– Ето – рече тя, останала без дъх, като остави чашата в ръцете му. – Второто ти желание.

– Няма защо да бързаме.

Ариана изглеждаше тъй разочарована, че Саймън сви рамене, напълни чашата и отново вдигна тост.

– Дано някой ден проумея мрака, в който лети моят славей – рече отчетливо той.

С тревога, която не можеше да скрие, Ариана наблюдаваше как Саймън пие. Когато изпи и последната капка, тя въздъхна.

Това със сигурност ще е достатъчно, за да го забави. Той ти и долу, докато аз се преструвах, че ния. Той е изпил две пъти чаши, а аз – половин.

– Не бъди толкова нервна – рече сухо Саймън, като остави чашата. – Няма да падна в безсъзнание след толкова малко пиене. – Наля още вино в чашата и я погледна.

– О, не – бързо рече тя. – Аз имах само едно желание.

– За мен, не за теб.

– Достатъчно е. Ако това желание се сбъдне, нищо друго няма значение.

Силата на гласа и погледа на Ариана казаха на Саймън, че има предвид точно това. Каквато и да бе играта ѝ, тя бе смъртно сериозна.

Саймън загледа намръщено тъмноревените дълбини на бургундското вино. Течността леко се поклащаше, улавяйки отблясъци от огъня.

– Тогаваше ще трябва да го пием на капки – каза Саймън. – Така е по-бавно, но в никакъв случай скучно – усмихна се той.

– Не разбирам.

Саймън отпи малко от виното, без да каже нищо. Остави нарочно блестяща следа от течността по устните си.

– Пий от мен – каза просто Саймън.

По лицето на Ариана се забеляза изненада, но тя повдигна пръсти към устните на Саймън, като се приготви да поеме виното с тях. Саймън отвърна глава.

– Не, славейче. С устни.

Очите на Ариана се разшириха, разкривайки великолепно аметистови дълбини, оброчени от гъсти черни мигли. Тя бе целувала Джефри само няколко пъти, но никога по устните. Дори в кошмарите си бе избягвала това.

Ариана се наведе колебливо напред. Първото докосване на устните

й до тези на Саймън я сепна. Той беше топъл, гладък и жилав. Брадата му бе мека и я мамеше да я погали с бузата си. И беше много вкусен.

Бавно, като се наслаждаваше на всяка капка, тя облиза всичкото вино от устните на Саймън. Когато осъзна какво е направила, замръзна в очакване той да я грабне и хвърли на леглото, обзет от страст.

Ариана погледна Саймън с очи, в които се четеше внезапният ѝ страх.

– Кое е толкова ужасно? – попита той.

Тя гръсна глава.

– Но ти очакваше да бъде, нали?

– Аз... никога не съм целувала мъж по устните.

Думите ѝ потънаха в Саймън като светлина в тъмното, осветявайки всичко.

Започвам да мисля, че Ариана е наистина такава, каквато често пъти изглежда – закачлива девица, а не завършена флиртаджийка.

– Очакваше да те ухапя ли? – попита той на шега.

– Не. Очаквах да ме хвърлиш на леглото и... – Тя рязко спря да говори.

– И да те обладая? – продължи Саймън.

Ариана кимна.

– Съжалявам, че те разочаровах – рече той с усмивка. – За мен си много примамлива, но не чак толкова много, та да ме замае страстта само след една непорочна целувка.

– Непорочна ли? Не разбирам.

– Ще разбереш.

При това Саймън отново намокри устни с вино и се обърна към Ариана. Устните му бяха гладки и блестящи, твърди и топли, сладки и странно солени. Но нищо не бе тъй упоително като горещият мрак зад устните му, където езикът ѝ получаваше милувка за всяка една, която даваше.

Половината чаша вино, която Ариана бе пресушила, разля топлина из кръвта ѝ. Преди този миг упоиващото чувство би я обезоръжило. Сега обаче просто ѝ се искаше да се приближи до Саймън, тъй като той бе котвата ѝ в топлото кипнало море.

Саймън усети как Ариана се навежда към него. Прониза го тържество и нещо много по-страстно. Само дисциплината, на която се бе научил по време на свещения кръстоносен поход, му позволи да се въздържа и да не я грабне. Знаеше, че е прекалено рано за пламенното единение, което искаше. Едва сега тя започваше да забравя страха от онова,

което предстоеше.

Като проклинаше мълчаливо проклетата стара мома, която сигурно бе напълнила главата на Ариана с ужасни приказки за брачното ложе, Саймън примами булката си с една по-дълбока целувка, сетне още по-дълбока, докато устните им се сляха напълно и всеки усещаше единствено вкуса на другия.

Ариана не бе изпитвала подобно нещо – една гальовна топлина, която бе едновременно и слънчева светлина, и кадифе. Едно сложно ухаение, на което се наслаждаваше пак и пак, а то бе винаги ново, винаги различно.

Без да мисли за нищо, като усещаше всичко с трепетна сила, Ариана се отдаде на целувката.

Бавно и внимателно Саймън обгърна жена си с ръце. Макар много да му се искаше да легне с нея на леглото, откровеното ѝ очакване да бъде хвърлена по гръб и обладана го накара да остане прав още малко.

Саймън леко се откъсна от целувката. Ариана промърмори някакво оплакване и слепешката потърси устните му. Това го накара да се усмихне с победоносна нежност.

– Саймън?

– Виното свърши.

– Не – запротестира Ариана. – Още го усещам.

– Така ли?

– Да, а ти?

– Нека да видим, славейче. Разтвори устни за мен още веднъж.

Без да мисли, Ариана се подчини. Саймън се наведе и с едно единствено движение улови устните ѝ и ги прикова силно, като проникваше с език в устата ѝ и после бързо се оттегляше.

Мрачни предупреждения се надигнаха някъде дълбоко в съзнание то на Ариана. Преди да успее да направи нещо, целувката се промени. Саймън галеше устата ѝ с език, като докосваше всички меки точки в нея – от сатенената мекота зад устните до грапавините по езика ѝ. Нежните целувки доставяха такова удоволствие на Ариана, че тя забрави да бъде нащрек и се включи в сладкия дуел на двата езика.

Този път, когато той започна ритмично да вкарва и изважда езика си, Ариана изстена тихо и зацелува още по-дълбоко Саймън.

Стонът ѝ накара тялото му да потръпне от желание, което бързо подкопа самообладанието му. Ариана така гъвкаво и страстно се поддаваше, че той искаше едновременно да я защитава и да я обладае. Всичко в нея намираще отзвук в усещанията му – от деликатния парфюм в

косата ѝ до вкуса на слетите им устни, от нежната топлина на шията ѝ под пръстите му, до странната материя, която сякаш отвръщаше на милувката му, когато той галеше женската плът под нея.

Сребърните ширити на деколтето изглеждаха така жадни да бъдат развързани, както и самият Саймън жадуваше да ги развърже. Той трябваше само да ги докосне, да помисли да ги дръпне и топлите сребърни връвчици се обвиха около пръстите му и се плъзнаха, оставяйки незащитена сладката територия отдолу. Същото беше и с виолетовата материя – едно гальовно посягане и тя се разтвори, за да го допусне до тайните на булчиното тяло.

Ариана така и не усети как корсетът на роклята ѝ се поддаде на бързите ръце на Саймън. Тя се бе изгубила в една целувка, която бе като самия Саймън – силна и овладяна, свирепа и нежна, честна и сложна до дъно.

Удоволствието да се отдаде на целувката на Саймън и да го целува в отговор бе главозамайващо като виното, което течеше във вените ѝ и я възбуждаше.

Пръстите му се плъзнаха от бузите на Ариана към ушите, после надолу към ямката на шията като засилваха удоволствието ѝ. Тя инстинктивно прокара ръце през златистата му коса и започна да го гали като котка. И той реагира като котка, като се промъкна по-близо и мълчаливо заиска още.

Като не разбираше как се отразява реакцията ѝ на Саймън, Ариана прокара нокти през косата му до основата на шията му, докато леко смучеше езика му.

Само за миг целувката на Саймън се промени от доставяне на удоволствие към нещо далеч по-трескаво. Ритъмът стана по-забързан, по-жаден – едно откровено сексуално желание.

Ариана рязко усети желанието, което се излъчваше от Саймън и твърдостта на всеки мускул от тялото му. Целувките бяха за нея нови и приятни, далеч от нейния кошмар.

Но това не беше.

Мъжките ръце обхващаха голите ѝ гърди, докато силните рамене със страшна лекота я избутваха да легне по гръб. Скоро краката ѝ щяха да бъдат разтворени и болката и позорът щяха да започнат и никога да не свършат, освен в смъртта.

Кошмарът и отчаянието избухнаха у Ариана. Ръката ѝ се измъкна и затърси меч, скрит в балдахина на леглото. Тя напипа сребърната дръжка на оръжието сякаш по поръчка. Без да мисли, бързо го издърпа.

Ариана беше много бърза. Острието одраска ръката на Саймън, преди той да успее да я грабне за китката. За миг той премести поглед от меча, инкрустиран с камъни, към дивите очи на невестата си.

Саймън бързо се пресегна и я обезоръжи, преди тя да разбере какво става. С бързо и умело движение хвана меча за дръжката и овладя оръжието.

Ариана разбра, че Саймън знае как да използва меча – така, както знаеше и да се бие със сабя.

– Не играй с мен на котка и мишка – каза тя грубо. – Свършвай с това.

Саймън я загледа за миг.

– Да те убия ли? – попита той.

– Да!

По устните на Саймън заигра странна усмивка. Със закъснение Ариана осъзна, че атаката го бе развеселила, вместо да го разгневи.

– Аз не съм толкова груб любовник, славейче. И двамата ще преживеем нощта в цветущо здраве.

Ръката на Саймън се раздвижи с лъжливо небрежна лекота. Мечът литна направо към насрещната стена, където една бледа дъска, не поширока от човешки пръст, представляваше мишена. Един инч от острието потъна в дървото.

Още преди дръжката да спре да трепери, Саймън посегна към невестата си.

Когато Ариана осъзна, че е изгубила единствената си възможност да избяга от кошмара си, тя полудя. Започна да се бори срещу прегръдката на Саймън с безумно, мълчаливо отчаяние, като знаеше единствено, че не може отново да се подложи на изнасилване.

Саймън приемаше ударите достатъчно дълго, за да се укроти Ариана, без да я удари. Много бързо тя легна под него, прикована от далеч по-голямата му сила, като едва успяваше да поема дъх, камо ли да се съпротивлява.

– Господи – промълви Саймън разгневен. – Какво ти става?

– Никога! – отвърна диво Ариана. – Никога, чуваш ли ме? Никога няма да лежа под мъж, който блъска в тялото ми. Никога!

– Наистина ли? – рече Саймън с копринено мек глас. – И как точно възнамеряваш да ме спреш?

Той загледа как осъзнаването на безпомощността потъва у Ариана. С него дойде и същият вид чист животински ужас, който бе виждал в очите на сарацинските момичета след падането на крепостите, когато

нахлуващите войници изливаха своята похот върху тези, които успяват да хванат.

Хладината на кожата на Ариана и лепкавата пот, която блестеше между гърдите ѝ говореха красноречиво за нейния страх, както и силният трепет, който я разтърсваше от главата до нозете.

С мрачна яснота Саймън си спомни как Дънкан бе разпитвал Ариана преди по-малко от две седмици и Амбър бе стояла там, за да усети жестоката истина на отговора, даден от Ариана.

Ще изпълнявам задълженията си, но ме отвращава перспективата на брачното ложе.

Саймън бе обзет от леден гняв.

До този миг не бе вярвал на думите на Ариана. Беше усещал приливите на чувствено привличане между себе си и норманската наследница. Независимо дали страхът ѝ бе истински или просто едно подправка в чувствената игра, той бе предполагал, че ще успее да я прелъсти.

Но беше сгрешил.

– Значи – процеди през зъби Саймън, – аз съм обвързан от свещена връзка и плътска нужда с жена, която ненавижда брачните си задължения.

– Аз бях честна от самото начало – рече Ариана равно. – Казах на всички, които искаха да ме чуят, че нямам сърце.

– Мога да живея доста добре и без сърцето ти – грубо отвърна Саймън. – Искам тялото ти – както за удоволствие, така и за да имам деца.

Ариана не отговори.

С едно бързо движение Саймън пусна Ариана и се изправи. За няколко болезнени мига не каза нищо. Просто гледаше изумителната, недостъпна красавица, за която се бе оженил.

Друг, различен трепет обзе Ариана и тя осъзна, че тази нощ няма да бъде изнасилена.

Нито ще бъде пусната на свобода.

– Толкова ли е пуста душата ти, че не искаш деца? – попита Саймън с ужасяваща нежност.

Дори като отвори уста, за да се съгласи, Ариана знаеше, че това е лъжа. Победена, тя отвърна глава от Саймън.

С крайцеца на окото си видя ръката му да се приближава към нея. С дрезгав звук тя се хвърли към другия край на леглото.

Без да каже нищо, той дръпна завивките изпод Ариана, като остави само един пласт върху ухаещия на рози дюшек. Прекалено изтощена, за да се дърпа, тя загледа как той отново подава ръката си.

По дюшека закапа бавно, но равномерно кръв.

– Това трябва да е достатъчно – каза той.

Ариана вдигна към Саймън неразбиращ поглед.

– Вместо кръвта от изгубената ти девственост – рече отчетливо той.

Ако чаршафът не бе опетнен, в крепостта щеше да има много клюки за мъжа, който бил толкова голям глупак, че се оженил за нечестна жена.

Ариана изстена дълбоко и погледна встрани, без да вижда нищо.

– Хубаво е, че имаш голяма зестра – рече Саймън, като загърна рамене в пелерината си. – За известно време тя ще е единствената ми радост от нашия съюз.

– Завинаги – каза глухо Ариана.

– Не, жено. В теб има огън, който е достатъчно силен, за да изгори и камъка. Вече го почувствах. Един ден ще ме молиш да взема онова, което ми отказваш сега. Ти може и да го чакаш с нетърпение. Аз със сигурност ще го очаквам!

Ариана бавно тръсна глава колкото в отговор на Саймън, толкова и от отчаяние.

– Внимавай как ми се надсмиваш – рече Саймън със смъртоносна нежност, – иначе ще взема това, което са ми дали Господ и кралят, и по дяволите твоите девически страхове!

С тези думи Саймън се обърна и излезе от спалнята.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Доминик избърса единствената пейка, останала на краката си, от последните останки от сватбеното пиршество и извлече един мъртвопиян воин навън. Когато се върна в голямата зала, Мег вече бе запалила огъня и наливаше ароматен чай в чисти чаши.

От кухните не се носеше ухание на хляб. На шишовете не се печеше месо. Бе донесена само чиста вода. Дори малцина от слугите бяха станали от сън. Всички все още бяха пияни.

– Бира или чай? – попита Мег, когато Доминик се приближи.

– Чай.

Доминик се загледа в безчувствените мъже, натъркаляни като пънове до стената на голямата зала и поклати глава. За сватбата на Саймън се изпиха много тостове, докато не остана нито един рицар, способен да повдигне чаша или да развърже език, за да каже нещо.

– Добре, че донесох лекарство против главоболие – рече Мег. – Когато тези яки мъже най-сетне се събудят, всяко дете с пискливо гласче ще е в състояние да ги повали.

– Може и да не им се наложи да чакат толкова много – рече Доминик с отвращение. – Ако бяха мои рицари, щях да ги хвана за ушите и да ги хвърля в кочината.

Доминик взе чая, който му подаде Мег, седна на разчистената пейка и пое голяма глътка от прозрачната, гореща течност. Както винаги билките на Мег го освежиха. Той остави чашата, като издаде доволен звук.

На два метра от него един рицар захърка.

– Господи – промърмори Доминик, – нямат ли мозък рицарите на Ерик? Не знаят ли, че дори след бурната нощ зората се пуква така бързо, както и след спокойната? Не, дори още по-бързо!

– Не бъди строг към тях – рече Мег, като напълни отново чашата му. – Те просто споделиха радостта на Ерик от женитбата, която ще донесе мир в една неспокойна земя.

Доминик изсумтя.

– Да. И с техните празненства не те оставиха да спиш цяла нощ.

– Не.

– Тогава какво беше? Защото ти беше будна, соколче. Знам.

– Сънувах – отвърна просто Мег.

Доминик млъкна.

– Глендруидови сънища ли?

Мег кимна, но не каза нищо.

– Има ли нещо, което да можеш да ми кажеш? – попита Доминик, тъй като знаеше, че сънищата на жена му не винаги можеха да се опишат с думи.

– Съществува опасност.

– Боже опази! – промърмори Доминик, загледан в безполезните воини, спящи из залата. – Опасността в крепостта ли е вече?

Мег наклони замислено глава.

– Не... съвсем.

– Отвъд крепостта ли е?

Този път нямаше съмнение.

– Да – отвърна тя. – Идва от тази посока.

Доминик сви рамене.

– Соколче, в Спорните земи винаги съществува опасност.

Мег се усмихна, тъй като тя и съпругът ѝ много пъти преди бяха водили същия разговор, говорейки за сънищата ѝ. Не че Доминик не ѝ вярваше. Просто докато сънищата ѝ не станеха по-ясни – ако това бе възможно – той не можеше да направи нищо, тъй като вече държеше мъжете под негово командване да бъдат в постоянна бойна готовност.

– Опасността е далеч по-малка, отколкото когато ти дойде в Спорните земи – посочи Мег.

Тя се наведе и целуна твърдата уста на мъжа си, като я смекчи и превърна в нежна любовна усмивка. Като се движеше, малките златни звънчета на китките и бедрата ѝ звъняха. Една невероятно дебела плитка се плъзна напред. От нея с пронизваща сладост звъннаха златни звънчета.

– Глендруидски вълко – промърмори тя. – Казвала ли съм ти колко много те обичам?

– От сутрешната молитва не си – бързо отвърна Доминик. – Ужасно много време без твоята любов.

Смехът на Мег бе силен и красив като косата ѝ. На няколко метра от тях Ариана спря до страничния вход на залата, хванала арфата си с две ръце. Тя бе поразена от музиката в смеха на Мег, от есенната пищност на хлабаво сплетената ѝ коса и от неочакваната игра между Магосницата на Глендруид и Глендруидския вълк.

– Ти си разглезен, вълчо мой – каза Мег.

– Да. Поглези ме още – рече Доминик, като я притегли в скута си. –

Премалява ми от желание да те целувам.

– Премаляване ли?

Мег отново се разсмя. Ръцете ѝ се плъзнаха по мантията на Доминик и я дръпнаха над раменете му. Като се наслаждаваше открито на необичайната сила на съпруга си, Мег галеше мускулите на гърдите и раменете му, и се възхищаваше на мъжката му сила.

– О, да – рече мрачно тя, прикриваща усмивката си. – Вече усещам колко си слаб от нуждата да ме целуваш.

– Ами смили се над мен тогава. Съживи ме!

Мег наклони лицето си към Доминик. Същевременно прокара пръсти през гъстата му черна коса и привлече устните му към своите. Целувката, която последва, беше бавна и чувствена.

Без да иска, Ариана си спомни за вълшебните мигове предната нощ, когато целувките на Саймън я бяха омагьосали и накарали да забрави за опасността, която със сигурност щеше да последва нарастващата страст на мъжа.

Ариана усети налудничав порив да извика на Магьосницата на Глендруид, да я предупреди, че целувката на мъжа е като усмивката му – една примамка за невнимателните. Разумът обаче я накара да прехапе език, преди да заговори.

– Съживи ли се? – попита след малко Мег.

– Да – рече дрезгаво Доминик.

Тя го заизмъчва, като прокара върха на езика си по горната му устна под мустаците.

Усмивката на Доминик бе тъмна, чувствена и мъжествена. С една ръка той отметна назад мантията си така, че да покрива и двамата. С другата хвана пръстите ѝ и ги притегли към центъра на тялото си.

– Каж ми, соколче, съживен ли съм?

Доминик затаи дъх, докато ръката на Мег се движеше.

– Така изглежда – рече тя, – но може и да напипвам пейката.

– Провери по-... добре.

– Може наоколо да има някой.

– Обещавам да не пища.

– Ти си един дявол.

– Не. Аз съм мъж, чиито задължения са го държали прекалено дълго далеч от жена му. Не усещаш ли?

– Тук ли? – попита жена му невинно, като галеше бедрото му. Доминик леко се премести, като накара ръката на Мег да се плъзне между бедрата му.

– Усещаш ли го сега, магьоснице?

Дрезгавият ѝ смях издаваше, че напълно одобрява това, което се намира под хубавите дрехи на мъжа ѝ. Смяхът беше чувствен като огън и също толкова страстен.

Но не това шокира Ариана. Шокира я фактът, че в смяха на Мег нямаше страх. Нито сянка. Сякаш Мег също като Доминик предчувстваше неизбежния край на подобно измъчване.

С растящо недоумение Ариана гледеше втрещено двойката с нахалство, която при други обстоятелства би я изумило. Макар Доминик и жена му да се криеха зад мантията, Ариана не се съмняваше, че двамата бяха погълнати от любовна игра.

Игра, която се харесваше еднакво и на съпруга, и на съпругата.

– Ръцете ти – рече Доминик. – Те са най-сладкият огън. Изгори ме, соколче.

По спираловидната каменна стълба, която водеше от третия етаж към залата, прозвучаха стъпки.

На някакъв чужд език Доминик изсъска нещо и бързо вдигна Мег на крака. Докато Ерик и Саймън влязат в залата от главния вход, Мег и Доминик тихо закусуха с плодове, сирене и вчерашен хляб.

Саймън и Ерик влязоха в залата с енергична походка. Високи и бързи, широкоплещести и ситни като вълци, с руси коси и бради, двамата рицари изглеждаха по-скоро като братя, отколкото като мъже от различни земи. Разделяше ги единствено огромната хрътка, която крачеше до Ерик.

Никой не забеляза Ариана, застанала до страничния вход, невидима от сянката и тъмното си облекло. Тя искаше да пристъпи напред, да се покаже и да седне край огъня, но като видя Саймън, замръзна на място.

Внимавай как ми се надсмиваш, защото иначе ще си взема това, което Господ и кралят са ми дали и по дяволите твоите девически страхове.

Ариана се вцепени. Стоеше, без да мърда и се молеше да не я забележат, преди да успее да се оттегли тихо, както бе дошла.

Когато Саймън приближи до огъня, Доминик погледна брат си бързо и изпитателно. Както винаги след свещения кръстоносен поход лицето на Доминик не издаваше мислите му. Той бе един от малцината, които знаеха, че бързият ум и усмивката на Саймън са негова броня – като желязна ризница.

Обикновено Доминик бе в състояние да прозре зад ярката като слънце повърхност на Саймън и да види реалността отдолу.

Обикновено, но не и тази сутрин.

Доминик бе обзет от мълчаливо разочарование. Не му бе необходимо да е учен, за да усети, че каквото и да е станало между Саймън и Ариана предната нощ, то само бе засилило мрачната студенина у брат му.

– Господи – рече отвратен Ерик, като прескочи един хъркащ воин. – Аз и Дънкан ще трябва да вдигаме тези мъже на крака с камшик и остен.

– Къде е Дишан? И Свен? – попита Саймън. – Обикновено стават първи.

– Пратих Свен навън да провери настроението в околностите – отвърна Доминик. – С тези мъже-планини, заспали като пънове, ще е детска игра да се превземе крепостта Стоунринг.

– Часовоят е на поста си – посочи Ерик.

Доминик изръмжа.

– Колкото до Дънкан...

– Дънкан се наслаждава на дара на самодивите – рече Мег.

– Необезпокояван съм ли? – попита Саймън.

Хладен, язвителен, гласът на Саймън добре подхождаше на кристалната чернота на очите му.

В ума на Мег нахлуха Глендруидовите сънища и ѝ заговориха за насилието, което се събираше като буря в Спорните земи.

Буря, чийто център щеше да стане Стоунринг.

От устните на Мег се откъсна вик, прекалено тих, за да го чуе някой друг освен съпругът ѝ. Доминик веднага стана и доближи до нея. Прегърна я и тъмната му глава се наклони към бузата ѝ. Макар Мег да нямаше нужда от подкрепа, тя с благодарност се облегна на силната ръка на мъжа си.

– Какво има? – попита бързо Доминик.

Мег просто тръсна глава.

– Не е бебето, нали? – попита Доминик.

– Не.

– Сигурна ли си? За миг изглеждаше, сякаш те боли.

Мег въздъхна продължително и погледна мъжа си в ясните сиви очи.

– Бебето е яко като боен кон – рече тя.

Мег взе ръката на Доминик и я положи върху издутия си корем. Той почувства първо топлината на тялото ѝ, а после лекото и въпреки това безпогрешно доловимо ритане на бебето.

Изражението на Доминик накара Ариана да го загледа втренчено. Никога не би повярвала, че един тъй страшен мъж може да се усмихва толкова нежно.

Саймън също го гледаше втренчено. Макар да му трябваха месеци, за да свикне с влиянието на Мег върху Доминик, все пак имаше случаи, когато се изненадваше от дълбочината на чувствата му към момичето, което съдбата му бе изпратила.

– Точно сега Глендруидския вълк не изглежда чак толкова страшен – рече тихо Ерик. – С неговата магьосница по своему споделят самодивските дарове, нали?

– Не мога да знам – рече хладно Саймън.

– О, да. Какво беше казал Доминик – че твоята дарба е да виждаш единствено онова, което може да се докосне, задържи, претегли и премери?

– Да – отвърна Саймън с мрачно задоволство.

– Все още ми звучи по-скоро като проклетие.

– Не те виждам да препускаш към каменния кръг и невидимото му самодивско дърво и да искаш да се оковеш във вериги от любов.

Ерик изглежда косо Саймън. Макар да говореше винаги хапливо, тази сутрин Саймън звучеше необичайно язвително.

– Дълга нощ, а? – попита любезно Ерик.

– Нощ като всяка друга.

– Брррр...

Саймън леко се усмихна.

– Означава ли това, че ще приемеш предложението ми за мантия, подплатена с кожи от бели невестулки? – попита Ерик.

Саймън се усмихна печално.

– Да, учени човече. Ще приема твоя дар.

– Съжалявам. Когато лейди Ариана бе приета от тъканта на Сирина, се надявах... – Ерик сви рамене. – Е, заради студените съпруги Господ ни е дарил с животинки с топла козина и любовници. Незабавно ще изпратят да вземат подплатата на мантията.

– Задължен съм ти.

– Не – отвърна незабавно Ерик. – Аз съм този, който ще ти бъде вечно длъжен. Ти ми поднесе несравним дар, когато се съгласи да се ожениш за студената норманска наследница.

Саймън не каза нищо.

Нито Ариана, въпреки че чу съвсем ясно всяка една дума. Така или иначе тя нямаше какво да каже. Мъжете говореха истината: по-скоро

мантията, подплатена с кожи, щеше да стопли тялото на Саймън отколкото тя.

– Ако не се беше намесил – продължи Ерик, – Дънкан щеше да се ожени за Ариана, Амбър щеше да умре в Гоустглен, а земите на баща ми щяха да бъдат превзети от изменници.

Саймън се раздвижи неспокойно. Това, което се бе случило между Дънкан и Амбър на онова място отвъд загадъчните мъгли, не можеше нито да се претегли, нито да се премери.

То го смущаваше.

– За мен няма значеше – рече Саймън. – Никога няма да позная ужасните мъки на любовта, нито пък да видя как разцъфва самодивското дърво.

– Още си млад.

Саймън погледна Ерик изпод око.

– По-стар съм от теб – отвърна той. – И съм в брак с жена, изсечена от лед, който е взет от самото сърце на най-дългата зимна нощ.

– Знам, че има една сладка утеха за подобна студенина. Името ѝ е Мари и очите ѝ са черни като твоите.

Саймън почувства изблик на гняв и отвращение при мисълта за сръчната безверница Мари, но скри състоянието си.

– Сякаш говориш на Свен – рече Саймън. – Той възпява Мари с надеждата, че някой рицар чужденец ще падне в капана ѝ и ще разпилее всичките си тайни заедно със семето си.

През смях, Ерик се наведе, за да докосне Стагкилър, който все понетърпеливо буташе господаря си.

– Какво има звяр такъв? – попита Ерик. – Какво те смущава?

– Навярно иска да си смените телата – рече мило Саймън.

– Вярваш ли на всичко, което Свен чува, когато подслушва в околностите?

Саймън се усмихна, но не отговори. Стагкилър настойчиво се блъсна в Ерик.

– Опитваш се да ме събориш ли? – оплака се Ерик. Навеждайки се над хрътката, Ерик зърна с крайчеца на очите си тъмния блясък на скъпоценните камъни в косата на Ариана.

– Лейди Ариана – рече Ерик, като се изправи. – Добро утро.

Саймън се вцепени. Сетне бързо отиде да доведе Ариана. Веднага разбра че е чула всичко.

Това не го обезпокои много, той като не бе изрекъл пред Ерик нищо, което да не бе казал първо на съпругата си.

Но болката, която видя в очите на Ариана, го разтревожи. Едновременно го наказва и разгневи.

– Закусила ли си? – попита Саймън спокойно.

Ариана стисна по-силно арфата и я притисна към тялото си, сякаш беше някакъв шит.

– Не – отвърна тихо тя.

– Хапни тогава. Слаба си като някоя от любимите си струни.

– Не съм гладна.

– Много добре знам, че нямаш апетит.

Гласът на Саймън бе хладен и безличен. Тишината, настъпила след думите му, бе нарушена от лекото раздвижване на пръстите на Ариана.

– Ти присъстваше, когато Амбър ме разпитваше – рече Ариана. – Знаеш как се чувствам.

– Благодаря ти, щедра съпруго, за напомнянето, че нощта наистина се предизвиква от отсъствието на слънцето, а студът – от отсъствието на горещината.

Този път тя замълча. Когато стана ясно, че никой от двамата няма намерение да заговори отново, Ерик изруга под нос и заговори любезно на норманската наследница.

– Зората след най-дългата нощ – рече Ерик – е винаги най-топла.

Ариана погледна продължително Ерик, преди да заговори.

– Много си любезен, господарю.

– Любезен ли?

– Да кажеш, че всички нощи свършват със зората, когато много добре знаеш, че някои нощи никога не свършват.

– Нищо такова не знам.

Очите на Ариана леко се разшириха, когато усети жестокото нетърпение, което се криеше зад благовъзпитаната повърхност на Ерик.

– Както кажеш, господарю.

Ерик въздъхна и му се прииска Ариана да не е толкова миловидна. Би било лесно да се сърдиш на една жена, която няма желание, а освен това е и грозна.

– Очите ти – рече Ерик.

– Моля? – попита тя.

– Очите ти са великолепни. Цяло чудо е, че феите не са те откраднали от ревност.

Думите на Ерик върнаха съвсем ясно мига, когато Ариана бе казала на Саймън колко привлекателен е той за нея.

Когато тя рискува да погледне крадешком съпруга си, видя леката

му усмивка и разбра, че и той си е спомнил.

– Благодаря ти, господарю – отвърна Ариана.

Усмивката ѝ беше рефлекс, създаден още от детството. Тя бе обучена да приема подобни благовъзпитани реплики от аристократите.

– Но ако феите крадяха от простосмъртните – продължи Ариана, – то твоите очи биха били изложени на риск, а не моите. Те са в най-необикновения нюанс на златното есенно слънце, отразено във вода.

– Или като очи на вълк, отразяващи огън – рече любезно Саймън.

Ерик го измери с поглед.

– Прекалено любезен си.

– Несъмнено – рече Саймън.

Със сподавен смях Ерик се обърна към Ариана.

– Тъй като съпругът ти по всяка вероятност е твърде зле възпитан, за да спомене за красотата ти – каза Ерик, – пада се на мен да изтъкна, че дори звездите на небето не притежават твоя аметистов огън.

Ариана отново се усмихна любезно и малко по-сърдечно.

– Ти си този, който е прекалено любезен.

Саймън наблюдаваше с растящо раздражение как Ерик и Ариана си разменят комплименти. Подобни любезни ритуали не би трябвало да дразнят Саймън, но го дразнеха. Като виждаше как съпругата му реагира на красивото лице на Ерик и на изисканите му маниери, определено му ставаше досадно.

– Не съм любезен – запротестира Ерик, – просто говоря истината.

Сетне погледна Ариана за миг, сякаш я вижда за първи път като жена, а не като студена пречка за плановете му относно Спорните земи.

– Косата ти е като коприна, отрязана от нощното небе – рече бавно Ерик. – Тъмна и въпреки това пълна със светлина. А кожата ти би засрамила и перлата, скрила съвършеното си лице. Веждите ти притежават изящния силует на птица в полет. А устата ти е пъпка в очакване да...

– Стига – прекъсна го кратко Саймън. – Не съм чувал толкова изтъркани комплименти откакто бях в двора на сарацините.

Макар да не бе повишил глас, тонът на Саймън съвсем ясно предупредяваше. Ерик го премери с поглед. Саймън вдигна предизвикателно лявата си вежда.

Ерик внезапно се усмихна като вълк, за каквото го смятаха. Посланието на Саймън беше ясно: студена или не, Ариана бе негова съпруга и той възнамеряваше всички да разберат това.

Тази новина бе добре дошла за Ерик, който се бе страхувал, че Саймън просто ще пренебрегне студената си съпруга освен заради дълга си

да има синове, които да се бият за неговия господар и брат. Този вид студена и прагматична връзка би завършила със смъртоносна опасност. Ерик нямаше представа защо, но знаеше, че е истина. Неговата дарба бе да вижда подобни връзки там, където другите виждаха просто несвързани събития.

– Ще те оставя на воля да правиш комплименти на дамата си – каза Ерик.

– Много мъдро от твоя страна.

Ариана погледна Саймън. Той се усмихваше.

Но беше и смъртоносно сериозен.

Ерик се оттегли, прикрил доволната си усмивка.

– Не беше необходимо – рече тихо тя.

– Беше много необходимо – каза Саймън.

– Защо? Какво лошо има в това хората да се разменят любезности?

Саймън пристъпи към Ариана. Тя се овладя точно преди да отстъпи назад. Въпреки това той видя неволното ѝ отдръпване.

– Лошото е в това, че се дърпаш при най-малкото движение от моя страна, а в същото време се умилкваш около Ерик, сякаш искаш да го прелъстиш.

– Никога не съм...

– Лошото е – прекъсна я Саймън – в красотата ти. Мъжете те преследват като разгонена кучка, безпомощни да се контролират в страстта си.

Ариана отвори уста шокирана.

– Това не е...

Той я прекъсна, без да спира.

– Лошото е, скъпа жено, че комплиментът, започнал с очите ти, много скоро свършва със сравняване на устните ти с пъпка, която всеки миг ще разцъфне.

Ариана потръпна при спомена.

– Лошото... – продължи студено Саймън.

– Ти ме накара да се чувствам такава – рече тя, без да мисли. – Пъпка, която е изпълнена със сладост.

Макар и меки, думите на Ариана прерязаха надигания се гняв у Саймън. Той погледна устните ѝ, нежни като листенца на цветето, сладки като нектар, розови като дива роза, преди да разцъфне.

Доминик извика на Саймън от средата на залата. Дори да го чу, Саймън не откъсна поглед от устните на Ариана.

– Саймън – прошепна тя. – Господарят Доминик те вика.

Саймън не обърна внимание на думите ѝ, както и на поздравите на брат си.

– Снощи – рече дрезгаво Саймън – устните ти бяха също като твърда пъпка. Усещането за това как бавно се разтварят под моите целувки ми завъртя главата така, както виното никога не е успявало.

Присвитите, проблясващи тъмни очи на Саймън бяха и предупреждение, и примамка за Ариана.

– Когато най-сетне се отвори – рече Саймън, – знаех как се чувства пчелата, като се плъзне между благоуханните листенца на цветето, за да пие нектар от сърцето му?

Ариана затаи дъх при думите на Саймън, които живо ѝ напомниха сладкото плъзгане на език върху език, неговия вкус, който се разнасяше из устата ѝ и тя отмаляваше от копнеж, който не можеше да назове.

Без да иска, тя прошепна името на съпруга си.

– Да – рече Саймън. – И ти си го спомни. Скоро ще се отвориш за мен по един друг начин и медът на желанието ти ще ме оросява като нектар.

Топла вълна обля Ариана. Беше сепваща и приятна.

– Но до този ден – продължи гладко Саймън – ще разменяш комплименти само с мен, тъй като аз съм единствената пчела, чието сладко жило ще познаят листенцата на твоето цвете.

Ариана отвори уста да отговори. Оттам не излезе нищо освен някакъв звук, който би могъл да бъде името на Саймън. Тя облиза устните си, които внезапно бяха пресъхнали.

– Ти ме съблазняваш безмилостно – рече Саймън пламенно. – Де да можех и аз да правя същото с теб.

С изненадваща скорост той се обърна, закричи към Доминик и остави Ариана да се утешава с арфата, която държеше така силно притисната към гърдите си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

– Хубав ден, госпожо – рече Бланш. – Почти си струва шестте бурни дни преди него.

Арфата, която държеше Ариана, издаде звук, приличен на отронена въздишка. Пръстите ѝ продължиха бавно да докосват струните, докато Бланш остави настрана гребена и започна да сплита косата ѝ.

Ариана едва ли забелязваше пръстите на Бланш. Тя бе хваната налясно между кошмара и смайващо сладките спомени от целувките на Саймън.

Съпруга от шест дни.

Тази вечер ще бъде седмата.

– Истинска благодат е, че времето се промени – промърмори Бланш, докато сплиташе дългата коса на Ариана. – Рицарите са полудели да отидат на лов.

Дали тази нощ Саймън най-сетне ще дойде?

Или ще опъне още повече нервите ми, да го чакам да дойде в леглото ми, да ми смъкне ноцница и да заблъска в мен, докато прокървя?

Ариана се насили да диша.

Колко жалко, че не може да се зачене от целувка.

Ръцете ѝ смениха позицията си върху арфата, когато се сети за сладката съдържаност и плъзгащите се ласки на Саймъновите устни.

Ако и той си спомняше нейната целувка, това не личеше в поведението му. От утрото след сватбата им Саймън се бе държал с Ариана любезно и нищо повече.

Не искам нищо повече от него.

Това беше лъжа и тя го знаеше.

И въпреки това беше и истина.

Ариана желаше целувките на Саймън, нежните му докосвания, усмивките му. Не искаше страстта, която пламваше като светкавица в буря и правеше очите му едновременно тъмни и бляскави. Тя се плашеше от мъжката сила, която можеше толкова лесно да я притисне, да я държи безпомощна, докато насили тялото ѝ да приеме семето му.

Внимавай как ми се подиграваш, защото иначе ще взема това, което Господ и кралят са ми дали и по дяволите твоите девически страхове.

– Госпожо? – попита Бланш.

Ариана премигна. Тонът на прислужницата ѝ подсказа, че я е викала неведнъж.

– Да?

– Харесва ли ви прическата?

– Да.

Бланш остави настрана гребена с гримаса. Ариана дори не бе погледнала отражението си в месинговото огледало.

– Ако имах вашето лице и тяло – рече Бланш, – не бих се крила в стаята си като монахиня.

– Де да можем да си разменим телата – промълви Ариана – както се говори, че лорд Ерик и кучето му си ги сменят при пълнолуние.

Бланш потръпна и бързо се прекръсти.

– Не бъди такава гъска – каза Ариана. – Лорд Ерик е много мил с нас.

– Казват, че и Сатаната е очарователен.

– Сатаната не носи кръста на истинския вярващ.

– А лорд Ерик?

– Да.

Изречението на Бланш показваше недоверието ѝ.

– Попитай свещеника на крепостта, ако не ми вярваш – каза Ариана.

Гласът ѝ беше насечен като стакатото, което изтръгваше от арфата.

– Пак ли ще закусвате в спалнята си? – попита внимателно Бланш.

Ариана бе на прага да се съгласи, когато я обзе неспокойство. Осъзна, че се бе уморила от изолацията, която си налагаше сама. Тя рязко стана и взе арфата в ръка.

– Не – отвърна тя. – Ще закусвам в голямата зала.

Бледите очи на Бланш се разшириха, но тя каза само:

– Както искате.

Ариана тръгна към вратата, после спря. Остави арфата и започна нетърпеливо да разкопчава роклята, която бе решила да облече тази сутрин. Моравите дипли и розовите дантели на ръкавите вече не ѝ харесваха.

– Донеси ми сватбената рокля – каза Ариана.

– Защо?

– Доставя ми по-голямо удоволствие от другите дрехи.

Като изгледа под око непредсказуемата си господарка, Бланш отиде до гардероба, в който висяха малкото рокли, донесени от Ариана от крепостта Блаторн.

– Много странна материя – промърмори Бланш.
– Странна ли? Как така? – попита Ариана.
– Изглежда мека като облак, а на пипане е груба като листа на магарешки бодил. Не разбирам как я понасяте до кожата си, дори само за да доставите удоволствие на Учената.

Сепната, Ариана загледа прислужницата си.

– Груба ли? – попита Ариана с недоумение. – Та роклята е по-мека и от най-финия гъши пух.

– Ужасно странен гъши пух – промърмори Бланш под носа си. Тя остави предпазливо виолетовата материя с пищната сребърна бродерия и нетърпеливо зачака Ариана да я вземе.

Този път Бланш не настоя да помогне на господарката си с ширитите. Нямаше и нужда. Роклята сякаш сама се завърза, без много помощ от бързите пръсти на Ариана.

Това бе едно от нещата, които ѝ допаднаха в подаръка на Касандра. Не се налагаше да търпи нежелани ръце по тялото си, за да се облече. Освен това материята отстраняваше петната с лекотата, с която патето се стръсква от водата.

– Чудя се как е изтъкана – каза Ариана, като прокара пръсти по плата. – Нишките са толкова тънки, че едва ги виждам.

– Казват, че най-скъпата коприна е такава.

– Не. Баща ми купи много топове коприна от рицарите, които бяха победили сарацините. Никоя от тях не бе така мека. И никоя не бе така мъдро изтъкана.

Но дори докато галеше материята, Ариана внимаваше да не се вглежда в дълбините, където се преплитаха светлината и сенките. Споменът за целувката на Саймън бе достатъчно обезпокояващ. Не се нуждаеше от образа на жената, извита страстно под милувките на война, за да се разстройва още повече.

С арфата в ръка и сребърния кант на роклята, който нежно се плъзгаше по глезените ѝ, Ариана тръгна към голямата зала. Из крепостта се чуваха гласовете на прислугата. Като вървеше към залата, Ариана ги чу да викат, да говорят за хубавия ден след голямата буря и за хитрата свиня, която отново била избягала от кочината на Етълрод.

В камината на залата гореше буен огън. Около него седяха Саймън и Доминик. Котаракът, известен като Ленивеца, отново се бе обвил около врата на Саймън като облак останал след буря. От движенията на мъжките ръце изглеждаше, че обсъждат тънкостите на лова на водни птици с различно големи соколи.

Освен любезното кимване, когато Ариана влезе в стаята, Саймън не направи друго движение, за да отиде при нея.

Ариана бе едновременно облекчена и... вбесена. Едва тогава призра пред себе си, че се бе надявала на възможност да поговори със Саймън.

Много добре е, че не се интересува от мен, каза си Ариана. Как да попитам съпруга си дали възнамерява да ме насили тази нощ или някоя друга?

Измърморвайки нетърпеливо една дума, Ариана отпъди страховете си, за които нямаше нито отдушник, нито тласък. След злополучната първа брачна нощ Саймън не обръщаше внимание на съпругата си, но беше любезен, когато се пресичаха пътищата им из крепостта.

Мег седеше до една от големите маси, на които обикновено се хранеха лордовете и дамите от Спорните земи. Но вместо храна пред нея имаше десетки балсами, лекарства, тинктури и кремове. До нея бе седнала Амбър.

– Касандра казва, че това е много добро при настинка – каза Амбър. – Въпреки че при леки случаи някои учени предпочитат да ползват лятна коприва вместо плодовете на Луциферското ухо.

Мег вдигна едно гърне, натопи бързо пръста си в него и разтърка крема между палеца и показалеца си. Когато кремът се затопли от кожата ѝ, тя поднесе пръстите към носа си, внимателно подуши, близна ги и кимна.

Ариана седна наблизко. Оръженосецът на Саймън – едно момче с едва набола брада – веднага приближи с табла, на която имаше студено месо, плодове, сирена, хляб и кана с ароматен чай.

– Благодаря ти, Едуард – рече Ариана изненадана.

– За мен е удоволствие да обслужа дамата на своя господар – рече момчето внимателно.

Едуард погледна към Саймън, получи леко кимване и набързо се оттегли.

Ясно беше, че Саймън наблюдава закуската на Ариана. Като погледна таблата отново, Ариана разбра нещо друго – Саймън сигурно се е грижел за храната ѝ през последните шест дни.

На таблата нямаше нито едно нещо, което тя да не харесва. Чаят бе изискана смес от шипки и лайка за която Ариана неведнъж бе казвала, че много харесва. Под бдителните черни очи на Саймън Ариана остави арфата си и започна да се храни.

– Благодаря на Господа – промълви Доминик, като видя, че тя

оставя арфата. – Дамата няма да разплаква соколите ни с тъжните си мелодии.

Саймън премести поглед от Ариана към своя исландски сокол, който стоеше на пръчката си до стената на голямата зала. Качулат, спокоен, Скайланс чакаше заедно с другите хищни птици, застанали по пръчките. Отвреме-навреме някой от соколите се размърдваше и разперваше крила. От движенията звънваха звънчетата по краищата на кожените ремъци, увити около тънките хладни крака на соколите.

Като се обърна, Саймън продължи да гали котката, чиято глава бе сгъшена до дясната страна на шията му. Движението на ръката му повдигна ръкава на ризата и разкри алената линия на зарастващата плът около бицепса му.

– Балсамът на Мег бързо те излекува от... ъъ, нещастния случай – каза Доминик.

Глендруидския вълк говореше тихо, но Саймън познаваше достатъчно добре брат си, за да разбере, че той не вярва на разказа му за това как е бил ранен.

– Да – отвърна Саймън. – Мег е много опитна.

– Странно е, че си бил толкова тромав. Разкажи ми пак как стана.

Единственият отговор на Саймън бе един мрачен поглед.

– А сега се сещам – каза Доминик. – Пил си повечко вино, след което си показвал на невестата си как се върти мечът и острието те е драснало. Така ли стана?

Саймън сви рамене и започна на големи хапки да унищожава една ябълка.

– Хубава история – рече подозрително Доминик, – но е време да кажеш истината на своя господар.

– Това, което става между мъжа и невестата му през първата брачна нощ принадлежи само и единствено на тях.

– Не и когато смъртта на единия или другия може да донесе бедствие за крепостта Блакторн – тросна се Доминик.

– Живи сме – рече сухо Саймън.

– И брачните чаршафи бяха опетнени както се полага. От твоята кръв, предполагам?

Тишина.

– Саймън.

Гласът на Глендруидския вълк бе нисък и настойчив. Такава бе и позата му, когато се наведе към брат си.

– Въпросите ми не са случайни – каза Доминик. – Всяка нощ Мег

сънува Глендруидови сънища. И всяка нощ сънищата ѝ стават все пострашни.

Устата на Саймън се превърна в линия, която бе тънка като белега на ръката му. Дълго време той не помръдна, освен за да погали Ленивеца и да засили доволното му мъркане.

– Стана ли Ариана твоя съпруга и на дело? – попита направо Доминик.

Пръстите на Саймън спряха, сетне възобновиха галенето.

– Не – отвърна той.

Доминик изруга на езика на сарацините.

– Какво се случи? – попита той.

– Моята съпруга е студена като северно море.

– Отказа ли ти?

Бледа усмивка разтегли устните на Саймън, но нежността, с която галеше сивата котка, не се промени.

– Отказа ми – потвърди той.

– Защо?

– Рече, че по-скоро ще умре, отколкото да легне под мъж.

– Постави я отгоре тогава – каза нетърпеливо Доминик.

– Имам го предвид.

Доминик зачака.

Саймън не каза нищо повече.

– Как бе ранен? – поиска да знае Доминик.

Макар тонът му да бе настойчив, въпросът не бе чут от никой друг.

– С меч – рече Саймън.

– Кой го държеше? – тросна се Доминик.

– Жена ми.

Това бе подозирал Доминик, но се стресна, като чу истината.

– Наистина ли се опита да те убие? – попита Доминик.

Саймън сви рамене.

– Господи – промърмори Доминик. – Нищо чудно, че не си отишъл отново в леглото ѝ. Това може да уплаши и най-смелия.

– Де да имаше такъв ефект – рече Саймън през зъби.

– Какво?

– Де да имаше такъв ефект мечът на моята съпруга. Но го няма. Страхувам се от това, което мога да направя, ако ме отблъсне пак.

Доминик повдигна черните си вежди. И на бойното поле, и в леглото самообладанието на Саймън бе за завиждане.

– Затова ли спиш сам? – попита го Доминик.

– Да. А сега е облякла отново тази рокля – каза Саймън. – Господи, как страшно ми се иска да пхна ръце под нея!

Доминик погледна изопнатите черти на брат си и подбра внимателно думите си, преди да заговори.

– Смяташ ли, че предпочита някой друг мъж? – попита той.

– Не, ако иска да живее.

Смъртоносната студенина в гласа на Саймън предупреди Доминик, че е по-добре двамата братя да внимават с въпроса относно желанията на Ариана. Доминик не бе виждал Саймън така екзалтиран, откакто бе преследвал изкусно поклащащите се бедра на Мари между лагерните огньове, пламнал не по-слабо от тях.

– Не – рече тихо Саймън. – Ариана не обича никой друг. В известен смисъл би било по-лесно, ако бе така. Можех да го убия.

Доминик се усмихна язвително.

– Значи лейди Ариана е като момиче от султанския харем. Предпочита докосванията на някоя от собствения си пол.

– Не. Ариана предпочита въобще да не я докосват. Дори в банята никой не ѝ прислужва.

– Банята...

Доминик се усмихна, като се сети за удоволствията със съпругата си по време на къпане. Тя обичаше водата дори повече и от сарацинските султани, обожаващи фонтаните в дворците си.

– Каква лъстива усмивка – рече Саймън, полу-отвратен, полу-любопитен.

Любопитството надделя.

– Ти така ли опитоми малкия си сокол? – попита Саймън. – Хвана я, когато крилата ѝ бяха прекалено мокри, за да лети?

Доминик се усмихна меко.

Като галеше котарака, Саймън едва дочака отговора.

– Много внимателно опитомявах малкия си сокол – отвърна Доминик – и в банята, и в гората, и в спалнята.

Саймън погледна Мег. Косата ѝ блестеше ярко, но нищо не бе така живо като зелените ѝ очи, докато разговаряше с Амбър.

– Златните ремъци, които направи за нея ли опитомиха дивото ѝ сърце? – попита Саймън.

– Не.

– Хубавият бой?

Доминик тръсна глава.

– Няма значение. Но мразя да удрям по неща, които са по-малки от

мен.

– Отлично. Сигурен съм, че малките неща също го мразят.

Саймън се засмя на глас. Звукът бе така ненадеен и заразителен, че Ариана вдигна поглед от почти празната си чиния. Аметистовите ѝ очи проблеснаха за миг, преди да сведе поглед.

– Тя гледа само теб – каза Доминик.

– Какво?

– Съпругата ти. Независимо кой е в стаята, тя вижда само теб.

– Изчакай да дойде богът на слънцето – тросна се Саймън.

– Ерик ли?

– Да – рече кратко Саймън.

Доминик тръсна глава.

– Ти си слънцето, което грее в очите ѝ, а не Ерик.

– Разбира се. Затова се опита да промуши сърцето ми с меч.

Доминик премигна.

– Спечели доверието ѝ и тя ще се бие също така безстрашно за теб.

– Тази мисъл ми харесва.

От далечния край на масата, където бе седнала Ариана, се разнесоха звуци. Музиката не беше съвсем обичайна, но беше мелодична. Не беше и песен и въпреки това в нея се пееше за вихрени чувства под хладната обвивка на пролетта в гората.

Мигове по-късно мелодията се повтори отново и към нея се присъедини ясно свирукане. Пронизващата красота на присъединилите се звуци прободеше душата на Ариана като сребърна игла. Тя се обърна да види кой свири.

Саймън. Ръцете на Ариана се поколебаха, сетне се отпуснаха в скута ѝ.

– Свири, славейче – рече Саймън. – Или моето свирукане не ти харесва?

– Да не ми харесва? – Ариана пое дълбоко дъх. – Не. Изненада ме неочакваната му красота.

Очите на Саймън се разшириха, а сетне се присвиха при познатия прилив на топлина от близостта до Ариана. Или дори от мисълта за нея. Саймън внезапно стана и пусна недоволния Ленивец до камината.

– Ще проверя крилата на Скайланс – промърмори Саймън. Той праметна на рамо ловните си принадлежности и отиде до една от малките пръчки при исландския си сокол.

– Няма ли да чакаш останалите? – попита го Доминик.

– Не съм господар, та да ми трябва придружители – рече

нетърпеливо Саймън.

– Твоят оръженосец сигурно ще се зарадва да дойде с теб.

Саймън погледна към Едуард, но Ариана хвана и задържа погледа му. Тя наблюдаваше исландския сокол с копнеж, който не можеше да прикрие.

Саймън бързо отиде при нея. Соколът кацна на ръката му с лека грация, която съперничеше на Саймъновата.

– Искаш ли да дойдеш с мен на лов със соколи? – попита Саймън. – Казаха, че от западната страна на крепостта Стоунринг имало тлъсти яребици.

– На лов ли? Да! – каза Ариана, като скочи на крака. – Уморих се от студения камък.

– Едуард – рече Саймън, без да откъсва поглед от жена си. – Доведи два коня от конюшните. С жена ми отиваме на лов.

– Сами ли, сър? – попита Едуард.

– Да. Сами.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Малко след като Саймън и Ариана бяха тръгнали на лов със соколи, Касандра завари само Доминик, когато влезе в голямата зала. На масата пред него имаше древен латински текст, който той четеше съсредоточено.

Касандра бе заинтригувана. Рядко се срещаха хора, които можеха да четат стари ръкописи. Тя бе обучила много внимателно Ерик и Амбър да разбират подобни книги, тъй като бе наследила цяло съкровище от стари писания, които се нуждаеха от превод.

Касандра се запита дали би могла да накара Доминик да изучи древния език на руните. Сега, когато бе станала господарка на крепостта, Амбър почти нямаше време за преводи.

Доминик кимна веднъж с глава, ненадейно, сякаш бе стигнал до някакво вътрешно заключение. Без да вдига поглед, той с огромно внимание обърна страницата на ръкописа.

– Добро утро, лорд Доминик – рече любезно Касандра. – Виждал ли си Ерик?

Доминик вдигна очи.

– Добро утро, Касандра. Мислех, че Ерик е с теб. Не е закусвал в голямата зала.

– Знаеш ли дали възнамерява скоро да се връща в Сийхоум?

– Вчера по време на лова спомена нещо за това, че трябва да нагледа строежа на вътрешната крепост в Сийхоум, преди да хванат големите студове. Тревожи се, че тази година рано ще завали сняг и ще се задържи седмици наред.

Касандра остана така за миг, сякаш се вслушваше в нещо. Сетне въздъхна.

– Твоят човек Свен – каза тя.

– Да?

– Той наблизил ли е?

– Не. Пратих го из околностите – отвърна Доминик. – С всяка изминала нощ сънищата на Мег стават все по-страшни.

По лицето на Касандра пробяга сянка.

– Да – отвърна Учената жена. – Говорих с нея в градината.

– А ти, Касандра? Какво казват твоите рунически камъни, когато ги хвърлиш?

– Мислех, че не вярваш в подобни неща.
– Вярвам във всичко, което ще спомогне за мира в тази нещастна земя – отвърна Доминик.

– Ти си по-мъдър от брат си.

– Имах отличен учител.

– Твоята съпруга ли? – попита Касандра.

Доминик кимна.

– Руническите камъни казват съвсем същото каквото и сънищата на жена ти. Около Спорните земи кръжи смърт – каза Касандра.

– Смъртта винаги кръжи около живота.

Учената жена се усмихна, но в хладната извивка на устните ѝ нямаше успокоение.

– Означава ли това, че не искаш да знаеш къде първо ще удари смъртта?

– Не. Това означава, че есента дойде рано и е студена, и по всяка вероятност ще последва непосилна зима, през която най-слабите ще умрат. Означава, че в Спорните земи са се били и умирали мъже много преди да са написани първите римски слова върху пергамент. Означава...

– ... че смъртта е навсякъде – обобщи Касандра.

– Нека просто кажем, че да се предрича смърт в близкото бъдеще изисква не по-голямо умение от умението на петела, който оповестява зората – рече неутрално Доминик.

Касандра се засмя с истинска радост, което изненада Доминик.

– Ти и Саймън имате много общи черти – каза тя.

– Братя сме.

– Много сте твърдоглави.

– Тогава престани да се опитваш да ни моделираш.

– Аз ли? – попита Касандра. – Ръката на Господ ни моделира, а не моята.

– Когато Свен се върне, ще доведеш ли Ерик? – помоли Касандра. – Той има дарбата да свързва отделни епизоди и да открива какво се крие зад тях.

– Разбира се. Ерик е съюзник на Блаторн, също като Дънкан. И двамата се радват на доверието ми.

В голямата зала се чуха гласове от вътрешния двор. По калдъръма изтрополяха копита, докато мъжете приближаваха входа.

Сокол-скитник се обади отвън. Гласът му беше висок, сладък и див до последната нотка.

– Ерик пристига – каза Касандра.

Доминик не се съмняваше. Звукът, който издаваше соколът-скитник на Ерик, не можеше лесно да се забрави. Нямаше друг такъв сокол.

Някакъв кон изцвили и запристъпва нетърпеливо. По калдъръма звъннаха подкованите му копита.

– Свен пристига – каза Доминик.

Касандра го погледна загадъчно.

– Неговият кон бе единственият подкован, който излезе тази сутрин – рече хладно Доминик.

– Всеки вярва в това, което го успокоява – отвърна Касандра. Черната вежда на Доминик се повдигна въпросително.

– За твоё успокоение – рече Касандра – нека те уверя, че логиката на Ерик далеч надхвърля тази на повечето мъже във всичко, освен в едно.

– И кое е то?

– Разбирането на жените.

Доминик се усмихна и каза:

– Успокоително е да разбере, че Ерик е по-скоро мъж, отколкото магьосник.

– Би било по-успокоително, ако използваше главата си постоянно – промърмори Касандра.

Преди Доминик да успее да отговори, Свен и Ерик влязоха в голямата зала.

– Къде е Дънкан? – попита Ерик.

– Преглежда оръжията – отвърна Доминик. – Не беше доволен от списъка на оръженосеца.

– Може да ни потрябват всичките оръжия, че и повече. Наоколо бродят скитници – каза Ерик.

– Толкова много, че да заплашат крепостта ли? – попита незабавно Доминик.

Ерик поклати глава.

– Още не – рече Свен. – Но трима от тях яздят подковани коне. От размера и дълбочината на следите им мога да се закълна, че са бойни жребци, яхани от рицари в доспехи.

– Още какво открихте? – попита Доминик.

– Те са изменници. Атакували са имуществото на някакъв лорд от северните земи, докато е пътувал със зимната си къща.

Доминик направи гримаса и каза язвително:

– Смели рицари наистина – да нападат прислужници, деца и

тенджери.

– За щастие, рицарите на този лорд са се върнали, за да проверят как пътува имуществото му – каза Свен. – Поне така изглежда от следите.

– Нещата съвпадат – каза Ерик.

– Какво съвпада? – попита остро Касандра.

– През последните няколко дни се носят слухове от Сийхоум – каза Ерик. – Слухове за един рицар, който се бие за Сатаната, а не за Христос.

– Как изглежда той? За кой господар се сражава?

Свен тръсна глава.

– За никой. Казват, че образът на щита му е бил изгорен в самия огън на Ада.

– По-вероятно е сам да го е унищожил – каза Доминик. – Ако господарят му чуе за това, ще го проследят и ще го обесят за изменничество.

– Това може да е вярно за другите рицари – каза Ерик, – но за техния водач се говори, че се биел за трима.

– Да – рече Свен. – Трима рицари се опитали да го убият. Убил двама от тях, преди да избяга. Третият едва не загинал от раните си.

– Говорихте ли с оживелия? – попита Доминик.

– Да – отвърна Ерик. – Една мъдра жена го лекува в малко селце точно отвъд западната граница на крепостта Стоунринг.

– Какво каза раненият рицар?

– Едва говореше – каза Свен. – Почти е обезумял от треска.

– Каза, че изменникът е най-големият воин, който някога е минавал през Спорните земи – каза Ерик.

– А Дънкан, Шотландският чук? – попита Доминик меко. – Или Ерик, наречен още Непобедимият?

– Шотландският чук ме повали – каза Ерик.

– А там с седнал Доминик, който разгроми Шотландския чук – посочи Свен. – Доминик естествено е по-велик от този дяволски рицар.

– Всеки може да бъде победен – каза Касандра – Всеки мъж може да победи. Зависи от мъжа, от оръжието и от причината за боя.

– Този се бие за отмъщение, за плячка и за жени – каза Ерик. По тона му личеше, че бе прозрял за този рицар отвратителни неща.

– За жалост, изчадието на Сатаната се бие като архангел – каза Свен.

– Дали раненият рицар се е приближил достатъчно, за да види

атакуващия? – попита Доминик.

Свен сви рамене.

– Да, но е видял само собствения си разгром. Като го слуша човек, разбира, че изменникът е великан сред мъжете, с горящи като на демон очи.

– Червени, предполагам – рече сухо Доминик.

– Какво? – попита Свен.

– Очите му.

– Не, сини.

Доминик въздъхна.

– Е, знаем, че не е нито Саймън, нито Ерик. Това означава, че трябва да помислим за още около осемдесет синеоки воини.

– Няма дълго да се чудим – каза Ерик. – Моят сокол видя непознати рицари отвъд западната страна на Стоунринг.

– Западната страна ли? – Доминик скочи на крака. – Сигурен ли си?

– Да – каза Ерик. – Затова се върнахме толкова бързо. Трябваша ни доспехи и бойни коне.

– Господи – изръмжа Доминик, като се спусна към оръжейната. – Саймън и Ариана са на лов за яребици на запад от Стоунринг.

– Кой отиде с тях? – извика Ерик.

– Никой. Нито дори оръженосецът.

Свен и Ерик не задаваха повече въпроси. Просто се втурнаха след Глендруидския вълк към оръжейната.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

По потоците, на цвят като бойни мечове към далечното море се носеха ярки островчета от листа. Брулени от вятъра, светлокафяви бурени и треви се свеждаха до земята, натежали от плода на изминалата година. Дъбове, брези и самодивски дървета привеждаха оголени клони, когато невидимият поток на въздуха пробягваше край тях. Вятърът довяваше накъсани бели облаци от далечните върхове. А небето между тях бе като скъпоценния лазурит, донесен от земите на сарацините.

Но слънцето господстваше над всичко. То бе като един нажежен до бяло златист диск, който гори с ангелска чистота.

Саймън изучаваше изпод око своята съпруга на фона на пищната есенна светлина. Тя яздеше кобилата си с елегантна лекота, която го бе пленила по време на трудното пътуване от Блаторн към Стоунринг. За негова изненада сватбената рокля се бе оказала доста удобна за езда. Не прилепваше, нито се вдигаше нагоре, нито пък пречеше.

Ако не беше направена от плат, Саймън би нарекъл роклята добре възпитана.

Материята го пленяваше. Колкото повече я гледаше, толкова повече мислеше, че вижда нещо... втъкано в самата основа и във вътъка на плата.

Жена.

Косата ѝ е като най-тъмната нощ, главата ѝ е отметната назад в забрава, тялото ѝ е изопнато от страст.

С тихо възклицание, Саймън се загледа по-внимателно.

Устните ѝ викат името на мъж и го молят да легне в нея и да сподели дивия ѝ екстаз.

Сетне жената обърна глава и аметистовите очи погледнаха Саймън.

Ариана.

Платът внезапно помръдна и разкри друга картина.

Фигури, може би мъжка. Той се навежда надолу към Ариана, като ние страстта ѝ и се движи над нея...

Да, мъж.

Но кой е той?

Формата се промени, стана по-наситена, по-реална, почти осезаема.

Мъжът започна да обръща глава към Саймън.

– Какво е това? – попита Ариана, като сочеше наляво. – Там, където

хълмът се издига най-стръмно и облаците се движат.

Саймън с нежелание отмести очи от странната материя, която се променяше пред погледа му, като втъкаваше светлини и сенки, които се прегръщаха като любовници.

Като видя накъде сочи Ариана, той се намръщи.

– Това е каменният кръг – каза той.

Ариана го погледна въпросително.

Саймън не обърна внимание. Не обичаше да говори за каменния кръг, тъй като това бе място с поне две лица – а само едното можеше да се претегли и премери.

Но онова, което истински измъчваше Саймън, бе подозрението, че той може да види само по-маловажното му лице.

– Каменният кръг ли? – попита Ариана. – Където независимо от сезона цъфти свещеното самодивско дърво?

Без да отговори, Саймън оправи ремъка на един от исландските соколи, който се бе омотал около седлото. Върху Т-образната пръчка бе кацнал и неспокойно мърдаше Скайланс – качулат, нетърпелив, с леко разтворена човка, в очакване на мига, в който щеше да бъде пуснат в неопитоменото есенно небе.

– Ходил съм до каменния кръг – рече накрая Саймън. – Не видях самодивско дърво, още по-малко пък цветовете му.

– Искаш ли да опитаме сега?

– Не.

– Защо? Нямаме ли време?

– Не ме интересуват цветовете на самодивското дърво – отвърна Саймън. – Цената е прекалено висока.

– Цената ли?

– Любов – отсече Саймън.

– А, това ли. Знае ли Дънкан как се чувстваш?

– Едва ли е тайна. Всеки нормален мъж се чувства като мен.

– Както и всяка жена.

Хладното съгласие на Ариана не трябваше да подразни Саймън, но го подразни. Щеше да е много хубаво да го гледат с благоговение и топлота, както Мег и Амбър гледаха мъжете си.

С присвити очи Ариана се бе втренчила през прозрачните облаци към хълма, където монолитни камъни издигаха към небето древните си лица.

– Тогава защо Дънкан вдигна този тост на сватбата ни? – попита Ариана.

Дано да видите как цъфти свещеното самодивско дърво.

– Попитай Дънкан – рече Саймън. – Не твърдя, че разбирам какво става в мислите на един влюбен мъж.

Тонът на Саймън не окуражаваше по-нататъшен разговор по темата за каменния кръг, но Ариана откри, че не ѝ е възможно да престане.

– Какво се случи, когато последва булото на Амбър до каменния кръг? – попита тя.

– Нищо.

– Моля?

Саймън изгледа Ариана с присвити очи.

– Ти вече беше в крепостта. Сигурно си чула клюката.

– Само отчасти – отвърна тя. – Почти не слушах.

– Беше прекалено заета да свириш тъжни песни на арфата си, нали?

– Да – тросна се тя. – Предпочитам музиката пред клюките на безделниците. Освен това пътуването от Блаторн до Стоунринг, веднага след като напуснах дома си в Нормандия – пътуване, по време на което рицарите ми се разболяха и изгубих всички освен прислужницата си...

– И зестрата си – додаде сухо Саймън.

– ... ме изтощи прекалено много, за да ме е грижа какво става и в двете крепости – довърши Ариана. – Сега обаче се чувствам напълно възстановена.

– И любопитна да чуеш клюките, които си пропуснала.

– Сега това са моите хора. Нямам ли право да знам някои неща за тях? – попита Ариана.

– Ще живеем в крепостта Блаторн, а не в Стоунринг.

– Лордовете Ерик и Дънкан са свързани с твоя господар, Глендруидския вълк. А ти, като негова дясна ръка, ще бъдеш често сред хората на Ерик и Дънкан.

Ариана не каза нищо повече.

А и не беше необходимо. Като съпруга на Саймън тя не само имаше правото, но и задължението да разбира характера на съюзниците, които бяха от изключително значение за господаря на съпруга ѝ. Накратко Саймън се бе държал неразумно и двамата го знаеха.

Той мълчаливо затегна поводите на настроението си. Дразнеше се от разговорите за влудяващите мистерии на каменния кръг.

– Стагкилър проследи булото на Амбър до края на каменния кръг – заразказва безизразно Саймън. – Сетне спря, сякаш се бе натъкнал на крепостна стена.

– Намери ли булото ѝ извън кръга?

– Не.

– Но Амбър не е влизала в кръга, нали? – попита Ариана.

– Не.

– Тогава защо не е било извън него?

– Касандра рече, че Амбър е поела по пътя на друидите².

– Какво означава това?

– Питай Касандра. Тя е Учената, не аз.

Този път Ариана се вслуша в резкия тон на Саймън. За малко настъпи тишина. И все пак, докато язدهа в подножието на хълма, въпреки неудоволствието на съпруга си Ариана не можеше да не гледа с все по-засилващ се интерес древния каменен кръг.

Имаше нещо странно в камъните, чиито ръбове бяха в лишеи – сякаш хвърляха сенки дори когато нямаше слънце. Или виждаше нещо друго – втори кръг, трептящ като отражение в раздвижена вода...

Саймън от своя страна гледаше във всички други посоки освен към обветрените от времето огромни камъни.

– Саймън?

Той изръмжа.

– Има ли повече от един кръг камъни?

Саймън изгледа Ариана хладно и продължително.

– Кое те кара да ме питаш? – рече накрая той. – Виждаш ли друг кръг?

Аметистовите ѝ очи се присвиха. Тя се изправи на стремената и се наведе напред, сякаш имаше значение това, че се е приближила малко до камъните.

– Мисля, че не виждам друг кръг – рече бавно тя. – Обаче има нещо странно в това.

– Като какво например?

– Това, че сенките стоят прави, вместо да са на земята. Или пък вътре в кръга има втори кръг от сенки, които се движат, сякаш гледани през мъгла или раздвижена вода – продължи бавно Ариана. – Възможно ли е?

– Какво казват клюките по въпроса?

– Попитай прислугата – тросна се Ариана.

Саймън се усмихна едва доловимо.

– Учените смятат, че има втори, вътрешен кръг. Тъкмо в него се смята, че цъфти свещеното самодивско дърво.

2. друид – келтски жрец. – Б.пр.

– Значи трябва да си учен, за да видиш самодивското дърво, така ли?

Саймън тръсна бавно глава.

– Дънкан не е учен и въпреки това е видял цветовете му. Поне така казва.

– Не му ли вярваш?

Саймън стисна зъби под златистата си брада. Там бе загадката на въпроса. Тъй като нямаше решение, Саймън предпочиташе да го пренебрегне изцяло.

Ариана обаче гледаше като котка, която току-що е забелязала движение в сеното. Нямаше да се предаде, без да спори. Един неразумен спор. А Саймън бе всякакъв, но не и неразумен. Той беше платил ужасната цена на това, че бе позволил чувствата да управляват действията му.

И което бе още по-лошо, тъкмо брат му бе платил цената, а не самият Саймън. Това бе направило урока на Саймън още по-жесток.

– Нито за миг не се съмнявам в достойнството на Дънкан – рече равно Саймън.

– Но не вярваш, че има втори кръг.

– Не виждам да има.

– Тогава как Дънкан го е видял? – попита Ариана.

– У теб има повече любопитство и от една котка.

– Но по-малко козина – тросна се тя.

Саймън тихо изруга и въпреки това не можа изцяло да прикрие задоволството си. Колкото по-продължително време прекарваше с Ариана, толкова повече се наслаждаваше на бързата ѝ мисъл и език.

За съжаление обаче, мислите за същия този език имаха ужасяващия навик да го карат да се втвърдява като момче, току-що разбрало защо Господ е създал мъжете по един начин, а жените – по друг.

– Как може Дънкан да види нещо, което ние не можем? – настояваше Ариана.

– Легендата разказва, че само тези, които се обичат истински, могат да видят разцъфнало свещеното самодивско дърво.

Отприщеният сарказъм в гласа на Саймън бе ясен като първия кръг камъни, очертани на фона на есенното небе.

– А вторият кръг? – попита Ариана. – И за него ли се изисква любов, за да бъде видян?

Саймън въздъхна припряно.

– Не. Ерик и Касандра казват, че виждат втория кръг, а нито един

от двамата не е бил достатъчно глупав да се омагьоса от любов.

– Значи не виждат цъфналото свещено дърво?

– Господи – промърмори Саймън, – няма ли край?

Ариана зачака, като го наблюдаваше с аметистовите си очи, които бяха по-красиви от сребърната диадема с аметисти, която носеше на главата си.

– Те виждат самодивското дърво, но клоните му са винаги голи за тях.

– Значи... – пръстите на Ариана замислено забарабаниха по седлото. – Човек трябва да е учен, за да вижда втория кръг и истински влюбен, за да види цъфналото самодивско дърво?

Саймън отговори само с вдигане на рамене.

– Значи тогава Дънкан трябва да е учен – заключи Ариана.

– Подозирам, че светкавицата, която го повали, просто е размътила мозъка му – рече Саймън. – Господ е свидетел, че за известно време бе изгубил паметта си.

Ариана наклони глава замислено.

– Какво се случи в Гоустглен? – попита тя.

След каменния кръг темата за Гоустглен бе най-нелюбима за Саймън. Това бе още един случай, който не можеше да се обясни със здравия разум.

Той бе също така и основната причина историята на Дънкан и Амбър бързо да стане легенда в Спорните земи.

– Питай Амбър или Дънкан – каза Саймън. – Аз не бях там. Те бяха.

– Но Дънкан е излязъл от крепостта с теб, Ерик и Касандра, нали?

Саймън сви устни.

– Нашите коне отказаха да вървят по пътеката към Гоустглен – рече неутрално Саймън. – Дънкан се прекачи на кобилата, която бяхме взели, за да доведем Амбър. Кобилата пое без затруднения.

Ариана наблюдаваше лицето на съпруга си и усещаше, че зад безстрастните думи се крият много чувства.

– Дънкан отиде в Гоустглен – каза Саймън. – Но ние не отидохме. След време той се появи от мъглата, понесъл на ръце Амбър.

– Странно, че конете ви са отказани.

Като сви рамене, Саймън каза:

– Кобилата беше минавала по пътеката преди. Мъглата не я обърка.

– А Касандра и Ерик не бяха ли ходили в долчинката преди това? Тя е част от земите на Сийхоум, нали?

– Не, не бяха. А тя е част от земите, да.

– Защо не са ходили? Звучи така, сякаш е богато и чудесно местенце, което може да поддържа поне една крепост, а може би и повече.

– О, Господи! – промърмори Саймън.

Като гледаше внимателно съпруга си, Ариана зачака нетърпеливо отговора, без да разбира защо. Знаеше само, че някак, по някакъв неведом начин, каменният кръг и мистериите около крепостта бяха важни за нея.

– Саймън? – рече Ариана в очакване на остатъка от историята.

– Касандра каза, че Свещените места по свое желание приемат или отблъскват хората – отвърна Саймън. – Каза, че Гоустглен я е отблъснала, както и Ерик.

– Ти опита ли?

Той рязко кимна.

– И тя те отблъсна, така ли? – прошепна Ариана.

Саймън издаде звук на отвращение.

– Не, нищо не ме е отблъснало. Не можеше да се проникне през проклетата мъгла.

Тонът на Саймън казваше повече. Много повече. Разкриваше колко влудяващо е било за него да разбере, че напред има пътека, по която нито хрътката, нито ловецът могат да минат, докато... някаква неразбираема, невъзможна, нелогична сила не им разреши.

– Но Дънкан е бил приет? И Амбър.

– Приет ли? – сви рамене Саймън. – Просто тогава мъглата беше по-рядка.

– Непрекъснато ли има мъгла там?

– Не знам.

– Сигурен ли си, че Дънкан не е учен?

– Какво значение има това за теб? – тросна се Саймън с едва сдържано раздражение. – Не си омъжена за него.

– Ти и Касандра съюзници ли сте?

Смяната на темата накара Саймън да премигне. Той погледна жена си в очите. Виолетовата им чистота бе главозамайваща. Това му напомни как изглеждаше Ариана на светлината на свещта, с притворени очи, потръпваща, изцяло отдадена на целувките му.

– Доминик уважава дарбата на Касандра да предсказва – рече накрая Саймън.

– А ти? – попита Ариана.

– Аз уважавам Доминик.

Ариана се намръщи и отново погледна към загадъчните, мърдащи сенки вътре в кръга от каменни блокове.

– Ти отхвърляш Учението – рече тя бавно, – и въпреки това учените те ценят.

Саймън я изгледа мрачно.

– Кое те кара да мислиш така? – попита язвително той.

– Касандра ми каза. Заради теб ми подариха тази рокля.

По лицето на Саймън се появи нескрита изненада.

– Вероятно ме ценят, защото ценят Доминик – отвърна Саймън след малко.

– Не.

– Звучиш доста уверено.

– Така е.

– Интуиция ли? – попита саркастично той.

– Информация от първа ръка – тросна се Ариана. – Касандра ми каза, че те ценят, защото ти имаш качествата да станеш учен. Малцина ги имат.

– О, Господи, колко надутو звучи!

Саймън рязко смъкна гуглата на сокола, сложи Скайланс върху рицарската си ръкавица и пришпори коня си. В отговор птицата разтвори човка и замаха с криле. Само ремъците, които мъжът силно стискаше в юмрука си, не даваха възможност на сокола да възседне дивия вятър.

– Ела – рече рязко Саймън. – Скайланс става нетърпелив, а и аз също. Езерото на мъглите е точно зад онзи хребет.

С тези думи Саймън се понесе в галоп, далеч от въпросите, чиито отговори бяха за него както неудобни, така и неизвестни.

Конят на Саймън беше с дълги крака и огромно желание да галопира. Кобилата на Ариана бе с тежки кости и широки гърди, мускулесто животно, чиито жребчета бяха обречени да носят рицари в доспехи в битките, а не да преследват елени по време на лов.

Кобилата на Ариана не проявяваше никакъв интерес към галопа, освен ако наблизко нямаше глутница вълци. И въпреки че ездачката я пришпорваше по хитър начин, тя едва бе стигнала върха на възвишението, когато до Ариана достигна смразяващия кръвта вик на Саймън:

– Изменници! Бягай към крепостта, Ариана!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Щом чу предупредителния вик на Саймън, Ариана дръпна юздите. Това накара кобилата да се изправи на масивните си задни крака. Ариана се задържа без усилие върху седлото, като балансираше и гледаше съсредоточено надолу по хълма, към пътеката, обвита в мъгла.

Един бърз поглед ѝ бе достатъчен: разпръснати тук-там дъбове, блеснало като живак езеро и две групи изменници, които пришпорваха конете си към Саймън. Мъжете бяха по-малко от миля от нея и на около двеста метра от Саймън. Двамата най-бързи носеха стари бойни шлемове и яздеха коне като Саймъновия – дългокраки животни, отглеждани по-скоро за лов, отколкото за бойното поле.

Имаше обаче още трима по-назад и те бяха в железни доспехи от главата до петите. Дори и конете им имаха броня на гърдите и гърбовете си. Макар да бяха рицари, по щитовете и кавалерийските копия на мъжете липсваха знамената и гербовете на господаря им.

Саймън не направи опит да избяга от рицарите-изменници. Той застана мрачно на място, като пазеше подхода към хълма.

Пазеше Ариана.

Пред ужасените очи на Ариана първите двама се нахвърлиха върху Саймън, вдигнали мечовете си за убийствени удари. Ариана изкрещя името на съпруга си, но викът ѝ се изгуби в звъна на стоманата, ударена в стомана. Мечът на Саймън срещна и пречупи веднага по-слабото оръжие на изменника и се впи в уязвимата му атът.

Изменникът падна окървавен на земята. Неговият кон избяга уплашен между дърветата.

Вторият изменник извика някакво проклятие. Разярен, той замахна мощно към Саймън, който завъртя коня си така, че да посрещне удара. Сетне с бързина, която едва ли можеше да се проследи, Саймън пусна юздите и с цвете ръце замахна с меча.

Вторият изменник умря по-бързо дори и от първия.

Другите трима изменници пришпориха бойните си коне и се понесоха в галоп към Саймън.

– Бягай, Саймън! – извика Ариана. – Конят ти е по-бърз от техните!

Кратката битка бе отдалечила Саймън от Ариана. Той не чу виковете ѝ. Чу само тропота на изменниците, които се приближаваха с всеки удар на сърцето. Едната му ръка хвана здраво поводите, другата –

големия меч и Саймън зачака.

Докато чакаше, той си пожела да има до себе си якия като дъб Доминик или Дънкан от Максвел. Но разполагаше само с бързата си ръка и ума си, както и необходимостта да защити момичето с виолетовите очи, което съдбата му бе поверила.

Камшикът на Ариана изсвистя във въздуха и шибна кобилата. Преди сепнатото животно да се окопоти, ръката на Ариана се вдигна и удари още веднъж. Кобилата пое в лек галоп, сетне в по-бърз, като се запромъква между дърветата и покрай камъните.

Но Ариана галопираше не към крепостта Стоунринг, където щеше да е в безопасност, а надолу по хълма към Саймън.

Съсредоточен в атакуващите рицари, Саймън бе с гръб към склона. Нямаше съмнение, че изменниците имаха намерението да се бият трима срещу един, макар Саймън да нямаше нито броня, нито боен кон, за да се защити.

Той беше в безнадеждно неизгодна позиция и го знаеше.

Което бе още по-лошо, той не беше сигурен, че ще остане жив достатъчно дълго, за да успее тежката кобила на Ариана да стигне до убежището на крепостта.

Саймън чакаше напрегнат, търсейки с очи някаква слабост в триото, което приближаваше към него. Единият от рицарите вече изоставаше малко назад. Конят му бягаше така, сякаш бе леко скован в задните крака. Най-едрият от тримата бързаше напред, очевидно нетърпелив да убива. Най-дребният мъж яздеше непохватно, като предпазваше гърдите си, сякаш наскоро бе ударен силно отляво.

Който и да се е бил последен с теб, добре се е представил, помисли си Саймън. Трябва да е носил броня.

С насочено копие най-нетърпеливият изменник изкрещя, предвкусвайки победата и пришпори коня си към Саймън, като държеше здраво поводите и притискаше коня между силните си крака.

В последния момент той дръпна юздата, завъртя коня на задните му крака и го пришпори встрани.

Бойният жребец прелетя покрай него, но Саймън вече бе недосегаем. Изменникът незабавно дръпна поводите и обърна жребца.

Но при пълен галоп завоят е широк. За минута-две най-силният изменник щеше да бъде извън боя.

Саймън нямаше време да оцени малката си стратегическа победа, тъй като дребният се нахвърли върху него. Саймън отново насили коня си да изчака, сетне го пришпори в битката толкова бързо, че изпод

копитата му изхвърчаха големи буци пръст.

Изменникът очакваше подобна маневра и бе забавил темпото, за да я отблъсне. И въпреки това бързината на Саймън и подвижността на коня му успяха да ги опазят от смъртоносния меч на изменника.

Вместо да се оттегли, както преди това, Саймън пришпори коня си напред. Както бе предвидил, озова се от лявата страна на рицаря – страната, която той така грижливо пазеше.

Кратък удар с опакото на ръката бе всичко, което Саймън успя да направи от седлото на нетренирания си кон, но то беше достатъчно. Големият му меч потъна в ребрата на изменника. Макар краят на меча да бе спрял от желязната броня, силата на удара не намалала. Изменникът изкрещя от болка и ярост, изпусна меча и се преви на две на седлото.

Преди Саймън да успее да се възползва от предимството, третият рицар се приближи. Един поглед бе достатъчен на Саймън, за да разбере, че първият рицар бе направил завоя, вторият бе извън битката, а третият рицар възнамеряваше да притисне Саймън към коня на втория.

Саймън препусна напред, като се опита да се измъкне от третия и все пак да не се приближава много до първия кръвожаден рицар, който пак летеше към него.

Да избяга от третия жребец не бе трудно, тъй като конят изглеждаше някак си куц със задните крака. Конят на Саймън обаче не можеше достатъчно бързо да се завърти встрани, за да избегне изцяло удара на първия рицар.

В последен отчаян опит да избегне смъртоносния меч Саймън се дръпна рязко назад и нагоре и същевременно пришпори коня си, който се изправи диво на задните си крака, риейки с копита. Това бе маневра, позната на бойните коне, но напълно неочаквана от едно необучено животно.

С едното копито конят ритна силно меча на първия рицар. Едрият рицар изръмжа в мига, в който прътът на копиеото бе избито от ръцете му.

Но още преди мечът да докосне земята, Саймън разбра, че късметът и сръчността му са се изчерпали. Докато конят му отново стъпи на четирите си крака, третият рицар щеше да се нахвърли върху него. Нямахше да има накъде да маневрира. Нямахше изход.

Единствената му утеха бе, че е дал достатъчно време на Арианината кобила да надбяга бойните коне.

Саймън мрачно дръпна поводите и накара коня си да се обърне, за да застане лице с лице срещу смъртта която знаеше, че ще дойде само

след миг, когато мечът на третия рицар се спусне върху незащитения му гръб.

Това, което Саймън видя, когато се обърна, не бе смъртта, а една неумолима кестенява сила, която се носеше по тревата под прав ъгъл към третия рицар. На кобилата имаше момиче с развята черна коса облечено в лилава рокля. Отворило уста, момичето викаше неговото име.

Точно преди мечът да разцепи черепа на Саймън, тежката кобила се удари странично в жребеца на изменника. Слабият заден крак на коня поддаде и преобърна двата коня заедно с ездачите им в една купчина от мятаци се подковани копита и крайници.

Падайки, събореният рицар изтегли меча си и се обърна към другия, причинил падането му, като или не знаеше, или не го беше грижа, че иска да убие едно невъоръжено момиче.

Конят на Саймън се олюля и падна на колене, но Саймън вече бе успял да се измъкне от стремената. Той се приземи така, както цял живот се бе упражнявал да го прави – изправен, и мигом затича, помъкнал тежкия меч, сякаш бе лек като дим.

Широкото острие се стовари върху третия рицар в същия миг, в който мечът му замахна към Ариана. Шлемът на изменника спаси живота му, като отклони удара на Саймън.

Ариана обаче нямаше подобна броня. Когато я прободде горещата стомана, тя извика и падна.

Саймън побесня. Мечът му изсвистя във въздуха и удари, за да съсече на две изменника въпреки бронята, която носеше.

Преди острието да се вреже в плътта, върху Саймън се стовари брониран юмрук, който го събори настрани. Ако не бе нанесен с лявата ръка, щеше да остави Саймън в безсъзнание. Така само го замая.

Той инстинктивно се обърна за да види врага си в мига на падането. Мярнаха се силните крака на жребеца сабя и леденосини очи, които се взираха в него иззад стоманения шлем на първия рицар.

Макар действията му да бяха забавени от удара, Саймън успя да се претърколи при падането и да избегне удара от сабята на първия рицар.

Едрият изменник изпсува дивашки и замахна отново към Саймън. Ударът не бе добре прицелен; ръката на мъжа бе все още полувцепенена от удара, който бе счупил копието му. И въпреки това Саймън едва успя да вдигне достатъчно бързо своя меч, за да отбие удара.

Преди да успее да си поеме дъх, в него се блъсна бронираното рамо на бойния кон, събори го и запрати тежкия му меч надалеч от него. Свит на кълбо, почти в безсъзнание, Саймън падна на земята. С победен вик

изменникът вдигна меча си за смъртоносния удар.

Необичаен вик на сокол разцепи въздуха. С ослепяваща скорост птицата се стрелна надолу с изнесени напред нокти, сякаш да вдигне плячка от въздуха.

Мишената ѝ обаче не бе някоя тлъста яребица, а един боен кон.

Ноктите се забиха в незащитените уши на жребеца. Конят диво се изправи на задните си крака, проваляйки плана на изменника. Тъкмо жребецът се опомни, соколът атакува отново и този път налетя на очите му. Жребецът се дръпна назад и зацвили от страх и ярост, но нямаше начин да атакува сокола, който кръжеше извън обсега му, в очакване на друг удобен случай.

В далечината се чува мъжки викове. Много по-близо се разнесе гърлен лай на хрътка, попаднала на прясна следа.

Псувайки, изменникът направи последен, напразен опит да удари с меча, пришпори коня си и се отдалечи от гласовете. Жребецът скочи напред, нетърпелив да избяга далеч от жестокия сокол.

Веднага щом бойният кон се обърна назад и побягна, Саймън скочи на крака. Мечът му бе на две крачки от него. Той взе в ръка студената, позната дръжка, но светът се завъртя около него.

Саймън падна и запълзя на четири крака към Ариана, помъкнал след себе си меча; знаеше само, че трябва да я защити.

Той неясно осъзна, че кобилата на Ариана и бойният кон отново се бяха вдигнали на крака. Единственият останал изменник бе успял да се качи отново на коня си, но нито той, нито жребецът му имаха куража да се бият сами. Непохватно, накуцвайки с левия си заден крак, жребецът се понесе в лек галоп и се отдалечи между дърветата.

Саймън дори и не погледна побягналия изменник, тъй като Ариана лежеше на бойното поле, а от лявата страна на тялото ѝ се стичаше кръв на лъкатушна алена струя.

– Ариана – промълви дрезгаво Саймън. Думата прозвуча почти като стон.

– Аз съм... тук – каза тя.

Гласът на Ариана бе слаб, лицето ѝ бе бледо, а очите – огромни.

В тишината се разнесе радостната, необичайна трела на сокол. Отговори ѝ басовият лай на хрътка.

По склона се спусна Стагкилър, огледа нетърпеливо за врагове и не откри нито един. Присъствието на хрътката каза на Саймън онова, за което вече се досещаше след атаката на сокола.

Ерик беше наблизно.

Докато надолу по хълма към Саймън се спускаха три бойни коня, той успя да се изправи на меч си до Ариана.

– Славейче – рече дрезгаво той. Успя да каже само това.

Великолепните аметистови очи фокусираха погледа си върху Саймън. Ариана отвори уста. От нея не излезе нищо освен един задавен вик на изненада в момента, в който болката и мракът я обгърнаха и я оставиха без дъх.

Когато Ерик, Доминик и Свен приближиха в галоп, видяха телата на двамата изменници. Зад тях на земята лежеше Саймън, взел в ръце съпругата си.

– Бяха петима – рече равно Ерик. Доминик не попита откъде Ерик знае това.

– Проследете ги – рече рязко Доминик.

По незабележим сигнал от Ерик, Стагкилър побягна по следата на разбойниците. Свен го последва, без да се поколебае дори за миг.

Другите два бойни коня спряха наблизко до Саймън и Ариана. Двата рицари скочиха и затичаха към него, както бе направил преди това и Саймън.

– Саймън? – извика Доминик.

Саймън просто обви ръце по-силно около Ариана, като я притегли към себе си.

– Има кръв – каза Доминик, като се наведе към брат си.

– Не е моята, на Ариана е – рече дрезгаво Саймън.

– Дай да се погрижа за нея – каза Ерик и коленичи.

Гласът му, както и изражението му, бяха изненадващо мили. Въпреки това Саймън не помръдна, за да пусне Ариана.

– Знам как да се оправям с рани – каза Ерик. – Позволи ми да помогна на жена ти.

Саймън се размърда болезнено, но не достатъчно, за да даде на Ерик да види ранената страна на Ариана. Виолетовата материя на роклята се движеше заедно със Саймън, като покриваше и двамата от кръста надолу.

– Пусни я – рече тихо Ерик.

– Не. Ще умре, ако не я държа близо до себе си.

Ерик повдигна вежди изненадано, но не каза нищо. Просто погледна Доминик за помощ.

След като метна бърз поглед към брат си, Глендруидския вълк тръсна глава, предупреждавайки Ерик. Ерик не оспори.

Доминик коленичи бавно до Саймън. Леко като пеперуда той

сложи ръката си, обвита в тежка броня, върху крака на Саймън.

– Саймън – каза той бързо. – Нека ти помогнем.

Саймън потрепери. Постепенно необузданият му поглед се омеко-ти. Той се отдръпна достатъчно, за да може Ерик да достигне до ранената страна на Ариана. Аметистовата материя се движеше заедно със Саймън и прилепваше към бедрото му. Без да мисли, той галеше плата, както би галил някоя от котките в крепостта.

Много внимателно Ерик опипа роклята на Ариана.

– Не можах да открия рана – рече грубо Саймън.

– Роклята я бинтова – отвърна Ерик.

– Тогава накарай я да стегне превръзката. Прекалено много кърви.

– Роклята е просто плат – каза Ерик. – Много умен плат, но все пак... плат.

Ерик започна отново да прокарва внимателно пръсти по бузата на Ариана.

– Какво се случи? – попита тихо Доминик.

– Аз бях напред. Нападнаха ме двама разбойници и трима изменници. Рицарите бяха в броня и язدهа бойни жребци.

– По дяволите! – изсъска Доминик.

– Убих двамата, които нямаха броня.

– Трябваше да избягаш – рече рязко Доминик. – Конят ти е бил много по-бърз от бойните жребци с рицари в пълна броня върху тях.

– Кобилата на Ариана обаче не беше.

През стиснатите си зъби Доминик издиша, като издаде свистящ звук.

– Ти си най-добрият рицар, когото познавам – каза Доминик след малко, – но дори ти не можеш да победиш трима рицари в пълно въоръжение, върху бойни коне. Как оживя?

– Получих помощ.

– От кого? – попита Доминик, като се озърна.

– От едно смело, глупаво славейче.

Доминик завъртя бързо глава към брат си.

– От Ариана ли? – попита той шокиран.

– Да – отвърна Саймън. – Измъкнах се от единия рицар, но другият бе на път да ме съсече на две. Бях на крачка от смъртта. Тогава от мъглата се появи Ариана в бърз галоп и блъсна тромавата си кобила направо в жребеца на рицаря.

Доминик и Ерик бяха прекалено изненадани, за да говорят.

– Преди да се оправи бъркотията, от небето като светкавица в

оперение се спусна един сокол и накара другия жребец да избяга. Сигурно третият рицар реши, че се е бил достатъчно за днес и напусна полесражението.

– Удариха ли Ариана по главата? – попита Ерик.

– Не знам. Видях само удара с меч. Щях да убия проклетия рицар, ако не се бе намесил синеокият дявол.

Никой не прекъсна настъпилата тишина след думите на Саймън.

– А твоите рани? – попита накрая Доминик.

– Виждал съм и по-лошо по време на твоите упражнения.

– Бъди благодарен на тези упражнения, че оживя достатъчно дълго, за да дочакаш подкреплението – промърмори Доминик.

– Да, както и на кръвожадността на едрия изменник – съгласи се Саймън. – Тя го правеше твърде нетърпелив.

Ерик и Доминик размениха погледи.

– Ще разпознаеш ли този изменник, ако го видиш пак? – попита Ерик.

– Едва ли. Широкоплещести синеоки копелета са навсякъде – като камъните в Спорните земи.

– Какви знаци имаше на щита му? – попита Доминик.

– Никакви – отвърна Саймън кратко.

– А...

– Стига – прекъсна го нетърпеливо Саймън. – Сега е важна Ариана, а не проклетите копелета, които ни атакуваха.

Докато говореше, Саймън галеше с ръка леко като сянка бузата на Ариана. Нежността на жеста противоречеше на изтощеното му лице и пресните белези по тялото му.

– Опитай се да откъснеш парче от долния край на роклята – предложи Ерик.

Доминик посегна към роклята, но бе спрял от Ерик.

– Не, нека Саймън го направи – каза Ерик. Сетне, като се обърна към Саймън, рече: – Когато държиш плата, мисли, че трябва да спреш кръвта на Ариана.

Саймън свали рицарските ръкавици, взе материята в силните си ръце и дръпна. Платът се разцепи сякаш по протежението на някакъв скрит шев. Не останаха никакви разнищени краища.

– Ти го направи добре като всеки учен лечител – рече Ерик със задоволство.

– Кое? – тросна се Саймън. – Платът се раздели в ръцете ми. Цяло чудо е, че роклята не се е разпаднала на парчета и не е оставила Ариана

по риза.

Ерик се усмихна леко и каза:

– А сега увий парчето около раната на Ариана. Направи го тъй стегнато, че дори кинжал да не може да влезе между плата и кожата.

Когато Саймън повдигна Ариана, за да бинтова раната, тя изстена. Стонът ѝ го рани повече, отколкото който и да е от ударите, които бе получил от рицарите изменници.

– Защо не избяга и не се спаси, славейче? – попита Саймън с нежен и едновременно твърд глас.

Отговор не последва само роклята прилепваше като мъх към бедрото на Саймън, докато се занимаваше с превръзката на раната.

– Щеше да си в безопасност – рече Саймън на Ариана.

– А ти щеше да си мъртъв – забеляза Ерик.

Саймън отвори уста, но не издаде звук.

– Аз съм рицар – рече накрая той. – Смъртта в битка е моя съдба. Но Ариана... Ариана не би трябвало да се бори за собствения си живот, още по-малко за живота на съпруга си!

– Касандра не би се съгласила с теб – рече Ерик. – Учените вярват, че всички ние се борим – мъже, жени, деца – всеки според необходимостта и уменията си.

Саймън изръмжа. Но въпреки мрачното му изражение ръцете му пипаха нежно по тялото на Ариана. Докато правеше превръзката обаче тя простенваше от време-навреме.

– Славейче – каза той нежно. – Съжалявам, но трябва да ти причиня болка, за да ти помогна.

– Тя знае – каза Ерик.

– Как би могла? – попита хладно Саймън. – Тя е в безсъзнание.

Ерик погледна към аметистовата материя, която лежеше спокойно в ръцете на Саймън, но не каза нищо.

Над главите им се спусна от небето сокол, пеещ сладка, необичайна трела за поздрав. Последва го втори сокол, чийто бледи пера се очертаха ярко на фона на небето.

Доминик нахлузи ръкавицата на Саймън и изсвири специалния сигнал за повикване на Скайланс. Исландският сокол закръжи, сетне кацна върху ръката на Доминик.

Когато Ерик се изправи и вдигна ръка, неговият сокол се стрелна надолу с изумителна скорост. В последния възможен миг крилата му блеснаха ярко и той се приземи върху ръкавицата за лов на Ерик.

– Е, Уинтър, какво ще ми покажеш? – попита той нежно. Сетне

извири възходяща трела. Соколът наклони глава и го загледа с ясни, умни очи. Извитата му човка се отвори и оттам се изляха смайващо гальовни трели. За няколко минута хищната птица и Ученият мъж си разменяха трели.

Сетне ръката на Ерик замахна нагоре и метна сокола отново в небето. Уинтър бързо набра височина и изчезна в далечината.

– Изменниците все още бягат – каза Ерик, като се обърна към мъжете. – Стагкилър и Свен все още ги следват. Движат се по древна пътека.

– Знаеш ли накъде води тя? – попита Доминик.

– Към Силвърфелс. Стагкилър ще доведе Свен обратно в крепостта.

– Защо? – попита Доминик. – Не трябва ли да разберем къде лагеруват изменниците?

Ерик не отговори.

Саймън премести поглед от исландския сокол върху ръката на Доминик към също така свирепия профил на Ерик – сина на великия северен господар.

– Лорд Ерик? – попита Доминик.

Гласът му бе любезен, но личеше, че трябва на всяка цена да получи отговор. Добруването на твърде много крепости зависеше от мира в Спорните земи.

– Земята на клана Силвърфелс е забранена за учените – рече рязко Ерик.

– Защо? – попита Доминик.

Ерик отново не отговори.

– Ела – рече нетърпеливо Саймън на брат си. – Трябва да приберем Ариана на безопасно място.

За няколко мига очите на Доминик блестяха със същата твърда светлина като странния кристал, от който бяха направени очите на вълка върху брошката, с която закопчаваше мантията си.

Сетне Глендруидския вълк загърби Ерик и се обърна към брат си.

– Тогава към крепостта! – рече рязко той.

– Бързо – пришпори ги Саймън, като се метна на коня, – преди изменниците да са осъзнали, че са били победени от един мъдър соколскитник и едно безразсъдно малко славейче.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

– Като намазана с олио змиорка е – промълви Мег, обръщайки се към Касандра. – Имаш ли кинжал? Не мога да хвана превръзката така, че да я развържа.

Касандра отвърна поглед от преbledнялото лице на Ариана към виолетовата материя, покриваща раната ѝ. През тъканта бе избила съвсем малко кръв.

– Саймън – повика Касандра.

– Тук съм – Саймън се показва от прага, където бе стоял, за да не пречи на лечителките. – От какво имаш нужда?

Саймън огледа стаята, в която не бе идвал от първата си брачна нощ. Нищо не се бе променило, освен че булката лежеше на леглото ни жива, ни умряла.

– Свали превръзката на жена си – рече Касандра.

Без да промълви нито дума, Саймън отиде до Ариана. С няколко сръчни движения махна превръзката, която бе направил след битката с изменниците.

Объркана от лекотата, с която Саймън се справи с хлъзгавия плат, Мег погледна от превръзката към Учената жена. Касандра не забеляза, тъй като наблюдаваше внимателно как Саймън се оправя със странната материя.

– А сега – каза Касандра, – роклята.

Ариана нито помръдна, нито дори изстена, докато Саймън бързо развързваше ширитите на роклята ѝ. Тя лежеше неподвижна като отломък, изхвърлен от морето на каменист бряг.

Сребърните ширити бързо се разхлабиха и дрехата се разтвори, като разкри лепеното бельо. Бледозлатистият лен бе съсипан от алено петно, което се простираше по цялата половина на тялото ѝ.

– Господи помилуй! – рече Саймън уплашен.

– Амин – отвърнаха едновременно Мег и Касандра. После Касандра рече бързо:

– Стой настрана, Саймън. Това е работа за лечители.

Той се отстрани от леглото с нежелание.

– Бъди наблизо – предупреди го Касандра, когато той се запъти към вратата. – Може да ни потрябва плата на Сирина, за да спрем кръвотечението.

– Това какво общо има със Саймън? – попита Мег.

– Повече, отколкото имам време да обяснявам.

Касандра се наведе над Ариана, като леко опипваше безчувствено-то тяло на момичето с ръце, ухаещи на билки.

Мег, облечена в чиста ленена дреха на лечителка, както го изискваше обичаят на Глендруид, отново потопаи ръце в съда с билкова вода. От горещата течност се надигна силен, сложен аромат.

– Костите ѝ изглеждат непокътнати – рече Касандра. – Ребрата ѝ са отклонили част от острието.

При мисълта за стоманата, докосваща се до крехките кости на Ариана, под туниката на Саймън потече студена пот. Той издаде някакъв неясен звук и сви ръце, сякаш жадуваше да усети как извива врата на някой изменник.

– Дай да почистя раната – каза Мег.

Касандра се изправи и отстъпи встрани. Тя изгледа Саймън изпод око. Лицето му беше като изсечено от камък, излъчваше жестокост, която ниско подстриганата му брада не можеше да омекоти.

– Добре ли си, сър? – попита учената жена.

– Добре? – Саймън сподави проклятието. – Да, доста добре, благодарение на жена ми, която май е на смъртно легло.

Касандра махна към малко сандъче с отворен капак, в което се виждаха шишенца, топчета плат, билки, остриета и дори остри игли.

– Ако чувстваш слабост, внимавай да не паднеш в лекарствата – каза тя.

– Слабост ли? Виждал съм кръв и преди.

– Аз пък съм виждала много добри воители, които припадат пред чужди рани – тросна се Касандра.

– Саймън няма да припадне – каза Мег, като вдигна поглед. – Той върна Доминик към живота, след като султанът се забавлява много дни да измъчва своя пленник – рицаря-християнин.

Касандра погледна Саймън с нов интерес.

– Рядко се среща мъж с дарба на лечител – каза тя. – Още по-рядко се среща толкова надарен воин.

Оценяващият поглед в сивите очи на Касандра накара Саймън да се почувства неудобно.

– Нищо особено не съм направил – рече Саймън. – Просто се грижих за брат си, докато започне отново да се грижи сам за себе си.

Касандра отново се наведе над Ариана. Учената жена и магьосницата на Глендруид разговаряха тихо, като назоваваха растенията с

древните им имена, имена, вдълбани в руническите камъни от жени, умрели много преди римските легиони да нахлуят в Спорните земи.

Времето, което мина, преди двете лечителки да се отдръпнат от тялото на Ариана, се стори като цяла вечност на Саймън.

Като промълви нещо на Касандра, Мег се оттегли зад един параван и свали изцапаната ленена престилка, след което облече туниката си. Ленената престилка щеше да се почисти по специален ритуал, преди да се използва отново.

– Тя спи съвсем спокойно – каза Мег на Саймън.

– Оръженосецът на Доминик помоли да отидеш при съпруга си, щом свършиш – каза Саймън.

Мег докосна ръката на Саймън, за да му вдъхне кураж и излезе, за да потърси Доминик. Тя го откри заедно с Дънкан в господарската дневна.

– Как е лейди Ариана? – попита Доминик веднага щом Мег се появи на прага.

Дънкан вдигна глава от описа на храната, направен от неговия прислужник. На масата, покрита с шарена покривка, имаше остатъци от студена закуска. Светлокафявите очи на Дънкан бяха съсредоточени и ярки от отблясъците на огъня в камината. Той знаеше, че много неща зависят от връзката на Ариана със Саймън – а чрез нея и връзката на Нормандия с английския крал Хенри.

– Доста добре – каза Мег. – С грижи, късмет и Божията благословия Ариана ще се оправи. Освен ако не се появи треска от раната.

Мег въздъхна уморено и разтърка шията си. До скоро бременността не ѝ създаваше трудности, а бебето сякаш растеше с всеки изминал ден.

– Ела тук, соколче – рече Доминик, като протегна ръка към жена си.

Мег седна, а Доминик стана на крака и започна да разтрива гърба на жена си.

– Ариана се справя по-добре, отколкото помислих, когато видях ленената ѝ риза – рече Мег след малко. – От каквата и материя да е изтъкана роклята, очевидно спира кръвотечението така добре, както всеки прах или билка, известни на Глендруидовите лечители.

– А Саймън? – попита Дънкан. – Ерик каза, че бил доста омаломощен от битката.

– Ожулвания, порязвания, натъртвания – обобщи тя. – Но няма да ни позволи да го лекуваме.

Мег въздъхна и с благодарност се отпусна в опитните ръце на

съпруга си.

– Той обвинява себе си за раната на Ариана – каза Доминик.

– Защо? Как се е случило? – попита Мег.

– Саймън е излязъл срещу петима изменници, за да даде време на Ариана да избяга – рече Доминик.

Мег затаи дъх. Тя погледна мъжа си с разширени зелени очи.

– Но вместо да избяга – продължи Доминик, – Ариана пристигнала в галоп на мястото на битката. Заради безразсъдната ѝ смелост Саймън е жив.

– Толкова ли близо е била? – попита тихо Мег.

– Да. Много съм задължен на студената норманска наследница – отвърна Доминик.

– Студена ли? – попита Дънкан. – Студената жена би гледала как умира Саймън, без да ѝ мигне окото. Аз бих казал, че Ариана е жена със силни страсти.

– Но не и към мъжете – рече Доминик.

Увереността в гласа му накара Дънкан да премигне и да поклати глава в мълчаливо съчувствие към Верния Саймън.

Около крепостта внезапно засвири вятър. На третия етаж се чу някакъв трясък. Исландският сокол на Саймън, останал сам на своята пръчка в голямата зала, изкрещя, но не получи отговор.

От наъбените крепостни стени часовоят оповести часа.

Доминик стана и закрачи неспокойно. След малко се запъти към бойниците с твърда крачка.

– Не са се появявали изменници – извика Дънкан след него.

– Не се страхувам от изменници, а от зимата – рече Доминик, без да спре.

След малко се чу ехото от ботушите му по спираловидната каменна стълба водеща към господарската дневна. Дънкан погледна Мег.

– Какво го гложди, Меги? – попита той.

Тя се усмихна, като чу детското си име, но усмивката ѝ бързо изчезна.

– Моят съпруг често мисли за крепостта Блаторн – каза просто тя.

– Чула ли си да се говори за някакви беди?

– Не. След като Доминик така жестоко се справи с Рийвърс, разбойниците или избягват земите ни, или преминават през тях, без да безпокоят хората ни.

– Тогава защо Доминик е неспокоен като окован във вериги вълк?

За миг Мег затвори очи. Под дрехите ѝ бебето силно я ритна. Тя

положи ръце върху утробата си, окуражена от живота в себе си. Колкото и неудобства да създаваше бременността, очевидното здраве на бебето я радваше.

– Причината е проста – рече Мег, като въздъхна. – Аз имах сънища. Дънкан изсумтя.

– Там, където става дума за твоето Глендруидово наследство, нищо не е просто, Меги.

Мег тръсна глава. Златните звънчета пропяха и дългите ѝ, хлабаво сплетени плитки проблеснаха червеникави на светлината.

– Сънувах два вълка, единият черен, другият белезникав – каза Мег. – Сънувах дъб с лешникови очи. Сънувах арфа, която пееше с глас на славей в ръцете на русокос рицар. Сънувах буря около всички тях. Дяволска буря...

– Нищо чудно, че Доминик е неспокоен – каза Дънкан мрачно.

– Да, Силният Томас пази крепостта Блаторн, докато ни няма там. Томас е верен рицар и смел воин, но не е водач на хората. Ако зимата препречи пътя ни и в наше отсъствие се появи беда...

Дънкан изруга глухо и прокара пръсти през косата си.

– Трябва да се върнете в крепостта Блаторн – каза рязко той. – Достатъчно много време прекарахте в Стоунринг, за да се занимавате с проблемите, които създадох.

– Нямах това предвид – запротестира Мег.

– Знам. Но така или иначе е вярно.

Дънкан се изправи на крака с изненадваща за толкова едър мъж грация. За миг се загледа в огъня.

– Ще изпратя с вас войници до имението Карлайл – каза той. – След това ще сте в безопасност. Бих дошъл и аз, но...

– В Стоунринг имат нужда от теб – довърши Мег вместо Дънкан.

– Да. Особено с този трижди проклет рицар изменник, подгонил слабите.

За малко Дънкан раздвижи ръце, сякаш усещаше хладната тежест на бойния си меч, който се хлъзга в дланите му и приляга така, като че ли е направен точно за него.

– Ще наредя да приготвят конете и багажа ви на разсъмване – рече Дънкан. – Не се тревожи, Меган. Ще се грижим за съпругата на Саймън в негово отсъствие така, както за собствените си жени. Когато Ариана се оправи, ще я доведем в Блаторн при съпруга ѝ.

Дънкан не се съмняваше нито за миг, че Саймън ще напусне крепостта Стоунринг заедно с господаря си – своя брат Доминик.

Глендруидския вълк не пазеше в тайна колко много цени съветите, компанията и бойните умения на своя брат.

Саймън, наречен Верният.

Мег въздъхна и се заповдига на крака.

– Остани до огъня – рече бързо Дънкан, като приближи до нея.

– Трябва да нагледам пациентката си.

Дънкан повдигна Мег на крака и ѝ се усмихна с истинска обич.

– В по-добри времена трябва да заведеш твоя Доминик до каменния кръг. Свещеното самодивско дърво ще разцъфне за двама ви, Меги. Сигурен съм в това, както съм сигурен в ударите на сърцето си.

Усмивката на Мег беше като слънце – само топлина и светлина. Като се надигна на пръсти, тя докосна с устни бузата на Дънкан.

– Дано да е така – каза тя.

Все още усмихната, Мег се изкачи по стълбите до стаята на Ариана. Както очакваше, Касандра беше там и бродираше до леглото някаква малка дреха.

Завесите на балдахина бяха дръпнати, за да пазят от евентуално течение.

– Как е тя? – попита Мег.

– Спи.

– Има ли треска?

– Не засега – отвърна Касандра. – Става Богу.

– Саймън заедно с Доминик ли е?

– Не – отвърна дълбок глас иззад завесите.

Саймън дръпна една от завесите навреме, за да улови изненадания поглед на Мег.

– Не се тревожи – каза той. – Внимавам да не ѝ навредя. Но като ме няма, става неспокойна.

Мег погледна зад Саймън към Ариана. Тя се беше свила под завивките с лице, обърнато към Саймън. Виолетовата рокля лежеше като мост между мъжа и жената.

Мег се обърна намръщена към Касандра.

– Не знам вашите учени ритуали за лекуване – каза Мег, – но глендруидите много държат да не се дава нищо непречистено на болния.

– Прегледай роклята – рече Касандра. – Ще видиш, че е чиста като всяко нещо, което билките, водата и огънят могат да пречистят.

– Вярно е – каза Саймън. – Аз прегледах роклята, но знам колко внимаваш с подобни неща.

Мег отиде до леглото, вдигна единия край на материята, прокара я

леко през пръстите си и я помириса. Сетне бавно пусна плата.

– Сякаш е току-що изтъкана – рече Мег объркана.

– Да – отвърна Касандра. – Тъканите на Сирина се ценят високо сред учените.

Мег загледа как пръстите на Саймън гаят материята, сякаш е котка.

И като котка материята сякаш прилепваше по-плътено в отговор.

– Доминик има ли нужда от мен? – попита Саймън.

– Сега ли? Не. Но утре тръгваме към крепостта Блаторн.

Сякаш в мълчание протест ръката на Саймън сграбчи плата.

– Ариана не е достатъчно добре, за да пътува – рече внимателно Саймън.

– Да. Дънкан обеща, че ще се грижи за Ариана, сякаш е негова жена – каза Мег.

– Аз ще остана с нея – каза Касандра.

Саймън не реагира.

– Не се тревожи – каза Мег. – Касандра е опитна в лекуването, също като мен.

Саймън кимна, но не каза нищо.

Нямаше съмнение, че дългът го зовеше да бъде заедно със своя брат и господар Глендруидския вълк. За първи път този дълг бе за Саймън по-скоро бreme отколкото удоволствие.

Той погледна мрачно Ариана, която бе спасила живота му, рискувайки своя, и въпреки това бе отказала да го дари с тялото си в брачното ложе както Господ, обичаят и потребностите изискваха.

Безразсъдно малко славейче. Дали ще се зарадваш, ако вече не съм до теб?

Дали песните ти ще са по-щастливи без мен?

Касандра остави настрана бродерията си, стана и отиде до леглото. Тя погледна замислено отпуснатото тяло на Ариана и напрегнатия Саймън до нея.

Но Учената жена загледа най-вече материята, разпростряна между двамата.

– Ела, Саймън – рече меко тя. – Застани до мен.

Черните му очи се присвиха при нежната заповед, но Саймън не каза нищо, остави виолетовата материя и леко се привдигна от леглото, за да не обезпокои Ариана.

Когато стана, роκлята се свлече след него в меки дипли и се раздвижи докато не докосна бедрото му.

– По-надалеч – каза Касандра, като отстъпи назад.

Саймън я последна объркан. Материята се изплъзна.

Саймън трябваше да прехапе устни в инстинктивен протест. Чак сега осъзна каква награда бе за него да докосва плата.

– Гледай – каза Учената жена на Мег.

След малко позата на Ариана недоловимо се промени. Тя вече не бе отпусната в здрав сън. По-скоро лежеше вяло. Кожата ѝ изглеждаше побледа, по-тебеширена, някак съсухрена.

– Какво има? – попита Мег. – Какво не е наред?

– Само няколко пъти в летописите на учените кланът Силвърфелс е изтъкавал плат, покриваш нещо повече от самото тяло – прошепна Касандра. – Сирина е от този клан.

Саймън издаде дрезгав звук и се обърна да погледне Учената жена.

– Искаш да кажеш, че в роклята е втъкана някаква магия ли? – попита грубо той.

Касандра измери Саймън с поглед.

– Не – рече равно тя. – Искам да кажа: учените знаят, че светът е нещо повече от онова, което може да се премери, претегли, докосне и види.

Изражението на Саймън стана затворено.

– Обясни го.

– Разбира се.

Саймън зачака с напрегнато тяло.

– Но преди това – рече хладно Касандра, – опитай да опишеш на слепия Едгар що е изгряла луна и да разкажеш за песента на славея на глухото дете на мелничаря.

Саймън се обърна към Мег.

– Тази проклета рокля вреди ли на Ариана? – попита той.

Мег се наведе и замислено положи ръка върху дрехата, като я загледа така, както би гледач човек със зелените си очи.

– Тя е от изключително странна материя – рече Мег, като се изправи, – но в нея няма и полъх от зло.

– Сигурна ли си? – попита Саймън.

– Сигурна съм – рече Мег. – Нито една друга материя нямаше да задържи кръвта в тялото на Ариана. Това лошо ли е?

Саймън затвори очи. Видимо стисна зъби, като се опита да сдържи гнева си.

Никога ли няма да се освободя от магиите?

Ще се освободя ли някога от магията, която ми направи Мари и

тази, която аз направих на Доминик?

Саймън въздъхна тежко. Очите му се отвориха, ясни и жестоки, събрали всичко неказано, отровата в душата му.

– Не харесвам магьосничеството – рече той накрая. – Освен твоето, Мег, тъй като то спаси живота на Доминик. И защото би умряла, но не би го предала.

– А Амбър? – попита Мег.

– Тя принадлежи на Дънкан.

Ариана леко изстена и завъртя глава от една страна на друга, сякаш търсеше нещо.

– Теб търси – рече Касандра.

Саймън погледна към учената жена.

– Мен?

– Да.

– Грешиш. Моята съпруга не ме харесва.

– Наистина ли? – промърмори Касандра – Е, това обяснява нещата.

– Какво обяснява? – попита нетърпеливо Саймън.

– Това, че едва не е умряла, за да можеш да живееш ти.

Саймън затвори, уста толкова рязко, че зъбите му изтракаха. Мускулите на челюстта му изпъкнаха.

– Не знам защо нахлу посред боя – каза тон, като процеждаше всяка дума. – Това ще е първото, което ще я попитам, когато се събуди.

– Ако тръгнеш утре, Ариана едва ли ще се е събудила – рече Касандра делово.

Лицето на Саймън пребледня. Той се обърна, за да погледне отново жена си. Кожата ѝ сякаш бе покрита с вар. Всеки път щом поемеше дъх, тя изстенваше, сякаш между ребрата ѝ се забиваше нож.

– Обясни го както искаш, Саймън – рече Касандра, – или не му обръщай внимание изобщо, но Ариана оздравява по-бързо, когато лежиш до нея.

– Може ли да пътува? – попита той.

– Утре ли? Не – отвърна Касандра. – Вероятно след две седмици.

Саймън погледна към Мег, но тя вече излизаше от стаята.

– Мег?

– Ще доведе Доминик – рече тя.

Саймън се запъти към леглото на Ариана, но бе възпрян от ръката на Касандра. Той погледна хладните бели пръсти, обвили китката му. Върху ръката на Учената жена проблясваше като уловена дъга пръстен с червен, зелен и син камък.

– Първо, нека Глендруидския вълк да види Ариана така, както е, без твоята жизнена сила, която се предава през дрехата – каза Касандра.

Саймън понечи да попита нещо, видя пламъчето на очакването в очите на Касандра и реши да не казва нищо.

– Какво става? – попита Доминик, като влезе в стаята. – Мег казва, че състоянието на Ариана внезапно се е влошило.

– Погледни я внимателно, Доминик – рече Касандра.

Тонът на Учената жена каза на Доминик много повече от думите. Той загледа Ариана така внимателно, както ловецът би гледал първото появяване на елена от прикритието му.

– Как ти изглежда?

Доминик погледна към Саймън.

– Говори свободно – рече Касандра. – Саймън ни уверява, че между него и съпругата му няма обич.

– Изглежда ми като жена с родилна треска – рече направо Доминик.

– Или като рицар с треска в резултат на раняване – додаде Касандра.

– Да.

– Лечителко – обърна се Касандра към Мег. – Върви при Ариана. Сложи ръка върху плата, който изтъка Сирина.

Мег го направи с въпросителен поглед. Нищо не се случи.

– А сега съпругът ти – каза Касандра.

Мег се оттегли и Доминик отиде до леглото и докосна материята.

– Странно нещо – промърмори той. – Не мога да кажа, че ми харесва на допир.

– Отдръпни се – изкомандва Касандра.

Тя постави ръка върху материята. След няколко мига се отдръпна.

През цялото време Ариана продължаваше да стене и да се мята в треска. Скулите ѝ горяха алени и показваха, че в нея се надига огънят на треската.

– Саймън – каза Касандра.

Саймън пристъпи напред с нежелание и докосна материята.

Както винаги, тя му достави удоволствие. Тя беше като целувката на Ариана – никога една и съща, променяше се даже докато я докосваше. Материята освен това изглеждаше много интригуващо, сякаш в нея се преплиташа аметистови, виолетови и жълтобели отсенки, които създаваха картини, променящи се с всяко вдишване, с всеки миг.

Жена в екстаз, с отметната назад глава и разпусната коса, с

отворени устни, издаващи вик на невероятно удоволствие.

Омагьосаната.

Един воин, сдържан и страстен, съсредоточен с цялото си същество в мига.

Чародеецът.

Сега той се навеждаше над нея и пиеше виковете ѝ...

– Виждаш ли сега? – Касандра попита Доминик.

Гласът на Касандра накара Саймън внезапно да потрепери. Прониза го първичен копнеж.

Той почувства, че почти е докоснал нещо, което нито може да се претегли, нито да се види.

Нито пък да се докосне.

– Да – отвърна Доминик. – Сега Ариана си почива. Това специален ефект на учените ли е?

– Всъщност не – каза Касандра. – Това е свойство на някои тъкани, изтъкани от клана Силвърфелс. Всяка тъкан е различна. Всяка става още по-различна с носенето. Просто е такава.

Доминик потърка замислено носа си, сетне се обърна към брат си.

– Ще останеш с Ариана – рече Доминик.

Саймън отвори уста, за да протестира, но брат му все още говореше.

– Веднага щом стане безопасно да пътува, доведи съпругата си в крепостта Блаторн.

– Ами ако зимата ни задържи тук?

– Така да бъде. Дъщерята на барон Дьогер е по-важна от това да имаме още един рицар в Блаторн, дори да е като теб. Освен ако...

Гласът на Доминик замря, когато се обърна и погледна към жена си.

– Освен ако не сънуваш още по-голяма опасност, соколче мое. Тогава ще размисля за присъствието на Саймън в крепостта Блаторн.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Прохладна вода успокояваше пресъхналите устни на Ариана и леко се изливаше върху езика ѝ. Тя преглъщаше жадно. Когато течността вече не достигаше до устата ѝ, тя се опитваше да се повдигне към източника на водата.

Течността преля от устните на Ариана и се стече надолу по брадичката и шията ѝ. Нещо топло и кадифено премина по кожата ѝ, като проследи дирята на водата.

– Леко, славейче.

С думите Ариана усети топлия му дъх на устните си. Там, където се бяха събрали капчици вода, мекото кадифе отново се допря и ги отне.

Жаждата и потребността да бъде по-близо до нежния глас я накараха да застане и да се протегне към гласа.

– Не бой се. Нито водата, нито аз ще те изоставим.

Една ръка погали Ариана по главата с бавни и нежни движения и ѝ вдъхна увереност. Тя въздъхна тежко и се обърна към източника на успокоението. Устните ѝ се докоснаха до нещо едновременно твърдо и топло, малко грубо и същевременно чудесно успокояващо. Ариана осъзна, че това е ръка.

Ръката на мъж.

Тя се опита да се стегне и да се отдръпне, но тялото ѝ просто отказа да се подчини на тревогата, породила се у събуждащия се мозък.

– Леко, славейче. Раната ти все още заздравява. Лежи спокойно. В безопасност си.

Ариана въздъхна и още веднъж обърна лице към едрата мъжка ръка, която вместо да я наранява, успокояваше страховете ѝ.

– Отвори устни – прошепна Саймън. – Имаш нужда от вода, а после от овесена каша, сетне от малки парченца мляно месо, и мед, и...

Саймън спря с усилие напирашите думи. С всеки изминал час той все по-нетърпеливо искаше Ариана да е добре. Деветте дни, които бе прекарал в грижи за нея, бяха най-дългите в живота му.

Достатъчно жестоко е, че Доминик пострада и се измъчи заради моята страст по Мари. Но поне той бе рицар, изцяло подготвен за болката и кръвта.

Непоносимо е, че меланхоличното ми славейче лежи ранено и се мъчи заради мен.

– *Защо не избяга, когато ти дадох тази възможност? – прошепна Саймън.*

От бледите устни на Ариана не дойде отговор, само една въздушна целувка, изпратена в средата на дланта му.

Когато е будна, се страхува от мен.

Когато спи, ме целува.

Саймън затвори очи и простата милувка потъна до мозъка на костите му, а после и още по-дълбоко, като се разпростря из душата му като живачни вълнички по тъмна вода.

След малко Саймън отпи от една чаша, наведе се към Ариана и отново пушна няколко капки от своите устни върху нейните. Това беше метод за даване на течено лекарство, който за първи път бе видял да използва Мег върху Доминик. Търпеливите и настойчиви опити на Мег да вкара вода в организма на Доминик бяха спасили живота му.

И при Ариана се получаваше. Макар да не бе истински будна, тялото ѝ знаеше, че има нужда от това. Устата ѝ се отвори. Езикът ѝ се показа, за да поеме чудесната влага, появила се върху устните ѝ. По езика ѝ се стекоха още няколко капки. Тя преглътна и се приповдигна жално за още.

Този път Саймън бе подготвен. Нищо от устните на Ариана не се разля надолу по шията ѝ. Той пое устните на жена си в своите и пушна водата по езика ѝ. Тя отново и отново пи жадно от него, докато чашата с лекарството се свърши. Сетне въздъхна и се отпусна отново.

Но също като аметистовата материя около тялото ѝ, тя се притискаше към топлотата и жизнеността на Саймън.

Той погледна бледите пръсти, преплетени в неговите силни пръсти и усети странна буца в гърлото си. Нежно вдигна преплетените им ръце и целуна хладната кожа на Ариана, после отново започна да гали косата ѝ с другата си ръка.

Постепенно Саймън осъзна, че някой е влязъл в стаяла и търпеливо стои зад него. Уханието на кедър от ароматната свещ му подсказа, че е Касандра.

Това не бе първият път, когато Учената жена идваше да постои близо до пациентката си. Касандра бе непреклонна, че тъкмо Саймън трябва да се грижи за Ариана, но рядко минаваше час, без да надникне в стаята.

– Балсама, който донесох преди три дни – рече Касандра, – използва ли го?

– Да.

– И?

– Тя изглежда... – Саймън се поколеба.

– Какво? – попита остро Касандра.

– Тя почти му се наслаждава.

Сивите очи на Касандра проблеснаха.

– Отлично. А ти?

– Аз ли?

– Балсамът доставя ли и на теб наслада?

Саймън изглежда изпод око лечителката. Касандра просто чакаше, без да казва нищо.

– Да, доставя ми наслада – отвърна той. – Ако това има някакво значение.

Учената жена наклони глава и се усмихна.

– Има значение, Саймън.

– Защо?

– Балсамът бе приготвен специално, за да засили всичко онова, което представлява Ариана.

– Полунощ, изгряваща луна, рози, буря – рече Саймън, като погледна към жена си. – Ариана.

– Тя събуди ли се? – попита Касандра.

– Почти.

Касандра отиде до леглото, загледа Ариана за миг, сетне бавно поклати глава.

– Няма напълно да се събуди нито днес, нито дори утре – каза Учената жена.

– През последните два дни проследява докосванията ми, сякаш е по-скоро будна отколкото заспала. Понякога почти ми се вярва, че разбира думите ми.

– Може би.

Саймън погледна набързо Учената жена.

– Това е от балсама – рече просто тя. – Той достига до едно място, в което будното състояние и сънят са съчетани. Това е особен вид сънуване.

– Не разбирам.

Касандра се усмихна едва.

– Ариана ще се събуди с усещането, че е спала дълбоко и сънувала. И в съня си също ще чувства дълбоко. Както и ти.

– Ще чувства ли болка? – попита Саймън остро.

– Не, освен ако ти не й я причиниш.

- Никога. Тя достатъчно страда заради мен. – Саймън се поколеба.
- Дали ще си спомня всичко останало?
- Кое например?
- Отвращението от моето докосване.
- Ти отвращаваш ли се, като я докосваш?
- Не.
- Струва ли ти се, че тя се отдръпва, когато я докосваш?
- Приближава се към мен.
- Отлично – рече Касандра. – Напредва.

За известно време Саймън мълчаливо галеше разпуснатата коса на Ариана. Както бе ставало и преди, тя обърна лице към него, чувствайки се облекчена от докосването му.

– Ариана ще си спомня ли какво е сънувала, когато се събуди? – попита Саймън.

– Малцина си спомнят. Целебните сънища са... – Касандра сви рамене. – Тези сънища се различават много от обикновения сън.

Когато Касандра се обърна, за да стъкне огъня, Саймън взе билките, които бе донесла. Той внимателно помириса всеки пакет. Когато остана доволен, че всяко лекарство си е на мястото, леко стри между пръстите си по малко от всяка билка, помириса отново, вкуси, почака малко и после прие или отхвърли съответната смес.

– Белият равнец е малко изветрял – рече Саймън в един момент.

– Имаш много остър нос. Пратих да ми донесат още бял равнец, но докато пристигне, е по-добре да сложим малко от този вместо изобщо да не сложим.

Устата на Саймън провисна в единия ъгъл, но той не каза нищо. Смеси няколко от билките във вода, която бе сгрята на мангала. Под зоркия поглед на Касандра взе хаван и чукче, добави разни билки и ги чука на прах със силни и умели движения. Сетне от праха се получи ароматен мехлем.

Из цялата стая миризмата на огън се смени със сложните аромати на билките и балсама. Ноздрите на Саймън леко потръпнаха, когато пробва мехлема за евентуална погрешна или прекалено силна миризма. Той втри малко от балсама в нежната кожа от вътрешната страна на китката си и зачака.

Не се появи парене. Нито сърбеж. Нищо, което да подсказва, че мехлемът може да стори нещо друго освен това, което трябва – да лекува.

– Много си внимателен към нежеланата си съпруга – каза Касандра

след малко.

Саймън я погледна с присвити черни очи, но замълча.

– Много мъже в твоето положение биха били достатъчно щастливи да направят символично усилие и сетне да побягнат – додаде Учената жена.

– Аз не съм страхливец, госпожо.

Макар казани меко, думите режеха като леден вятър.

– Смелостта ти е добре известна – отвърна Касандра спокойно. – Никой не би повдигнал въпроса, ако не бе успял да спасиш жена си от онзи проклет рицар, който я бе нападнал добре въоръжен.

– Какъв смисъл има всичко това? – попита тихо, но нетърпеливо Саймън.

– Просто любопитство.

– В любопитството на учените хора няма нищо просто.

Тонът на Саймън проникна в унеса на Ариана. Тя се обърна неспокойно. Пръстите ѝ хванаха по-здраво ръката на Саймън, сякаш се страхуваха, че ще си отиде.

– Упражнявай любопитството си другаде – рече Саймън тихо. – Смущаваш съпругата ми.

– Както искаш, лечителю. Но запомни, че цялата кожа на Ариана трябва да познае целебната целувка на балсама. Всяка частица.

Лечителю.

Той погледна мрачно измъченото лице на Ариана.

Де да беше толкова лесно.

Де да можех да излекували тялото ѝ с шепа билки и успокояващо докосване.

Може би тогава ще мога да излекувам и мрачната душа на моето славейче.

Или собствената си душа. Също толкова мрачна.

Неканени, нежелани, думите на Доминик прозвучаха в ума на Саймън.

И ти като мен остави цялата си топлина в земята на сарацините... Кой ще те стопли, ако се ожениш за Ариана?

Ариана издаде някакъв тих звук, сякаш протестираше срещу нещо, което само тя разбира.

Звукът извади Саймън от невеселите му мисли. Миналото бе невъзвратимо. С това, което бе останало, трябваше да се живее независимо дали бе сладко или горчиво, вкусно или кисело, огън или лед.

Саймън внезапно се обърна настрани от спящата си съпруга.

Въпреки глухите ѝ протести той измъкна ръката си от нейната и започна ритуала по почистването, на който го бе научила Мег, преди да потегли заедно с Доминик към крепостта Блаторн.

Със сръчни и нежни ръце, ухаещи на медицински сапун, Саймън разхлаби сребърните ширити на роклята и свали аметистовата материя от раменете ѝ. Докато се оправяше с роклята, вече не подлагаше на съмнение указанието на Касандра тъканта да остава до кожата на Ариана. Беше разбрал, че тя си почива по-добре, когато е увита в материята.

А когато Саймън я докосваше, спеше най-дълбоко.

Когато се справи съвсем, дали ще да има достатъчно доверие, та да ми разреши да я докосвам като съпруг, а не като лечител?

Неочакваната мисъл накара Саймън да спре наред това, което правеше. Лилавата материя и хладните сребърни ширити се изплъзнаха от скованите му пръсти.

Корсажът на роклята се смъкна. Огънят от мангала хвърляше сенки и отблясъци върху гладките гърди на Ариана. От смяната на светлини и сенки гърдите ѝ изглеждаха така, сякаш ги галеха нематериални пръсти.

И зърната ѝ се втвърдиха, сякаш някой ги галеше.

– Славейче – прошепна Саймън.

Ариана завъртя глава неспокойно. Гърдите ѝ се размърдаха с едва доловими и примамливи движения, сякаш молеха Саймън да им се възхищава с очи, ръце и устни.

Като се съдържа да не изрече някакво проклетие, той затвори очи. Девет дни бе събличал Ариана по три пъти дневно и въпреки съблазънта на красивото ѝ тяло никога не я бе докосвал по никакъв друг начин освен като лечител. Но сега...

Сега искаше да бъде светлината върху гърдите ѝ, която я гали с отсенки на сумрак и огън.

Сега искаше да задържи в ръцете си гърдите ѝ и да гали зърната ѝ, докато ги превърне в розови пъпки.

Сега искаше да обвие език около тези пъпки и да ги поеме в устата си.

А сетне искаше и още. Много повече.

Искаше неща, които не можеше нито да назове, нито да опише. Искаше да гори като феникс и да познае онова, което познава фениксът, когато се издига от пламъците, за да се върне отново и отново, като усеща как огънят на екстаза го изгаря до дъно.

Саймън издаде тих звук, който идваше от много дълбоко. Той го шокира, но не толкова колкото силата на желанието му към тялото на

Ариана. Беше набъбнал до пръсване, твърд като меч и пламнал като огнище.

– Господи – изсъска той едва чуто. – Да не би Касандра да мисли, че съм някакъв евнух, който не желае плътта, която трябва да лекува? Гърдите на Ариана на светлината на огъня ми действат като горещи въглени, хвърлени между краката ми!

Разтърсен от внезапната липса на контрол, Саймън бавно пусна роклята на Ариана и започна да отвива от гърдния ѝ кош парчето виолетова материя, служещо за превръзка.

Раната представляваше тънка алена линия между две от ребрата. Кожата вече беше зараснала, сякаш никога не бе разрязвана от камата на изменника. Плътта около белега беше топла, но не пареше. Розовееше като заздравяваща рана вместо да бъде синкаво-червена като рана, която се е възпалила.

– Струва си човек да се примири с магьосничеството на учените и глендруидите, за да види как бързо оздравяваш – промълви Саймън към Ариана. – Когато видях как оня меч прободe плътта ти...

Гласът му секна в някакъв дрезгав звук. Той многократно беше преживявал отново този миг, беше виждал жестокия блясък на стоманата, знаейки, че нейната плът не може да се съпротивлява на острието, беше усещал отново смразяващата сигурност, че няма да може да стигне до нея достатъчно бързо, за да я спаси.

И не бе успял. Тя бе паднала в мига, в който той бе извикал името ѝ. И тя не бе отвърнала на неговия вик.

Все още не му бе отговорила.

Ариана.

Сега обаче викът на Саймън си остана в разбунтуваната му душа, в която раняването на Ариана бе останало като още една рана, близо до кървящата рана от времето, когато Доминик бе платил за греховете на своя брат.

Саймън бавно се пресегна за съда с медицинската вода, която се топлеше на мангала. Той изцеди малко парче плат и започна много нежно да миe Ариана. Докато я миеше от лицето към гърдите, правеше всичко възможно, за да не обръща внимание на топлия ѝ дъх и на още по-топлото докосване на гърдите ѝ по ръцете си.

Когато тялото на Ариана изгаряше от треската и болестта, бе по-лесно да не забелязва чувственото му привличане. Тогава той успяваше да мисли за нея не като за момичето със сдържаната, мрачна хубост, което бе подпалило от желание тялото му още първия път, когато я видя, а

като за плът, която трябва да бъде почитвана, подсушавана и мазана с мехлем, а сетне отново увивана, за да не настине.

Но тази вечер самото усещане за Ариана бе различно.

Тя се бе променила, след като пое от неговите устни последните капки от лекарството. В тялото ѝ вече не се забелязваше леката отпуснатост, сякаш цялата ѝ сила е отнета от оживяването след прободната рана. Макар и все още неестествено задрямали, умът и тялото ѝ вече отхвърляха лекарствата и билките, които я бяха държали в целебен унес.

Едва доловимо се бе променила изящната линия на талията и бедрата на Ариана. Тя сякаш се отдаваше на неговото докосване, докато Саймън я къпеше, като превръщаше къпането от почистващ ритуал в нещо далеч по-чувствено.

Сега торсът ѝ пееше и го викаше като сирена, както и дългите ѝ крака. Буйният храст на женствеността ѝ накара Саймън да затаи дъх дълбоко в гърдите си. Той се насили да отвърне поглед от черния триъгълник, иначе докосването му щеше да се превърне в любовно.

Саймън въздъхна дълбоко и бързо довърши работата си, като се насили да мисли за Ариана като за пациентка.

Въпреки това обаче реши да се въздържа от втриване на ароматния мехлем в кожата и от деликатните пръсти на краката ѝ до грациозната ѝ шия. Балсамът ухаеше прекалено чувствено, за да бъде лекарство, макар Касандра да настояваше, че е необходим за оздравяването на Ариана.

Саймън започна рязко да вдига аметистовата рокля нагоре около краката на Ариана. Но колкото и бързо да действаше, колкото и малко да я докосваше, тя му се струваше различна. Крайниците ѝ бяха поживи. По-живени.

Подканващи.

Тя бе почервенияла от онази женска треска, която познаваше само едно лекарство.

– Господи! – изсъска Саймън. – Какво ми става, та така страстно желая едно момиче, което не може да ми каже да или не?

Ариана е моя съпруга.

– Тя не е добре – промърмори той, като дръпна роклята около бедрата на Ариана с необичайна настойчивост.

Тялото ѝ следва докосването ми както цветето следва слънцето.

– Но тя не е будна!

Тялото ѝ е будно. Усещам го. Чувствам го. Ако я къпех с език, можех и да го вкуся.

Тази мисъл го разтърси. Изкушението бе толкова силно, че сякаш

го удари както гръм удря земята.

Саймън спря да спори със себе си и се съсредоточи да покрие Ариана доколкото е възможно повече, преди да втрие балсам в нежната ѝ рана. Но дългите широки ръкави на роклята сякаш имаха свой собствен ум. Те се оплитаха, извиваха се, убягваха му като дим.

И всеки път, когато Саймън повдигаше Ариана, за да поправи ръкавите, гърдите ѝ се полюляваха и го докосваха по ръцете, по дланите. Веднъж до топлото ѝ тяло се докосна дори бузата му.

Тя се усмихна унесено на милувката.

Из тихата стая се разнесоха цветисти фрази на сарацински. Саймън я пусна, вдигна единия ръкав и се огледа така, както би гледал зле обучена хрътка.

Материята се уви нежно около пръстите му и в ноздрите му лъхна едва доловимо ухание – на изгряваща луна, диви рози и намек за буря.

Уханието на Ариана.

Уханието на самия балсам, който Саймън не си разреши да втрие в променената ѝ плът.

Балсамът, за който Касандра настояваше, че е от жизнено важно значение за пълното възстановяване на Ариана.

Като затвори очи, Саймън изстена съвсем тихо, така че никои не можа да го чуе, дори и той самият. Свитите му пръсти бавно се отпуснаха. Аметистовата материя се изплъзна от тях с нещо като въздишка.

Той взе едно от малките шишета, наредени на раклата до леглото на Ариана. Мирисът на балсама бе остър, ободрителен, свеж. Медицински, а не страстен.

Саймън потопи мрачно пръст в балсама и започна внимателно да го нанася върху алената рана между ребрата ѝ. Тя лежеше съвсем неподвижно, като дишаше леко, не съвсем спяща. Едва доловимата усмивка я правеше толкова красива, че Саймън усети как някаква ръка сграбчва сърцето му.

Тялото ти ме желае, славейче.

То ме желае от самото начало, още когато беше сгодена за Дънкан.

И ти се бореше с това желание така упорито, както и аз.

Повече няма да се борим. Вече не си сгодена за друг. Аз съм твой съпруг. Ти си моя съпруга.

Усмивката ти покорява душата ми.

Точно когато Саймън вдигна ръка от раната на Ариана, тя се обърна настрани към него. Пръстите му останаха между гърдите ѝ.

Саймън бе обзет от гореща вълна от главата до петите, но гореше най-силно там, където възбудената му плът напираше в бричовете.

Като си пое дълбоко дъх, той се насили да се отдръпне от сладката примка. Направи го, но с крайчеца на пръстите си докосна зърното на Ариана. То веднага се втвърди.

– Господи, това вече е прекалено – изстена през зъби той.

Саймън си каза, че трябва да стане и да излезе от стаята. Искаше да направи точно това. Но проклетите ръкави бяха паднали в скута му и го държаха като окован.

Той се пресегна да вземе съда с благоуханния балсам, който Касандра бе приготвила само за Ариана. Той бе топъл, гладък с размера и теглото на гърда, свита в дланта му.

Като отвори капака на съда, из стаята се разнесе ухание на рози и буря. Той вдиша дълбоко, като пое в себе си парфюма, който също като роклята, по-скоро засилваше отколкото да прикрива същината на Ариана.

Саймън потопи бавно пръсти в балсама. Той беше топъл, кремообразен, мазен, наситен с женственост.

И го изгаряше като желание.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Девет дни Саймън се грижи за Ариана като за бебе. Девет дни си казваше, че не забелязва женствената привлекателност на гърдите и бедрата ѝ. Че не изпитва чисто чувствено удоволствие от втриването на балсам във всяка пора на кожата ѝ. Че не иска да бъде като балсама, който потъва в плътта ѝ и става част от нея.

Девет дни се лъга.

Какво ли си мислеше Касандра, когато ме накара да втривам ароматния крем във всеки сантиметър от тялото на Ариана? От камък ли съм, та да не изгарям от страст?

Ариана тръсна глава. Лъскави черни къдрици паднаха на гърдите ѝ. Ръцете ѝ се раздвижиха вяло и въпреки това много нетърпеливо в търсене на... нещо.

– Ариана – тихо промълви Саймън.

Главата ѝ се обърна сякаш в отговор, макар очите ѝ да бяха затворени. Саймън нарочно прокара пръсти по бузата ѝ. Ръката ѝ се вдигна и притисна пръстите му към лицето ѝ.

Тя се обърна още по-близо до него, като очевидно приемаше докосването му.

Не, тя дори го желаше.

– Иска ми се да се осмеля да те събудя – прошепна Саймън.

Това обаче бе забранено от Касандра. Тя бе казала, че когато Ариана оздравее напълно, ще отхвърли сама въздействието на лекарствата. Дотогава ще спи. Прибързаното събуждане само би забавило оздравяването ѝ.

Когато Саймън започна да нанася балсама, топлият дъх на Ариана го обви. Той си казваше, че не прави нищо по-различно, нищо ново, и, разбира се, нищо чувствено.

И въпреки това не можеше да не забележи сякаш за пръв път смелата извивка на нейните вежди. Черните ѝ мигли бяха толкова дълги, че падаха върху бузите ѝ. Носът ѝ имаше изчистена и права линия с леко извити ноздри. Скулите ѝ изкушаваха пръстите му, както и хлътнолите места под тях, където играеха отблясъци от огъня.

Уханието на балсама се изви нагоре, подсилено от топлината на тялото ѝ. Парфюмът невидимо галеше Саймън с всяко докосване на кожата му в нейната. Той вдиша дълбоко аромата и желанието му пламна.

Саймън издиша и леко погали виолетовата материя, която прикриваше бедрата и краката на Ариана. Материята се плъзна настрани с лекотата на течеща вода, оставяйки Ариана гола.

Като внимаваше да не я раздрусва, Саймън я вдигна и я обърна на здравата страна. Каза си, че ръцете му не са се задържали върху бедрото ѝ. Нито че е присвил пръстите си, за да докосне избуялата тъма, която лежеше скрита между бедрата ѝ.

Саймън издаде приглушен звук, когато сабята между краката му се изду от желанието да влезе в ножницата. Сякаш никога преди не бе докосвал жена, никога не бе познал опияняващия аромат на женското желание, никога не бе разтварял нежните, благоуханни устни и не се бе вмъквал между тях в самото сърце на желанието. Саймън рязко отдръпна ръцете си, сякаш ги бе държал прекалено близо до пламък.

Това е лудост.

Нито разумната половина от съществуването на Саймън, нито пък другата, буйната и страстната, се съгласиха със заключението.

Той затвори очи и потопа пръсти в малкия съд с балсама. Започна да втрива мазилото по гърба на Ариана. Когато достигна до бедрата ѝ, се поколеба.

Дългите ѝ крака се размърдаха неспокойно. Движението поднесе бедрото ѝ към дланта на Саймън.

Пръстите му потрепнаха в чувствен отговор, като провериха еластичността на кожата ѝ. Когато осъзна какво е направил, той замръзна от страх, че е нарушил целебния ѝ сън. След няколко мига бавно се отпусна. Ариана не се беше събудила.

Нито пък се бе отдръпнала от дългите пръсти върху бедрото ѝ.

Саймън бавно вдигна ръката си. Той взе още балсам и го втри по линията на гръбнака ѝ до основата. Без всъщност да го иска, плъзна ръка и в гънката надолу.

Огнени езици близнаха върховете на пръстите му и преминаха по цялата му ръка, като изпратиха горещи вълни в слабините му. Наложиха си да махне ръката си, докато все още имаше доверие в себе си.

Саймън искаше да даде на Ариана повече от една милувка която свършваше още преди да е започнала. Той искаше да проследи извивката на задника ѝ, докато дланта му се притисне между бедрата ѝ, сгъшена в мекотата ѝ, докато пръстите му проникнат в тясната ѝ, ухаеща жегла.

Сетне щеше да се оттегли бавно, като вземе от влагата ѝ по дланта си, а после отново да влезе в нея, като проникне дълбоко и пак се оттегли, за да разпростре уханието на нейното желание, докато то обземе и

дватамата.

Не мога. Ти не е будна.

Но аз съм.

Господи, горя от желание!

Саймън би изругал, но не му стигаше въздух. Той се чувстваше силен и истински жив, кръвта му пулсираше на мощни вълни и го правеше още по-твърд от преди.

Като внимаваше да не мисли за нищо, той продължи да втрива ароматния балсам надолу по краката на Ариана и по деликатната извивка на стъпалата ѝ.

Тя въздъхна и се обърна на гръб. Сякаш тялото ѝ бе запомнило привычното втриване на балсама и ласката. Докато се обръщаше, дългата ѝ черна коса се разпиля върху гърдите и корема ѝ. Леко подвитите ѝ краища паднаха върху триъгълника от по-гъсти и къдрави косми, които предпазваха най-женствената ѝ плът.

Сякаш в транс, Саймън се протегна и много бавно раздели двете отсенки на нощта, отмахвайки косите на Ариана. Изкушението да разтвори и черния триъгълник с един пръст, за да потърси жегата отдолу, бе толкова силно, че ръката му се разтрепери.

Не трябва да го правя.

И въпреки това, колкото и бързо да си каза, че е грешно, друга част от него се възпротиви.

Защо? Виж я как мърда, как въздиша от желание. Виж как набъбват гърдите ѝ в очакване на докосването ми, как се втвърдяват зърната ѝ, шито се нуждаят от ласка.

Саймън укроти вътрешния си спор, като натопи пръсти в кремообразния мехлем. Втри го в раменете на Ариана, в ръцете ѝ, в дланите ѝ.

Искаше му се да е свършил с подлудяващото си задължение, а същевременно се радваше, че не е. Бръкна дълбоко в съда и взе още от балсама. Втри го в дланите си и набързо довърши задачата си.

Гърдите на Ариана бяха по-едри, отколкото си спомняше Саймън, по-трептящи, по-твърди. Дори като затвореше очи, виждаше как нейният образ гори под клепачите му. Кожата ѝ бе фина и бледа като най-ценната перла на султана. Зърната ѝ бяха твърди розови пъпки, които очакваха единствено капките влага от неговия език, за да станат идеални.

Без да знае, без да мисли, Саймън наведе глава към Ариана. Гърдите ѝ познаваха милувките на челото, страните и устните му. Той разтвори уста и езикът му докосна деликатната пъпка.

Имаше вкус на рози.

С беззвучен стон Саймън проследи с език върха на гърдата на Ариана, като опита топлината и вкуса и.

– Коприна – прошепна той, като прокара език по бледата набъбнала гърда.

Ариана промърмори нещо и помръдна. От движението възбуденото ѝ зърно докосна устните на Саймън.

– Кадифе – въздъхна той, като леко го вкуси.

Тя се изви, сякаш в някакъв чувствен сън. Твърдото розово зърно се отърка в устните му.

– Не мога повече – рече тихо Саймън.

Той прегърна Ариана и започна да я гали така, както бе искал от мига, в който я бе видял да стои горда и уплашена, в очакване на един мъж, когото не познава, да поиска тялото ѝ и утробата ѝ за наследниците си.

Жарките устни на Саймън ускориха сърцебиенето на Ариана. Като промълви нещо унесено, тя вдигна едното си коляно.

Дали пък неговата ръка не се бе промушила под коляното ѝ, така както любовник би го повдигнал, за да я разтвори?

Не, аз съм лекувател, а не любовник.

Значи трябва да я излекувам, цялата.

Но...

Страстта у Саймън надделя над предпазливостта, която бе научил на толкова висока цена.

Нали това каза Касандра? Че всяка пора от кожата на Ариана трябва да познае целебната целувка на балсама.

Това беше вярно Касандра бе казала предупреждението неведнъж, сякаш балсамът бе най-важната част от лечебния ритуал.

Мога ли да имам доверие в себе си, та да я докосвам толкова интимно?

И да не я любя?

Боже милостиви! Възможно ли е?

Саймън затвори очи и се насили да не мърда, тъй като не можеше да каже дали следващото му движение ще е към Ариана или надалеч от нея.

И ако бе към нея, не бе сигурен кога лекуването щеше да спре и да започне любенето.

– Славейче – рече Саймън пресипнало. – Защо не си будна?

Ариана издаде тих, тревожен звук. Силуетът на тялото ѝ вече не бе така отпуснат. Краката ѝ се задвижиха неспокойно, сякаш се опитваше

да побегне след нещо, но откриваше, че е безнадеждно затънала в блато. Едната ѝ ръка се раздвижи и се блъсна в бедрото на Саймън.

Веднага щом усети мускулестото му присъствие, тя издиша продължително и се поуспокои. Много скоро след това ръката ѝ се отпусна и се плъзна от бедрото му върху завивката, но пръстите ѝ останаха пририснати към него.

А и контактът не бе случаен, защото когато Саймън се отдръпна, ръката на Ариана пак потърси успокоение в допира на плътта му.

Неговата плът.

Нейното желание.

– Бях ли прав за това, славейче? – прошепна Саймън. – Дали ме погледна с повече одобрение и по-малко отвращение от другите мъже?

Не последва никакъв отговор, само ръката на Ариана остана пририсната към бедрото му.

– А и желанието – каза той, като се наведе над Ариана още веднъж. – Дали го видях в теб? Дали го вкусих в целувките ти?

Саймън прокара силните си ръце по тялото на Ариана от гърдите до тъмния триъгълник, който желаше повече от дишането. Ароматът на балсама се разнесе от дланите му.

– Когато ме видя за пръв път, очите ти се разшириха – каза Саймън. – Това не беше ли преди по-малко от месец? Божичко, изглежда ми така, сякаш е минал цял живот! Тогава принадлежеше на друг. Едва ли можех да си позволя да те погледна.

Саймън обви с длан сгънатия крак на Ариана, като втриваше балсам и разкриваше красотата ѝ с всяко бавно движение на ръката си.

– Залязващото слънце е запалило аметистов огън в очите ти – прошепна той. – А устата ти... Мили Боже, като видя как се плъзга езикът по долната ти устна, семето ми направо се разпилява...

Саймън потръпна, като си спомни. И спомняйки си, той зацелува Ариана по гърдите, по корема и надолу, за да опита сладката вдлъбнатина с езика си.

– Не съм искал да желая така никоя жена – прошепна Саймън. – Не и така. Като парене под корема.

Саймън се бе надвесил с топлия си дъх над Ариана, докато ръцете и устните му продължаваха да я гаят, съединили лечителя и любовника.

– Видях как се ускорява пулсът ти, когато се приближава до теб. Може да е било от страх, но когато мислеше, че не виждам, ти ме наблюдаваше!

Ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ, докато най-сетне той

почувства гъстия, чувствен триъгълник от косми, притиснат към дланта си. Докосна го нежно като целувка, сграбчи съблазнителното хълмче, което се надигна горещо, за да го посрещне. Ариана издаде нисък звук, полустон, полувъздишка.

И тя се приближи към докосването на Саймън.

Неговият собствен дъх се превърна в стон. Той искаше да я събуди, да я обладае, да гледа как очите ѝ блесят от страст, докато влиза в тялото ѝ. Чувстваше се така, сякаш цял живот е искал само това.

Саймън натопи пръсти в балсама за последен път. Много внимателно втри кремообразната смес по бедрата на Ариана. Кракът ѝ се сви още повече и бедрата ѝ потръпнаха.

Това бе достатъчно. С краищата на пръстите си Саймън докосна тайната плът, зачервена от желание. Ариана издаде мърморещ звук на удоволствие и сънено се протегна, като се галеше о пръстите му.

Той нежно вкара пръсти между бедрата ѝ и откри жарката ѝ мекота. Усети как вълните на удоволствието я обливат, чу го и в накъсаните ѝ въздишки, видя го в бавното движение на бедрата ѝ.

– Какво сънуваш, славейче? – попита Саймън нежно. – Искаш ли ме сега така, както аз те исках още от първия път, когато те видях?

Много нежно Саймън загали краищата на затворените устни на Ариана. Горещата, чувствена роса намокри в отговор пръстите му и ускори сърцебиенето му. Той вкара пръст между знойните гънки. Бавно продължи навътре, като едновременно я галеше и разтваряше.

На върха на милувката Саймън откри скритата перла. Тя беше продълговата и твърда. Когато я погали с влажния си пръст, Ариана въздъхна накъсано. Бедрата ѝ леко се задвижиха, сякаш искаха още.

Саймън оттегли ръката си, докато нито една част от тялото му не докосваше Ариана. Тя издаде звук на протест и унесено завъртя глава от една страна на друга, което красноречиво говореше за желанието ѝ и за целебния унес на съня.

Стана както бе казала Касандра. *Ариана ще се събуди така, сякаш е сънувала дълбоко. И в съня тя ще чувства дълбоко. Както и ти.*

– Какво чувстваш, славейче? – попита дрезгаво Саймън. – Отвращение ли?

Той прокара пръсти по вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя се изви нагоре към него, сякаш плуваше в тежка течност. Всяко движение бе забавено като сянка на обичайната му бързина. Всяко незначително движение бе чувствено отражение на сънищата ѝ.

– Не, това, което те движи, не е отвращение – прошепна Саймън. –

В теб се събира желание. Дали се надигаш към мен, защото знаеш, че точно аз те галя?

Пръстите му загалиха устните ѝ, които вече не бяха така плътно притворени. Бяха набъбнали, възбудени и влажни от желанието на Ариана.

Саймън изръмжа, сякаш го заболя.

– Бих могъл да проверя силата на страстта ти – прошепна той, – но не си вярвам, че ще се задоволя с усещането за девствеността ти около пръста си. Би било прекалено лесно да те разтвори още малко и сетне още малко, докато мога да вкарам жадната си сабя дълбоко в ножницата ти.

Като затвори очи, Саймън се опита да се пребори с желанието, обхванало цялото му същество.

– Чудиш ли се какво би било да ме гледаш и аз да те гледам, докато сърцата ни бият лудо и телата ни се напрягат, за да се притиснат още по-силно в любовната прегръдка?

Ариана не се събуди, за да отговори на въпроса, макар плътта ѝ под милувките на Саймън да бе самата като отговор. Тя бе страшно възбудена, трескава.

Но това, което изгаряше пръстите на Саймън, не бе сухата треска на болестта. Това бе влажната възбуда на една жена, чийто глад бе събуден от любовните докосвания.

Саймън затвори очи и премери възбудата на Ариана по бавните, похотливи движения на бедрата ѝ. Страстта бе оцветила устните и зърната ѝ в яркорозово.

Неподвижен, той седеше на леглото и се бореше със себе си с всеки дъх, който поемаше, знаейки, че трябва да стане и да напусне омаяното момиче, което не можеше да каже нито не, нито да.

Но аз мога да избира вместо нея.

Самата мисъл бе агония.

– Искаш ли ме толкова дълбоко в теб, че да усетиш как избухва семето ми така? Искаш ли го, колкото аз го искам? – попита Саймън.

Ариана му отговори с мълчание. Тялото ѝ вече не бе напълно отпуснато. Тя бе обтегната, вибрираща, разтворена в очакване. Уханието на нейното желание проникна в него и възпламени съзнанието му.

Господи, какво ми става? Защо не мога да стана и да си тръгна?

Но въпреки че думите кънтяха в съзнанието на Саймън, биенето на сърцето му ги заглушаваше. Като нямаше доверие в себе си отново да докосне Ариана, неспособен да се отвърне от чувствената ѝ красота, той

се наведе още веднъж над жена си.

Ариана промърмори нещо сънено, когато Саймън я погали с буза по бедрото. Той дишаше дълбоко, като поглъщаше аромата ѝ, потапяше се в уханието на нейното желание, сякаш бе целебен сън.

Целуна меката плът бавно и внимателно и когато я засмука леко и изпрати нова вълна на възбуда под бялата ѝ кожа, тя въздъхна и се размърда, като му направи още място между краката си.

Той прошепна името ѝ, докато вкушваше есенцията от лунна светлина, рози и дива, необузdana буря.

Възбудата бавно се надигна в Ариана и ставаше толкова по-силна, колкото по-бавен бе ритъмът на Саймън.

Тя се завъртя бавно и се предаде изцяло на знойния унес. За Саймън съществуваше вече само вкусът и усещането за Ариана, нейната възбуда сгорещяваше кожата му, докато най-сетне вдишваше само чистия аромат и огъня.

Аз горя.

Да. Гори с мен.

Винаги. Заедно да горим.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Саймън погледна предпазливо съда с пресен балсам, който му подаваше Касандра. Той отвори капака и помири са.

Разтърси го силен трепет, съчетание от спомени и желание.

– Ариана – рече Саймън дрезгаво.

– Разбира се – отвърна Учената жена.

Без да казва нищо повече, с бързи движения Саймън затвори капачето и се обърна към леглото на Ариана.

– Не ти ли харесва балсамът? – попита Касандра.

През Саймън преминаха вълни на преплетени спомени и мечти. Той се бе опитвал да не мисли за предишната нощ, когато се бе събудил полуоблечен, прегърнал съвсем голата си жена... а целебният аромат на балсама се разнасяше както от нейното, така и от неговото тяло.

Саймън се бе опитвал да не мисли за случилото се между него и съпругата му, тъй като беше неразумно. В него нямаше нито разум, нито логика. Не можеше да се претегли и да се премери, да се задържи или изучи.

Не може да се е случило.

– Три пъти – каза Касандра.

Саймън се сепна, като се чудеше какво е казала.

– Какво? – поиска да узнае той.

– Докато Ариана се събуди, трябва да мажеш балсама три пъти дневно всеки ден – рече търпеливо Учената жена.

Въпреки неутралното изражение на Касандра, Саймън помисли, че открива весело пламъче в живачните ѝ очи.

– Да, ти вече ми обясни това няколко пъти – рече кратко той. Този път беше сигурен, че тя се усмихна.

– Провери ли раната ѝ тази сутрин? – попита тя.

– Още не.

Тонът на Саймън бе рязък. Нямаше желание да обяснява, че не се решаваше да съблече отново жена си, още по-малко – да размазва лекия, тайнствен балсам по цялата ѝ кожа, а между тях да има рози, лунна светлина, далечна буря и бавен, всепоглъщащ огън.

Той въздъхна дълбоко, като се опита да контролира жестоката реакция на тялото си.

Само сън, това е.

Заспал съм. И съм сънувал.

Мили Боже, моля се да мога да сънувам такива сънища, докато съм още буден!

И Ариана да сънува с мен!

Ругасейки мълчаливо, Саймън отиде до леглото и започна да я съблича. Когато цялата рокля и превръзката паднаха, той бързо пое въздух.

Аленийт белег на раната бе завехнал и бе станал бледорозов. Нямаше дори следа от натъртване по нежната ѝ кожа.

– Скоро ще се събуди – рече Касандра със задоволство. – Лечението е почти завършено.

– Почти ли? – попита Саймън. – А какво още има?

– Ще разберем, когато се събуди.

С този странен коментар Касандра се обърна и излезе от стаята.

В последвалата тишина до Саймън достигна воят на бурята, заглушавана от дебелите каменни стени. Той взе един буркан с лечебен балсам и седна на леглото до Ариана, както бе правил толкова много пъти, откакто бе ранена.

– Добре, че Мег и Доминик поеха за Блаторн преди няколко дни – рече Саймън, докато втриваше мехлема в избледнелия белег. – Въпреки силния си дух Мег щеше да пострада от пътуване до къщи в бурно време.

Саймън говореше на висок глас, което му бе станало навик през дългите дни, докато седеше до леглото на Ариана и чакаше да се възвърне здравият тен на лицето ѝ. Беше открил, че гласът му има успокояващ ефект върху нея.

– Знаеш ли, липсва ми песента на малките златни звънчета на Мег и нейният смях.

От долния етаж прозвуча весел смях на мъж, разсмя се звънко и жена.

– Но затова пък се чува смехът на Дънкан и Амбър – рече Саймън. – Те не близват дори капка и въпреки това се смеят като млади момчета след първата кана вино.

Докато говореше, Саймън се обърна, за да изплакне превръзката в съда с вода, в който бяха натопени билки. Той изстиска аметистовия плат, тръсна го силно и усети, че е сух с изумление, което не бе намалало през всичките дни, през които се бе грижил за Ариана.

– Изкусна материя, както би казал Дънкан.

Саймън погледна превръзката и сетне – бледия белег между ребрата на Ариана.

Гласът му бе тих и утешителен. Докато се грижеше преди за Доминик, той бе научил, че спокойният глас действа живително на болния.

Освен това той успокояваше и самия Саймън.

Първото нещо, което Ариана разбра, докато се пробуждаше бавно бе, че силни мъжки ръце я държат полуизправена. Докосването бе топло и нежно като материята, обвила ръцете ѝ.

Ариана изведнъж усети, че това е сватбената ѝ рокля. Разбра също така, че до гърдите ѝ се докосва меката брада на Саймън и дъхът му.

През Ариана преминаха вълни на удоволствие. За миг тя се зачуди дали Саймън ѝ е донесъл оздравителния огън на сънищата ѝ.

Не, не може да бъде. Лудост е дори да си го помисля! Бях беззащитна. Бях в унес.

Зная много добре как мъжете се държат с беззащитни момичета.

Кошмарите ми го напомнят.

Мрачната мисъл пресуши сребристите усещания, които събудиха Ариана по начин, който не бе познавала. Освен веднъж, в обятията на Саймън, когато я бе целувал чувствено.

Аз го вкусих.

Или той мекуси?

Вкусихме ли един от друг?

Огънят се спусна от гърдите към бедрата на Ариана, като силно я сепна. Тя затвори очи объркана, като се чудеше какво ѝ има.

Саймън внимаваше да не гледа към стройното ѝ тяло, докато я обличаше. Той, разбира се, не гледаше към млечнобелите ѝ гърди, чийто зърна се бяха превърнат в твърди и кадифени розови пъпки от случайно докосване на бузата му.

С мрачна бързина вдигна дългите ръкави и ѝ ги надяна, след което започна за завързва предницата на Мъдрата ѝ рокля. В момента, в който докосна ширитите, те сякаш се превърнаха от сребърни в живачни. Стана невъзможно да ги задържи, още по-малко да ги промуши през множеството малки избродирани дупчици, които започваха от бедрата на Ариана и стигаха до ямичката на шията ѝ.

– Господи – изсъска Саймън към вързанките, – не ми се опъвайте сега. Трябва да покрия гърдите ѝ.

Един от ширитите се изплъзна от ръката на Саймън, падна върху белия корем на Ариана и за миг тя се озова на черния триъгълник, който надзърташе през отвора на роклята. Преди Саймън да успее да го хване отново, ширитът се изплъзна като вода и изчезна между краката на Ариана.

Усещайки за пръстите на Саймън, които опипваха между бедрата ѝ, Ариана се изправи. Кошмарът избухна и я заля.

– Не! – рече дрезгаво тя, като сграбчи китката на Саймън. – Само един звяр би се възползвал така от беззащитна жена!

Той вдигна рязко глава. Дивите аметистови очи на Ариана гледаха втрещено през него, но не очите ѝ видяха той, а страха и отвращението.

И какво друго очаквах аз – чудо ли? запита се язвително Саймън. *Тя е такава, каквато беше, преди да я ранят. Студена.*

– Добро утро, съпруго моя – каза Саймън. – Вярвам, че деветте дни съм са те освежили.

Студенината в гласа на Саймън се изля върху Ариана като кофа вода, извадена направо от кладенеца. Тя пое дъх и видя него, а не съня.

– Ако махнеш ноктите си от китката ми, ще продължа да те обличам. Или ти харесва да ме държиш хванат натясно до топлото си гнезденце?

Докато говореше, Саймън нарочно надигна ръка и притисна пръстите си към Ариана, като загали нежните листенца, чиито очертания бе изучил с устни, зъби и език.

Сънувах ли това?

Дали е възможно?

Ариана затаи дъх, обзета от смесени чувства. Първото бе чист страх. Второто бе чисто удоволствие.

И второто бе дори по-страшно от първото.

– Моля те – прошепна тя съсипана. – Недей. Не мога, не мога да го понеса.

В гърлото на Саймън се надигна отвращение към самия себе си. Той освободи ръката си от мекия ѝ капан.

– Тогава бъди любезна да намериш сама ширита си, госпожо – рече той през зъби.

Ариана го погледна объркано.

– Сребърния ширит – рече рязко той. – Завързвах роклята ти, когато проклетото нещо се изплъзна.

Ариана погледна надолу. Предницата на роклята ѝ бе разтворена до бедрата. Освен диплите от аметистовия плат, които по-скоро разкриваха, отколкото скриваха, тя бе съвсем гола.

– Бельото ми – гласът ѝ пресекна.

Саймън я изчака да довърши.

Като облиза пресъхналите си устни, Ариана се опита отново.

– Облечена съм само с роклята – рече дрезгаво тя.

– Знам това много добре.

Знам и още много неща. Господи, как е възможно едно момиче, чието тяло е създадено само за страст, да се отдръпва с отвращение от нея?

Или пък, въпреки уверенията ѝ, именно аз я отблъсквам? Да. Така трябва да е. Никое момиче, което се отвращава от любовта, не би реагирало както реагира тя снощи. Сън. Просто сън.

Ариана се изчерви от челото до гърдите, когато погледна надолу и видя голотата си.

– Обикновено обличам...

Гласът ѝ секна отново и тя пак облиза пресъхналите си устни.

– Господ да ме ослепи! – рече силно Саймън.

Той скочи на крака, наля чаша вода от каната върху скрина и се върна до леглото.

– Изпий това – рече той. – Ако облизваш устните си, ще ги разраниш.

Ариана вдигна разтреперани пръсти към чашата. Саймън хвърли един поглед и махна ръката ѝ.

– По-слаба си и от котенце – промърмори той. – Ето.

Той задържа чашата до устните ѝ и я наклони. Ариана почти веднага се задави и по брадичката ѝ се разля вода на хладни сребристи струйки.

– Господи, беше по-лесно, когато беше в безсъзнание – изсъска той.

– Какво? – закашля се Ариана и прочисти гърло. – Какво искаш да кажеш?

– Когато беше в безсъзнание, те хранех от собствените си устни.

Ариана отвори уста.

– Моля?

Саймън отпи от чашата, наведе се към Ариана и изля водата в устата ѝ, както бе правил толкова много пъти, докато лежеше унесена.

Саймън го извърши толкова бързо, че Ариана нямаше време да се противопостави. А и да искаше, първо трябваше да преглътне.

– Искаш ли още? – попита Саймън, като държеше чашата до устните си.

Ариана отново отвори уста от учудване, като разбра как точно се е грижил Саймън за нея.

Той отново отпи и се наведе към устата ѝ.

Тя го загледа със замаяни аметистови очи. Като го видя как се навежда надолу към нея, усети нещо странно да прегпуска из тялото ѝ.

Преглътна конвулсивно.

– Правиш го толкова... лесно – каза Ариана.

– Имах почти десет дни, за да се обуча да се грижа за теб – отвърна Саймън.

Ариана отново отвори уста, но бързо я затвори, когато Саймън пак вдигна чашата.

– Ти? – прошепна тя. – Ти ли се грижи за мен?

Той кимна.

– Защо?

– Касандра искаше така.

Ариана примигна.

– Касандра – повтори бавно тя, сякаш никога не бе чувала това име. – Защо, в името на всичко свято, тя го е поискала?

– Защо учените правят това или онова? – тросна се Саймън. – А докато задаваме въпроси, защо, за Бога, ти не пое в галоп към крепостта, когато имаше тази възможност?

– Крепостта ли?

– Когато изменниците ме нападнаха.

Внезапно Ариана си спомни всичко – викът на Саймън, нападащите рицари и мисълта, че той ще остане да я защитава, когато може много лесно да им избяга.

– Ти остана – каза просто тя.

– Какво?

– Ти ме защитавахте, когато можеше да се отървеш, ако бе оставил изменниците да ме хванат.

– За какъв звяр ме смяташ? – попита Саймън с леден тон. Сетне, като си спомни как бе реагирал на омайващата чувственост на балсама, Саймън пребледня. – Може да съм звяр, когато става дума за леглото – рече той равно, – но не съм негодник, та да оставя някакви мародери, облечени като рицари, да разкъсат едно момиче.

– Саймън – прошепна Ариана, разбрала, че го е ранила, без да иска.

Той погледна изящните пръсти, поставени в мълчалива молба върху ръката му.

– Верният Саймън – рече Ариана с разтреперан глас. – Останал си, макар да си знаел, че ще ти коства живота. Ти си останал, докато мнозина други биха ме изоставили.

Дъхът на Саймън секна, когато погледна дълбоко в притворените аметистови очи на Ариана.

– Малцина биха ти обърнали гръб – рече той. – И нито един рицар

не би сторил подобно срамно нещо.

– Грешещ, Саймън. Що се отнася до предателство, аз съм по-мъдра от теб. Никога не съм познавала мъж, – рицар или обикновен крепостен – който да постави моето благоденствие над собственото си удоволствие.

– Ариана, предадената – прошепна Саймън. – Кой го стори, славей-че? Кой те предаде и как?

Ариана отмина думите на Саймън. Опита се да му обясни нещо, което самата тя едва сега разбираше.

– Когато те видях застанал наред пътеката, веднага си помислих, че конят ти е достатъчно бърз, за да се спасиш.

– Твоята кобила обаче не беше.

– Да. Значи ти стоеше наред пътеката, готов да жертваш живота си, за да мога да живея аз.

– Бях готов да убия изменниците.

– Които бяха в доспехи и язدهа бойни коне, и бяха петима срещу...

– Трябваше да побегнеш, когато ти казах – прекъсна я Саймън.

– Не! – извика тя, като се наведе към него. – По-скоро бих умряла, отколкото да живея дори един ден, знаейки, че съм предала единствения мъж, който ми е бил верен!

Саймън погледна зачервеното лице на Ариана и блесналите ѝ очи и не искаше нищо така силно, както да вкуси вълнението, което така очевидно напираше във вените ѝ.

– И въпреки това се дърпаш, когато те докосвам – каза той.

Ариана затвори очи.

– Не е заради теб, Саймън. Нещо друго е, нещо, което се случило някога.

– Аз ли го направих?

Тя тръсна глава. Нападаха кичури черна коса, които скриха малки части от бялата кожа под незакопчаната рокля.

– Аз... – гласът на Ариана секна.

Саймън сложи леко ръка върху нейната. Вместо да се отдръпне, тя преплете пръсти в неговите и ги стисна с изненадваща за едно слабо момиче сила.

– Веднъж – прошепна тя – дъщерята на един барон бе осиновена в един благороднически лом. Беше ми по-близка и от сестра, беше млада, наивна...

Ариана преглътна и затвори очи.

Саймън целуна бледите ѝ пръсти, стиснали силно неговите.

– Тя трябваше да се омъжи за един рицар – рече дрезгаво Ариана, – но баща ѝ намери по-подходящ съпруг и рицарят...

Ариана пое болезнено въздух. Разтрепери се цялата като лист, носен от вятъра.

– Славейче – каза Саймън, – можеш да ми разкажеш това по късно, когато укрепнеш.

– Не – рече силно тя. – Ако не ти го кажа сега, по-късно няма да събера смелост.

– На момиче, което връхлита в битка с тежко въоръжени рицари, не му липсва смелост. Може би разум, но не и смелост.

– Това бе по-лесно от другото.

Напрежението в тялото на Ариана се предаде на Саймън.

– Отритнатият рицар реши, че ако обезчести момичето, другият рицар няма да я вземе. И така, той я насили. Сетне отиде при баща ѝ, каза, че тя го е прелъстила, но той ще прояви благородство и ще се ожени за нея – изрече бързо Ариана.

Саймън изруга едва чуто.

– Бащата отиде в стаята на дъщеря си и я намери гола в леглото, с още незасъхналата кръв от девствеността ѝ по краката, но не повярва в нейната невинност. Нарече я курва и разпусната жена и ѝ обърна гръб.

– Тя ли ти разказа това? – попита тихо Саймън.

– Тя?

– Момичето.

– Да – отвърна Ариана. – Тя ми разказа какво ѝ е сторил онзи рицар с всичките жестоки и отвратителни подробности.

– И оттогава ти се страхуваш от брачното ложе.

Ариана потръпна.

– Тогава аз я изкъпах, защото никой не искаше да си мърси ръцете с нея.

Саймън пое шумно въздух. Той бе виждал много неща по време на война и плячкосване и знаеше какво са видели невинните очи на Ариана.

– Аз я изкъпах и разбрах какво е да молиш за милост и въпреки това да ти разтворят краката и мъжът да те разкъса, да блъска в теб, да блъска, докато...

Саймън сложи ръка върху устата на Ариана, за да спре думите, които бяха като ножове, потъващи в двама им.

– Тихо, славейче – прошепна той. – Между нас никога няма да е

така. Никога. По-скоро бих умрял, отколкото да те обладая, когато се съпротивляваш и молиш за милост.

Ариана погледна в тъмните очи на Саймън и откри, че се надява той да казва истината.

Макар да знаеше, че е глупаво да се надява. И въпреки това...

– Ти се би заради мен – прошепна тя.

– Ти се би за мен – противопостави се той.

– Ти ми беше верен – пое дъх Ариана. – Веднага щом се оправя, аз ще...

Саймън зачака.

– Ще изтърпя брачната прегръдка – прошепна тя. – Заради теб, мой верни рицарю. Само заради теб.

– Искам повече от стиснати зъби и изпълняване на задължения.

– Ще ти дам всичко, което имам.

Саймън затвори очи. Не можеше да иска повече и го знаеше. Но се нуждаеше от много повече. И също така го знаеше.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Снегът скърцаше по калдъръма във вътрешния двор на крепостта Стоунринг. От спокойно чакащите коне се вдигаше бял дим. Близо до портата бяха легнали високите слаби хрътки на Ерик И очакваха сигнала за тръгване. Воини разговаряха на висок глас помежду си, ядейки студено месо, като всеки бърбореше за онова, което би се случило, ако кръстоса оръжие с рицаря-изменник.

Мирисът на торф, пушек от дърва и печен хляб се смесваше със земните ухания на полето и конюшните. Малчугани се гонеха около животните и караха конярчетата да ги хващат. Пискливите им гласчета се издигаха нагоре и се смесваха със сребристия дъх на конете, чийто дишаги бяха натезжали от даровете от господаря на крепостта Стоунринг за Саймън и съпругата му.

Подковани копита изгърмяха като чукове върху паветата, когато бойният кон на Саймън се разлудува. Мускулест, силен, блеснал от бронята, стоманеносивият боен жребец изглеждаше страховито. До него един оръженосец държеше здраво юздата и му говореше тихо. Ноздрите на жребеца жадно се разтваряха, сякаш душеха за евентуална опасност. Като не откри такава, бойният кон изпръхтя и тръсна глава, като едва не събори оръженосеца.

Един коняр изведе от конюшните елегантен, дългокрак кон с цвят на узрели кестени. Животното, което Саймън обикновено използваше за лов, бе екипирано днес с малко седло, покрито с пищна златиста материя. Копитата му звъняха така ясно върху паветата, както и копитата на всеки боен кон, тъй като Саймън лично бе надзиравал подковаването на коня за лейди Ариана.

Никога повече дамата на Саймън нямаше да бъде в опасност поради това, че конят ѝ не е достатъчно бърз.

Хората във вътрешния двор се размърдаха, когато по стълбите от предната сграда слязоха трима души. Силният поривист вятър вдигна краищата на ярките им мантии и отвя забрадката на лейди Ариана.

Алената мантия на Ерик се разтвори и откри богато избродираната подплата. Под мантията проблесна ризница. Дългата му до раменете коса гореше с цвета на есенното слънце, когато отметна назад глава, за да повика своя сокол. От устните му към небето се разнесе ясен и причудлив сигнал.

От порива на вятъра роклята на Ариана се развя и заблестя като аметистова вода и също като вода се залепи за металната ризница на Саймън. Коженото облекло, което той носеше под бронята, беше синьо като нощта – цвят, който бе толкова тъмен, че изглеждаше почти черен освен на най-ярка светлина.

Дори през стоманената броня Саймън усети как прилепва към него странната материя. Той махна ръкавицата си и събра плата така нежно, както би хванал малко котенце. Преди да пусне роклята, той я погали с краищата на пръстите си. Чудният плат също го погали.

Пръстите на Саймън се разтвориха и позволиха на плата да падне. За миг той остана прилепен към ръката му. Сетне се изплъзна с нежелание от пръстите му и се настани обратно около краката на Ариана.

Когато Саймън вдигна очи, Ариана го наблюдаваше странно съсредоточено. Устните ѝ бяха разтворени, клепачите – спуснати, а дишането ѝ – неравномерно. Изглеждаше като жена, току-що получила потайна милувка.

Или като жена, която би искала да я получи.

Саймън бе обзет от желание. През седемте дни, откакто се бе събудила Ариана, внимаваше да не я докосва по никакъв друг начин, освен съвсем небрежно. Наблюдаваше какво яде, но не и бе давал лекарство от устните си. Нито бе прекарвал деня при нея, за да я къпе.

Не бе прекарвал с нея и нощите. Дори когато тя събра смелост и го покани в спалнята си предишната вечер.

Спести си стиснатите зъби и издръжливостта за пътуването, жено. Ще се нуждаеш от тях. А аз няма да имам нужда.

Саймън знаеше, че яростта към студенината на Ариана не е разумна. Но тя съществуваше. Неуверен в силата на волята си, той бе решил да докосва Ариана само доколкото изискваха любезността и традицията.

Докато Ариана бе прекарвала времето в спалнята си и бе събирала сили, Саймън и Ерик – често придружавани от Амбър и Дънкан – попълниха запасите на Стоунринг с дивеч и птици. Когато не преследваха елени или водни птици, Саймън, Ерик и Дънкан ловуваха далеч по-опасен дивеч.

Не бяха открили обаче никакви рицари изменници. Всички следи бяха изтрети от леденостудените есенни дъждове.

А и Ерик не позволяваше да търсят в областта, известна като Силвърфелс. Тъй като мистериозните склонове се намираха по-скоро в неговите земи, наричани Ошкоум, отколкото в тези на Стоунринг, Саймън

нямаше друг избор, освен да се съгласява с Ерик.

Якаш разбрал притеснението му, Ерик бе предложил себе си като партньор в ежедневната бойна практика, която Доминик – а сега и Дънкан – изискваха от своите мъже. Когато двамата жилести, русокоси и изумително яки рицари започваха да се бият със саби и щитовете, другите воители заставаха наоколо и ги гледаха с нещо подобно на страх, като си шепнеха за дуела между Аркейнджъл и Сорсърър – и двамата ярки като слънцето и с бързи като светкавици саби.

И въпреки това буйният лов и още по-напрегнатите тренировки с Ерик не дадоха на Саймън душевния мир, които търсеше нощем. Той все още мечтаеше за благоуханния мехлем и знойната, податлива плът. Събуждаше се скован от желание.

Това, което бе задържало Саймън надалеч от леглото на Ариана, бе гордостта му... и страхът, че желанието му ще е прекалено силно, за да може да го контролира, че ще приеме каквато и да е пародия на страст, която Ариана би предложила... А сетне ще се мрази заради слабостта си.

Отново.

Няма значение. Ариана не е достатъчно добре, за да я подлагам на проверка.

А дали е така?

Въпреки протестите й Саймън не разбираше как може да е добре. Той никога не бе виждал дори и най-силният рицар да се възстанови така бързо от толкова дълбока рана.

Тя със сигурност не е излекувана. Не напълно. Сигурно все още дълбоко в нея има нещо ранено, нещо, за което е прекалено горда и безразсъдно не иска да признае.

Мисълта да причини на Ариана още рани смразяваше Саймън.

Също и мисълта, че може да го отблъсне въпреки обещанието си.

Наистина ли си излекувана, славейче? Ако дойда в леглото ти, ще ме приемеш ли без отвращение?

Помниш ли знойното действие на балсама, когато се повдигаше към мен, за да те докосвам?

Нощ след нощ тези въпроси ехтяха в съзнанието на Саймън с честотата на пулса му. Не знаеше какво би направил, ако съблазнителното тяло на Ариана му се предложи, а после тя се отдръпне във върховния момент, когато отвращението й надделее над обещанието, дадено към него.

Ще изтърпя брачната прегръдка. Заради теб.

Саймън не искаше от Ариана просто да го изтърпи. Искаше страстта на изящното ѝ тяло. Искаше да се наведе над нея и да вкуси желанието, което я изгаря. Искаше да преживее съня, който го будеше всяка нощ изпотен и разтреперан от потребността още веднъж да се потопи във влагата ѝ.

Ще ти дам всичко, което имам.

В целебния унес Ариана беше олицетворение на страстта. Но унесът бе свършил. Сега Саймън се страхуваше, че ще успее да извика у Ариана само студенината на дълга и още по-студеното отвращение.

Не беше сигурен какво би направил, ако това се случи.

Острият писък на сокол се стрелна надолу и извади Саймън от мрачните му мисли. Миг по-късно Уинтър се спусна от сапфиреното небе към опънатата ръка на Ерик. Ноктите на хищната птица потънаха в кожената ръкавица. Широките криле с цвят на стомана трепнаха и легнаха по тялото на птицата. Соколът и жълтоокият магьосник си подсвириха един на друг.

– Не е открил следи от въоръжени мъже оттук до каменния кръг – каза Ерик.

Ариана, спотаила несъзнателно дъх, пое рязко въздух. Саймън изръмжа и не каза нищо.

Едва ли Ерик бе първият рицар, който твърдеше, че чете мислите на своя сокол, но бе трезвият познат на Саймън, който сякаш наистина го правеше. Макар Саймън да не разбираше как общуват соколът и човекът, бе достатъчно практичен, за да разбира, че това става – и че бе помогнало в деня, когато ги нападнаха изменниците.

– Слава Богу – рече Ариана.

Саймън не каза нищо.

– Не изглеждаш убеден – рече Ерик направо на Саймън. – Искаш ли сам да разпиташ Уинтър?

– Аз не съм учен.

– Така казваш.

– Така знам – поправи го Саймън.

– Ти си един доста любопитен неучен човек – промърмори Ерик.

– Как така?

Ерик се загледа в краката на Саймън.

Саймън погледна надолу и видя, че роклята на Ариана отново се е омотала около краката му.

– Господи – промърмори Саймън. – Това прилепва повече и от котешка кожа.

– Само към теб – каза Ерик.

Саймън вдигна остър поглед към Ерик. Ариана също, като дискретно и напразно придърпваше роклята си, като се опитваше да я освободи, без да скъса прекрасната материя.

– Какво искаш да кажеш? – попита Саймън.

Ерик премести сокола на рамото си, махна едната си ръкавица и поsegна към роклята.

Някакъв лек полъх на вятъра премести материята точно толкова, та да не може да я достигне. Крайчецът на устните му се повдигна.

– Видя ли? – каза той. – Убягва ми.

– Убягва ти вятърът – тросна се Саймън, като дръпна роклята. Щом Саймън пусна една част от плата, друга част отново се прилепи към бронята му. Ерик наблюдаваше, прикрил с ръка усмивката си.

Ариана се наведе, за да помогне на съпруга си. Когато голите й пръсти се докоснаха до ръката на Саймън, из тялото й се разнесе прилив на удоволствие от допира до кожата му. Удоволствието бе толкова остро и разтърсващо, че сърцето й потрепери. Тя отдръпна пръстите си, сякаш бе докоснала огън, а не плът.

Саймън присви устни при новото доказателство, че съпругата му не харесва дори и най-случайния физически контакт с него. Но не се издаде. Пръстите му останаха спокойни, докато се оправяха с красивата, упорита материя.

– Съжалявам – каза Ариана. – Сигурно есенният вятър кара плата така да прилепва. Ще си облека друга рокля.

– Няма нужда – промълви Саймън, без да вдига очи. – Трябваше да тръгнем веднага след утринната молитва. Ако се забавим още, докато си сменяш роклята, ще стане пладне, преди да тръгнем.

Преди Ариана да успее да отвори уста и да протестира, че ще й трябва съвсем малко време, за да се преоблече, Ерик направи една голяма крачка напред. Когато спря, бе застанал много близо до Ариана.

Саймън забеляза, но не каза нищо, макар да не му бе приятно съпругата му да е толкова близо до русия магьосник.

– Милейди, ще ми помогнеш ли да демонстрирам специалната тъкан на Сирина? – помоли Ерик.

Саймън го изгледа отстрани. Макар нищо да не личеше в изражението на Ерик и в тона на гласа му, забавлението се излъчваше от жълтите му очи.

– Разбира се, сър – каза Ариана. – Как мога да ти помогна?

– Вземи една диплоа от роклята и се опитай да я прилепиш към

ботушите или бронята ми.

– Аз ще го направя – рече рязко Саймън.

Гласът му изразяваше много повече. Казваше, че не желае Ариана да докосва мускулестия млад магьосник по какъвто и да било начин, дори с част от роклята си.

Саймън бързо протегна ръка и хвана роклята. Поднесе я към доспехите на Ерик. Нищо не се прилепи към тях. Нито пък материята показва някакво желание да го докосне. Саймън присви очи. Рязко се наведе и придърпа аметистовата материя към доспехите на Ерик. Тя се плъзна като слънчева светлина върху метал. Нямаше съмнение – нито прилепване, нито задържане.

– Господи – рече Саймън, като се изправи.

Той погледна към плата в юмука си, сетне към Ерик. Без да каже нито дума, Саймън пусна плата, който се плъзна надолу и остана прилепнал по бедрото му.

Отстъпи крачка назад, сякаш бе опарен. Аметистовата материя го последва, докато Ариана не я грабна и тръсна надолу на мястото ѝ около глезените си.

– Виждаш ли? – Ерик попита Саймън.

Ариана и Саймън си размениха смаяни погледи.

– Затова можеш да откъснеш от нея парче за раната на Ариана – обясни Ерик. – Всеки друг трябваше да се бори с плата, за да направи превръзка. И дори тогава щеше да му е нужен нож, за да разкъса конците.

– Не разбирам – рече Ариана.

Саймън не бе сигурен, че иска да разбере.

– Тъканите на клана Силвърфел могат да бъдат нещо като броня – отвърна Ерик. – Само онзи, в когото вярва човекът, носещ материята, може да ѝ направи всичко, включително и да я разкъса. Ариана ти вярва.

Единственият отговор на Саймън бе един мрачен поглед.

– Платът ти харесва – каза Ерик.

Това не бе въпрос, но Саймън кимна.

– Да, харесва ми. Много – каза той неохотно. – Магия.

Но в гласа му нямаше разпаленост, тъй като материята бе спасила живота на Ариана.

– Учение, а не магия – поправи го Ерик. – Ти имаш дарба да учиш, независимо колко много се съпротивляваш и отричаш. Както и Ариана. Ако не бе норманка, бих се заклел, че във вените ѝ тече кръвта на

древните друиди.

– Така е – каза Ариана.

Гласът ѝ бе толкова тих, че трябваше да мине известно време, докато и двамата осъзнаят, че е казала нещо.

– Какво рече? – попита Ерик, като я прикова с очи, които биха могли да бъдат и очи на сокол.

– Говори се, че в рода на майка ми е имало магьосници – рече просто Ариана. – Но не било вярно. Щом са ги порязвали, от тях е протичала кръв. Щом са забиели нож в сърцето им, са умирали. Не са правели заклинания. Носели са светия кръст и са се молили на Бога.

– Но някои от прадедите ти са били различни, независимо от това – каза Ерик.

– Различни, но не и хора на дявола – незабавно отвърна Ариана.

– Да – съгласи се Ерик. – За някои хора е трудно да приемат, че различното не е дяволско.

Саймън не каза нищо. Неговото мълчание беше смразяващо.

– Няма защо да се страхуваш – рече Ариана, като се обърна към Саймън. – След болестта дарбата ми да откривам предмети вече не е жива.

– След раната от ножа ли? – попита Саймън.

– Не, след една болест, която ме сполетя в Нормандия.

Ерик погледна хладно Ариана, докато в съзнанието си премяташе различните възможности, които биха се вписали в това, което знаеше за нея. Нищо не съвпадна, освен едно.

И това го накара да се бои за мира в Спорните земи.

– Болест ли? – попита меко Ерик. – Кога?

Тялото на Саймън внезапно се напрегна, готово за бой. Мекотата в гласа на Ерик бе по-опасна от звука на извадена сабя.

Ариана също чу промяната в гласа на Ерик. Той бе до мозъка на костите си наследник на лорд Робърт от Севера, мъж, чието богатство съперничеше дори на това на шотландския крал.

– Разболях се малко преди да напусна Нормандия – отвърна Ариана на Ерик.

– От каква болест?

Това не бе въпрос, а заповед.

Ариана се изчерви до корените на косата си, сетне пребледня силно, като си пожела изобщо да не бе повдигала въпроса. Нямахше намерение да разказва на Ерик подробностите, довели до изгубването на дарбата ѝ.

– Моята съпруга – рече отчетливо Саймън – отговаря само на съпруга си, на своя крал и на Господ.

За миг Ерик изглеждаше така, сякаш щеше да отмени предизвикателството в думите му. Ученият мъж смени тактиката и отново се превърна в забавния компаньон за лов и разговори пред камината.

– Прости ми – промълви той към Ариана. – Не исках да бъда груб.

Тя кимна облекчено.

– Но ако някога пожелаеш да възвърнеш дарбата си – рече й меко той, – ела при Касандра. Или при мен.

Преди Саймън да заговори, Ариана го направи.

– Дарбата ми никога няма да може да се възвърне.

С тона си тя даде да се разбере, че темата е приключена.

– Много добре – каза Саймън в неудобното мълчание. – Не обичам магиите.

– А учението? – предизвика го меко Ерик. – Какво ще кажеш за него?

– Нямам нищо против учението в Спорните земи.

Саймън изтегли сабята си с изненадваща бързина. Мрачното острие проблесна на дневната светлина.

– О, черната ти сабя – промълви Ерик.

Той загледа оръжието с нескрито любопитство. За пръв път го виждаше толкова отблизо, тъй като за тренировките Саймън използваше друго, по-тъпо оръжие.

Нещо в черната сабя заинтригува Ерик. Сякаш някога нещо бе съществувало, а сетне е било изтрито.

Като протегна ръка, Ерик каза:

– Може ли?

Колкото и да се дразнеше от учения магьосник в дадени случаи, Саймън не се съмняваше в неговата солидност. Със сръчно движение обърна сабята и я подаде с дръжката напред.

Дръжката бе черна като острието и също толкова неприветлива. По нея нямаше никаква украса. Ерик хвана внимателно тежкото острие и вдигна дръжката към светлината. Като обърна острието, светлината обля тъмния й метал и разкри, че е била преработвана.

– Така си и мислех – рече Ерик. – Някога тук е имало скъпоценни камъни и позлата.

– Да – каза Саймън.

Нещо в гласа на Саймън накара Ерик да вдигне поглед от сабята.

– Повреди от някоя война ли? – попита направо Ерик.

– Да.

– Жалко, че е била съсипана дръжката.

– Съсипана ли? – рязко се засмя Саймън. – Това ни най-малко е оказва влияние върху баланса на острието. Всеки случай животът на Доминик струваше много повече от шепата скъпоценни камъни, които изчоплих от дръжката.

– Откуп? – попита Ерик.

– Да.

– Древен сарацински обичай.

– Както и предателството – тросна се Саймън.

Усмивката на Ерик беше жестока като извивката на соколова човка.

– Предателството не е привилегия само на едни. И то като първия грях е общо наследство на хората.

Усмивката, с която Саймън му отговори, бе огледален образ на неговата.

– Накрая освободихме Доминик със сила – продължи Саймън. – Съборихме двореца на султана камък по камък и разпръснахме камъните из пустинята.

С леко и бързо движение Саймън мушна сабята в ножницата.

– Идват – рече Ерик.

Саймън и Ерик се обърнаха и видяха Дънкан и Амбър, които бързаха през двора, за да се сбогуват с гостите си.

Появата на Дънкан бе сигнал за един от конярите. Младият мъж излезе от конюшните, повел два коня. Единият беше набитата кобила, която яздеше Ариана по време на престоя си в Стоунринг. Вторият беше млада кобилка със същото мускулесто тяло и с ясни очи.

– Тъмната кобила не бяга бързо – рече Дънкан на Саймън, – но има безстрашното сърце на боен кон. Такава е и дъщеря ѝ. Вземи ги, отгледай ги заедно с твоя жребец и нека синовете им да носят твоите синове в битките и към безопасността на дома ти.

– Лорд Дънкан – започна официално Саймън. Гласът му замря. – Прекалено щедър си. Вече ми даде достатъчно дарове да обзаведа цяла крепост, а аз все още нямам своя крепост.

– Мога да ти дам всичко, което имам, и пак ще съм ти длъжник – отвърна просто Дънкан. – Ако не бе заел моето място до Ариана, щеше да настъпи ужасен хаос и смърт там, където сега има мир и живот.

Дънкан прегърна набързо Саймън, докато съпругите им се сбогуваха.

– Ще ми липсваш, Саймън – рече тихо Дънкан.

– И ти на мен – каза Саймън, като отвърна на прегръдката.

После се обърна към Ариана и протегна ръка.

– Позволи ми да ти помогна – рече той. – Трябва да тръгваме, преди да са се събрали още облаци.

Преди Ариана да успее да се съгласи или да оспори, той я грабна на ръце, вдигна я и я качи на дългокракия си ловен кон. Животното изсумта и пристъпи встрани, а подкованите му копита звъннаха по камъните.

Ариана успокои възбудения жребец с лекота, която накара Саймън да се усмихне. Той се метна на своето седло.

Сред викове за добър път, чаткането на копита и неспокойния лай на хрътките на Ерик, Саймън, Ариана, Ерик и свитата им потеглиха. Обработените земи останаха много бързо зад тях. Конете навлязоха в гори, където само тук-там имаше малки селца и кръгове от древни проядени камъни, вдигнали лица към слънцето.

Преждевременните бури бяха отнесли голяма част от яркото жълто и червено на дърветата, оставяйки голите клони да се чернеят на фона на обсипаното с облаци небе. При всеки полъх на вятъра се понасяха листа и се трупаха по склоновете и около древните камъни.

Колкото повече приближаваха конниците до каменния кръг, толкова по-неспокоен ставаше Саймън. Това вероятно се дължеше на липсата на листа по дърветата, но му се струваше, че сега там имаше повече камъни от последния път, когато бе идвал.

Ариана също гледеше съсредоточено, сякаш споделяше усещането на Саймън, че нещо в природата на самата земя се е променило.

Но чак когато стигнаха до каменния кръг безпокойството на Саймън се засили дотолкова, че той се почувства зле. Не искаше да гледа натам.

И въпреки това не можеше да откъсне поглед.

– Какво мислиш за земята? – попита той Ерик.

– Не виждам нищо нередно. Вероятно Уинтър и Стагилър ще донесат различни вести.

Ерик спря там, където пътеката се разделяше. На юг се намираще крепостта Блаторн, а на запад – Сийхоум.

Стагилър се появи от гората и затича нагоре по хълма към Ерик. Миг след него иззад един облак се появи Уинтър и се стрелна надолу към пръчката пред седлото на господаря си.

Разсеяният Саймън почти не забеляза пристигането на зверовете на Ерик. Колкото повече чакаше на разклона на пътеката, толкова по-сигурен беше, че ги наблюдават.

– Пътеката, която извежда от Спорните земи е свободна – каза Ерик на Саймън. – Не би трябвало да имате неприятности с каквито и да било изменници.

Саймън изръмжа.

– Нещо нередно ли има? – попита Ерик.

Почти нетърпеливо Саймън отново огледа гората. Колкото и внимателно да гледаше, не видя нищо освен мъх и лишеи, вечни камъни и оголени клони, обвити в имел.

Имаше само един кръг камъни. Саймън бе напълно сигурен в това. Единствените сенки бяха тези, хвърлени от слънцето по обичайния начин. Нямахме мъгла, която да прикрива вътрешната част на кръга, полу-чен от камъните.

И въпреки това, когато Саймън обърна гръб на кръга, за да заговори на Ерик, се почувства неловко.

– Не – рече Саймън, – всичко е наред. Или така поне изглежда.

– Усещаш нещо, така ли? – попита Ерик.

– Студен вятър.

Ерик изгледа Саймън изпод око и се обърна към Ариана.

– А ти, лейди? Спокойна ли си?

– Сякаш – рече колебливо Ариана – има повече камъни отпреди.

Ерик я погледна остро.

– Как така?

Тя сви рамене.

– Просто така. Виждам повече камъни отколкото последния път, когато минавах оттук.

– Последният път, когато мина оттук, беше в безсъзнание от раната си – рече рязко Саймън.

Докато говореше, Саймън отново се огледа. Очите му се присвиха срещу слънцето, което пробиваше събралите се облаци. И въпреки това колкото и упорито да се оглеждаше, не видя нищо, което да потвърди странното боцкащо усещане по кожата му.

– Какво чувстваш? – попита тихо Ерик.

– Студен...

– Вятър – нетърпеливо го прекъсна Ерик. – И аз го усетих. Още какво?

Саймън погледна Ерик. Очите му бяха ясни, съсредоточени и неразгадаеми като небето.

– Чувствам бодежи под кожата си – призна Саймън.

– Опасност ли?

– Не съвсем. Но не и безопасност във всеки случай.

– Ариана? – попита Ерик, като се обърна към нея.

– Да, боцкане. Странно е.

– Отлично – рече доволен Ерик.

– Не и за мен – отвърна Саймън. – Сякаш ни наблюдават.

– Така е, но повечето хора не биха го забелязали.

Стоманата изсъска в ножницата, когато Саймън мълниеносно изтегли сабята си.

– Знаех си, че онези изменници няма да останат в Силвърфелс – рече той.

– Спокойно – отвърна Ерик. – Това е само самодивското дърво.

– Кое?

Ерик кимна с глава към каменния кръг.

– Свещеното самодивско дърво очаква – рече просто Ерик.

– Какво? – попита Ариана.

– Дори и друидите не са знаели – отвърна Ерик. – Само са знаели, че чака.

– Господи, какви глупости! – изръмжа Саймън. Само с един замах той вкара сабята в ножницата си.

Ерик се засмя като магьосник и обърна коня си към Сийхоум. Жребецът непокорно се изправи на задните си крака, тъй като не искаше да се отдели от другите коне. Ерик овладя буйството на коня с лекотата, с която слънцето се плъзга по водата.

– Бог да е с вас – рече той на Ариана и Саймън. – Ако се нуждаете от нещо, изпратете вест в Сийхоум. Ако е по силите на учените, ще ви се помогне. Можете да разчитате на нас.

За миг Саймън бе прекалено изненадан, за да каже нещо.

– Учените ли? Защо? – попита направо той.

– Касандра е хвърлила сребърните рунически камъни.

Саймън зачака в напрегнато мълчание. Усещаше, че няма да му хареса това, което ще последва. Беше прав.

– Вашата съдба е същата като на учените – каза Ерик. – Независимо дали го искате или не, всички ние сме вплетени в една неизвестна мозайка.

– Може би – каза Саймън.

Тонът му изразяваше, че изобщо не вярва в това. Очите на Ерик проблеснаха.

– Не се придържайте прекалено дълго към слепотата си – рече меко Ерик. – Ако видите истината твърде късно, цената ще бъде по-голяма,

отколкото всички ние бихме искали да платим. Особено за вас.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

От върховете към долината падна оглушителен гръм. С него се спусна и непрогледна живачна завеса от дъжд. Въздухът беше студен и свеж, наситен с остро ухание на земята и ливадите.

Точно под билото на хълма, на едно място, от което се разкриваше зашеметяваща гледка към долината и горите, Саймън бе направил лагер сред руините на римска крепост, строена някога върху останките от древно укрепление. Макар само половината от покрива на продълговатата стая да си бе на мястото, тази половина представляваше подслон за Ариана от проливния дъжд. Тя се грееше на голям огън, който гореше буйно под един отвор в гредите на покрива. В противоположната страна на една от вътрешните стени на укреплението гореше друг огън. Там си бяха направили заслон оръженосецът на Саймън и още трима войници. Най-високите пламъци на техния огън се виждаха, тъй като вътрешните стени бяха полусрутени. Във влажния здрач се носеха силите аромати на връщане, месо и зеленчуци и се смесваха с дима от огньовете. Мъжете разговаряха помежду си, като си отправяха груби шега и се смееха високо. Гласът на Бланш се извиваше между по-ниските тонове на мъжките гласове като ясна птича песен. Смехът ѝ бе примамлив и чувствен, мълчалив като ръката на любовник, която се плъзга нагоре по бедрото само за да спре точно преди да е стигнала целта си... а сетне много внимателно грабва трофея.

Саймън не се съмняваше, че Бланш усилено преследва мъжете. Въпреки оплакванията ѝ от липсата на удобства по време на пътуването и дългите часове бавна езда, в края на деня тя беше много щедра и раздаваше благоволенията си.

Саймън ѝ бе благодарен за това. Ако Бланш просто измъчваше мъжете и лягаше само с един, а отблъскваше другите, щяха да се появят онези смутове, които едно време създаваше Мари сред войниците на Доминик по време на свещения кръстоносен поход. Очевидно обаче този вид подли женски игрички не доставяха удоволствие на Бланш. Радваше я топлата мъжката горещина между краката ѝ.

Момичешкият ѝ смях ехтеше в здрача, следван от мъжките викове, докато тя мятеше една древна медна монета, а те извикваха това, което са избрали.

Ези!

Ези!

Ези!

Монетата проблесна и се обърна почти лениво над стената, като отрази близките пламъци. С бледите си мръсни пръсти Бланш хвана монетата във въздуха. Скрита зад стената, тя я плесна на голото си бедро.

– Ези е, момчета! – отвърна тя.

Надигнаха се стонове. Сега мъжете трябваше да изчакаат, за да видят кой пръв ще легне с Бланш.

– О, хайде, хайде, има място за всички. И първо да си стоплите ръцете!

Прикрил усмивката си, Саймън се обърна към огъня. Бланш беше разпусната, но не бе момиче, което да създава неприятности сред войниците.

Той се надяваше, че Ариана не разбира кикота, пъшканията и боричканията, които се разиграваха само на четири метра от тях. Рухналата вътрешна стена създаваше само илюзия за преграда, нищо повече.

– Сигурна ли си, че ти е достатъчно топло? – попита Саймън. При този въпрос Ариана вдигна поглед. На фона на огъня очите на Саймън бяха и тъмни, и златисти, отразяващи пламъците. Доспехите проблясваха при всяко помръдване на мускулестото му тяло.

Тя кимна, отвърщайки мълчаливо, че ѝ е топло.

При движението на главата ѝ светлината от огъня се плъзна като ръце на любовник през разпуснатата и коса. Тъмни влажни кичури прилепнаха към лицето ѝ и от тях се издигна лека пара.

– Сигурна ли си? Беше мокра до кости!

Саймън знаеше много добре това, тъй като бе разсъблякъл треперещата Ариана от всичките ѝ дрехи, освен долната риза. Останалите ѝ дрехи се сушаха върху копия, забити в пукнатините на каменния под.

Ариана кимна отново. Ако понечеше да отвори уста и да проговори, зъбите ѝ щяха да затракат.

Саймън се наведе и загърна жена си с добре подплатената си с кожи мантия. Отдръпвайки ръцете си, проследи с палци линията на челюстта ѝ.

През Ариана премина тръпка, която нямаше нищо общо с температурата.

– Изстинала си – рече незабавно Саймън.

– Н-не. Ти си този, който е облечен изцяло в студен метал. Вземи си мантията да се стоплиш.

– Господи Боже!

Саймън разкопча нетърпеливо доспехите си и ги остави настрана с лекота, която не даваше вярна представа за тежестта им. Тази задача можеше да се изпълни по-лесно с помощта на оръженосеца му, но Едуард бе зает с други дела.

Но дори и да стоеше наблизко в очакване да бъде повикан, Саймън нямаше да го извика. Не искаше никои мъж да вижда Ариана в подобен обезоръжаващ вид.

– Утре ще облечеш вълшебната рокля – рече Саймън, като свали леката си кожена риза. – Тя отблъсква водата като патешки пух.

Ариана го погледна разбунтувано. Тя не бе обличала аметистовата рокля откакто осъзна, че представлява нещо повече от това, което изглежда.

Или поне така й се струваше. Трудно бе човек да е сигурен, когато става дума за нещата на учените хора.

Във всеки случай Ариана се притесняваше от мисълта за топлата материя, прилепваща към Саймън като котка. Тази мисъл я караше да мисли, какво ли ще усеща, ако го гали ръката й вместо роклята.

– Ще облека каквото искам – каза Ариана.

Саймън измърмори нещо грубо под носа си, хвърли още дърва на огъня и седна до съпругата си.

Клоните, които войниците бяха събрали, образуваха изненадващо удобно легло. Метнатата отгоре завивка беше суха, както и мантията на Саймън, тъй като учените бяха направили нещо на кожената подплата, за да отблъсква водата. Когато валеше, Саймън просто обръщаше мантията с козината навън.

Мантията на Ариана обаче беше обикновена и бе цялата мокра както и дрехите й. Тя се сушеше до огъня, увиснала върху копията.

– На вашите заповеди, мадам – отвърна язвително Саймън. Той пое кожената мантия от ръцете й и я метна около раменете си, които сега бяха голи. Ариана издаде смутен звук, когато усети, че е повдигната. Много бързо отново бе настанена в скута на Саймън.

– Нещо не е наред ли? – попита Саймън, като обви и двамата с мантията.

– Аз... ти си толкова бърз. Караш ме да забравям, че си и много силен.

– А ти изглеждаш като мокра котка, което ме кара да забравям, че имаш нокти и си надута.

– Но поне не си сменям козината – промърмори тя.

Саймън се засмя.

За известно време не се чуваше нищо друго освен пукането на огъня, ромонът на дъжда и някои звуци отвъд стената. Много скоро Ариана се стопли. Докато топлината на огъня и на мъжа ѝ проникваха през кожата и, тя въздъхна и се отпусна малко към съблазнителната топлина на Саймъновото тяло.

Когато положи буза върху мускулестото му рамо, тя се сети, че той е без риза. Като се изключат кожените му бричове, беше гол.

Тази мисъл предизвика странно усещане в нея, което не бе точно неудобство.

Не бе и успокоение.

От другата страна на полусрутената вътрешна стена се чу кратък, определено женски вик.

– Смяташ ли, че Бланш се чувства удобно и е на топло? – попита след малко Ариана.

Под бузата ѝ гърдите на Саймън се раздвижиха сякаш от беззвучен смях.

– По-топло ѝ е отколкото на теб – увери я той.

– Как така?

– Лежи поне между двама млади мъже.

Ариана издаде смутен звук.

– Двама ли? – попита тя след миг.

Саймън изръмжа сякаш утвърдително. А може би това бе доволното мъркане на много голяма котка.

– Наведнъж? – настоя Ариана.

– Да.

– Това... удобно ли е?

– В какъв смисъл? – контрира я Саймън.

Ариана не можа да види смеха в присвитите очи на Саймън, но го усети съвсем ясно.

– Трябва да е доста... интимно – рече внимателно Ариана.

– Като яйца в гнездо.

– Ти спиш ли така?

– Разбира се, че не.

Ариана въздъхна и се облегна отново.

– Предпочитам да ме топлят момичета вместо войници – рече Саймън предизвикателно.

Ариана зяпна и се изчерви, като осъзна, че съпругът ѝ я дразни.

Поне така си мислеше.

Саймън се засмя на израженията, които се сменяха по лицето на

Ариана. Стори му се, че наистина е невинно момиче, що се отнася до отношенията между мъже и жени.

Освен в сънищата си.

Саймън усети как се разгорещява при спомена за необяснимия, невъзможен сън. Този спомен едновременно го преследваше и го възпираше. По време на свещения кръстоносен поход бе научил, че силно чувствената му природа може да се окаже оръжие, насочено срещу самия него.

В съня Ариана идеално пасваше на неговата чувственост.

Ако е било сън...

Саймън се измъчваше от факта, че не може да разграничи истината от магията, тъй като вярваше само в нещата, които могат да се претеглят, премерят и преброят. Трябваше да знае дали Ариана е студена, както изглежда, или топла както в съня.

Ние вкусихме един от друг.

– Не се тревожи за прислужницата си – рече Саймън, заровил лице в ароматната влага на Арианината коса. – Тя е най-топлият човек в този нещастен лагер.

– Но...

– Чуваш ли Бланш да се оплаква? – прекъсна я Саймън.

Ариана премига.

– Чувам само смях.

– Значи трябва да е напълно задоволена. За разлика от теб, Бланш винаги се оплаква, когато нещата не са по вкуса ѝ. Трябвало е да се роди кралица.

– Да.

Ариана отново въздъхна и с нежелание се сгуши в топлината на Саймън. Безкрайните оплаквания на Бланш бяха превърнали последните три дни от пътуването им в изпитание за всички, но най-вече за Ариана, за която се предполагаше, че Бланш трябва да се грижи, А често пъти ставаше точно обратното.

– Много мило от страна на мъжете, че се грижат Бланш да е на топло – рече след малко Ариана. – Сигурно им е доста неудобно.

Саймън издаде някакъв звук, който би могъл да бъде сподавен смях или въпрос без думи.

– Как така? – попита внимателно той.

– Дрехите на Бланш бяха по-мокри дори от моите – обясни Ариана.

– От влагата сигурно съвсем са залепнали за нея.

– Мисля, че не.

– Не?

– Не. Когато я видях, беше съвсем гола.

Ариана рязко седна, като едва не се удари в брадичката на Саймън.

– Защо си гледал голата ми прислужница?

Пламъчето в очите ѝ бе съпроводено с троснат тон. Дамата не бе доволна.

Саймън се усмихна лениво, сгрят от огънчето в очите на съпругата си.

– Опознал ли си тялото на Бланш? – попита Ариана.

Саймън повдигна вежди.

– Кога бих могъл да го направя?

– Докато бях болна.

– Не е така, славейче. Между къпането, втриването на балсам, превръзките и приспиването ти, едва ми оставаше време да ям, камо ли да лудувам с непривлекателни момичета.

Ариана отвори уста, после я затвори.

– Непривлекателни ли? – попита тихо тя след миг.

– Да.

– Тя има коса с цвета на мед и сини очи като яйце на червеношийка – изтъкна Ариана.

– Предпочитам коса с цвета на нощ и очи, пред които аметистите бледнеят.

Ариана погледна Саймън в тъмните очи и се почуди как е могла да ги смята за мрачни и неумолими. Те бяха изключително красиви.

– Сигурен ли си, че Бланш не ти харесва? – попита Ариана. – Тя е... сърдечна с мъжете.

– Като всяка хрътка.

Ариана се засмя, сетне прислони глава към рамото му и продължи да се смее, докато остана без дъх.

През Саймън премина вълна на удовлетворение, когато усети пълното отпускане на тялото ѝ до своето. Тя не се бе държала толкова естествено с него, откакто се бе събудила от целебния сън.

Това му даде надежда и разпали кръвта му.

Той леко се размърда и притегли Ариана още по-близо. Както винаги тялото му реагира на присъствието ѝ, като стана по-чувствително, по-напрегнато. Самото ѝ ухание ускоряваше пулса му. Той вече бе изпълнат като струна на арфа.

Саймън се чудеше какво ли ще направи Ариана, като открие възбудата му. Навярно от целебния унес бе останало нещо дълбоко в нея, така

че да не се отдръпне от нежелание и студенина.

– Топло ли ти е? – попита Ариана.

– Там, където ме докосваш, ми е достатъчно топло.

За миг Ариана помисли върху това.

– Не мога да покрия гърба ти – рече сериозно тя, – а и едва покривам половината ти гръд.

– Мантията покрива гърба ми.

– А отпред?

– Можеш да ме поразтъркаш с ръце.

Ариана повдигна длани, за да втрие топлина в кожата на Саймън, но откри, че позата ѝ напряко на скута му затруднява масажа. Тя се извъртя, като се опита да вземе по-удобна поза.

Саймън бързо пое дъх, когато меките задни части на Ариана се раздвижиха върху втвърдената му плът.

– Съжалявам – рече тихо Ариана – Както съм седнала, мога да те достигна само с една ръка.

Простият разум казваше на Саймън да не прави това, което се канеше, но съблазънта бе прекалено силна.

– Дай на мен – промърмори той.

Ариана издаде сепнат звук, когато Саймън я обви с ръце, повдигна я и в същия момент бързо я завъртя. Когато отново седна, откри, че го е възседнала.

– Удобно ли е? – попита той.

– Тъъ...

– Мисли за мен като за коня си.

Ариана прехапа устни, за да прикрие нервната си усмивка. Онази част от нея, която бе все още свързана с вериги към кошмара, крещеше, че не е в безопасност. А тази част, която бе позната оздравителната магия на балсама и гальовните ръце на Саймън, бе повече от готова да се поддаде на чувствената примамка.

– Тъъ... липсва ти седло – изтъкна Ариана.

– Облечен съм с кожа, все едно, че е седлото ти.

– Но къде са стрemenата, да ме държат изправена?

В тона на Ариана надделяваше веселостта, а не нежеланието. Това ускоряваше пулса на Саймън и още повече напругаше плътта му под кожените бричове.

– Няма да ти позволя да паднеш – рече Саймън, сетне нежно додаде – и обещавам да внимавам за ръцете ти, които държат поводите.

Когато осъзна какво иска да каже Саймън, очите на Ариана се

разшириха.

– Саймън?

– Имах възможността да разуча тялото ти, докато се грижих за теб – прошепна той. – Сега, когато си вече добре, ще се погрижиш ли поне малко за мен?

– Аз... – гласът на Ариана секна.

Ръцете, които постави върху гърдите на Саймън, бяха студени и трепереха от страх и копнеж.

– Толкова ли съм отблъскваш за теб? – попита равно той.

– Не! Само дето...

Саймън зачака, стиснал челюсти в желанието си да получи поне една, съзнателно дадена ласка от жена си.

– ... съм нервна – призна шепнешком Ариана. Ръцете ѝ се задвижиха от гърдите на Саймън към ръцете му. – А ти си толкова едър – додаде тя тихо.

Като се усмихна малко жестоко, Саймън започна да се бори срещу нуждата да се зарови в мекото място, което сега бе отворено за него между широко разтворените бедра на Ариана.

– Дънкан и Доминик са по-едри от мен – припомни Саймън тихо и разумно.

– Можеш да ме прекършиш на две.

– По-скоро бих приготвил ястие от теб. И ти – от мен.

Ариана затаи дъх, като усети странен трепет, които пролази по цялото ѝ тяло.

Саймън усети как потръпна жена му и изруга наум.

– Не разбра какво исках да ти кажа – прошепна той. – В подобно ястие няма да има болка. Ще усетиш само удоволствие.

– Рекъл вълка на агнето.

Учуден, Саймън се изсмя. Ариана се усмихна внимателно.

– Къде е балсамът? – попита тя.

Саймън примигна.

– Балсамът ли?

– Целебният балсам. Ако трябва да те изуча така, както ти си ме изучил.

Когато си спомни как бе изучил Ариана онази последна нощ, преди да се събуди, Саймън помисли, че ще се пръсне.

Тя не знае какво говори. Не може да е била будна. Възможно ли е?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

От възможността Ариана да е споделила съня му кръвта на Саймън кипна във вените така, че се побоя да заговори. С една ръка той поопипа по покривалото на импровизираното легло за бродираната чантичка с лекарства, която му бе дала Касандра. Пръстите му бързо откриха познатото бурканче с балсама.

– Ето – рече дрезгаво Саймън, като протегна ръка към Ариана. – Използвай го.

Ариана отвори бурканчето и потопа два пръста в балсама.

– Каква чудесна миризма – промълви тя.

– Мирише на теб. Изгряваща луна, рози и далечна буря.

Ариана леко се усмихна и тръсна глава.

– Аз не мириша така.

– Ти миришеш по-хубаво, отколкото мога да опиша. Мога да се къпя в уханието ти.

Погледът на Саймън накара Ариана да се опомни, след което я обзе нервност.

– Чувствам как дърпаш юздите – прошепна тя.

– Вярваш ли ми, че няма да те отвлека?

Ариана спря да диша. Сетне въздъхна, кимна и започна да маже балсама.

– Благодаря – рече Саймън.

– За балсама ли?

– За това, че ми вярваш. – Той се усмихна леко. – Макар че оценявам и балсама. Колкото и добре да е направена, желязната броня винаги жули.

В началото внимателно, а сетне все по-уверено Ариана втриваше балсама в голите гърди на Саймън. Щом преодоля непознатото усещане за подобна интимност, тя откри, че е доста приятно да го докосва. Беше дори интригуващо.

И приятно.

Докато втриваше още балсам, Ариана осъзна, че да докосва Саймън бе много повече от приятно. Това я караше да тръпне от удоволствие.

– Толкова си топъл – прошепна тя.

– Когато ме докосваш, изгарям.

Само един поглед към притворените очи на Саймън каза на

Ариана, че говори истината. Още един странен трепет се разнесе из тялото ѝ. Пръстите ѝ се свиха непредпазливо, като притиснаха ноктите в мускулестата плът, която правеше гърдите на Саймън толкова различни от нейните.

Той пое шумно дъх.

Тя отдръпна ръцете си.

– Извинявай – рече бързо Ариана. – Не исках да те нараня.

– Тогава го направи пак, славейче.

– Кое?

– Изследвай ме с тези сладки лапи.

– Не те ли боли?

– Само когато спреш.

Ариана колебливо положи ръце върху гърдите на Саймън.

– Давай – прошепна той до челото ѝ. – Изпробвай и мен, и себе си.

Пръстите се свиха. Ноктите леко одраскаха кожата. Пулсът на Саймън се учести и през него премина чувствена тръпка, която обтегна слабите му.

– Сигурен ли си, че ти харесва? – попита Ариана със съмнение.

– Да. Някой ден ще ти покажа колко много ще хареса и на теб.

Дрезгавината в гласа на Саймън заинтригува Ариана.

– Някой ден ли? – прошепна тя.

– Когато вече няма да се отдръпваш с отвращение, като те докосвам.

– Ти не ме отвращаваш – каза Ариана.

– Само в сънищата ми – отвърна Саймън под носа си.

– Какво?

– Ако не те отвращавам, ще ме целунеш ли, докато ме докосваш?

– Как? Така ли?

Топлината на Арианината уста, а сетне и на езика ѝ по рамото на Саймън извикаха едно дълго проклетие от него. Ариана бързо се изправи.

– Не е ли това, което искаш? – попита тя.

– Точно това искам и то е повече, отколкото очаквах – рече дрезгаво той.

– О, искаш ли още една?

– И още, и още, и... – Саймън не можеше да се спре. – Да, моля те, още една целувка от топлите ти устни.

С въздишка, която Саймън усети по гърдите си, Ариана наведе глава и го загали още веднъж с устни. Докато ръцете ѝ втриваха целебния

балсам в кожата му и приятно се заплитаха в космите, покриващи гърдите му, устните ѝ го изследваха все по-нетърпеливо.

Ариана реши, че брадата му е създадена за дърпане и гризане, както и меката част на ушите му. Без да разбира защо, тя леко захапа края на ухото му. Чувственият смях, последвал ласката ѝ, както и фактът, че Саймън по никакъв начин не я насилваше, направиха Ариана по-уверена в търсенията си. Много скоро тя откри, че прокарва влажен език по ухото на Саймън, като проследява извивките надолу и навътре, докато не може да достигне по-навътре.

Езикът на Ариана се опитваше да проникне навътре няколко пъти, като зъбите ѝ леко хапеха през цялото време. Тя се наслаждаваше на чувствените тръпки в собствената си плът. Докато го галеше с устни, пръстите ѝ се върнаха към малките мъжки зърна, които бе усетила да се втвърдяват, когато погали за пръв път космите по гърдите му. Като засмука леко врата му, Ариана задърпа зърната му.

– Кой те научи? – изпъшка Саймън, когато не можеше повече да издържи.

Ариана вдигна глава с нежелание.

– На какво да ме е научил? – промърмори тя.

– На това.

Саймън повдигна настрани косата на Ариана. Със зъби и език той погали ухото ѝ, докато тя потрепери и непредпазливо заби нокти в кожата му. Той нежно помилва върховете на нейните гърди. Зърната ѝ толкова бързо се превърнаха в кадифени пъпки, че тялото на Саймън се вцепени.

Ариана извика тихо и покри ръцете му със своите. Саймън замръзна в очакване тя да се отдръпне. Вместо това тя леко се поклати, като се притисна към ръцете му в чувствен унес.

– Кой те научи? – повтори Саймън в ухото ѝ.

Сетне отново заработи с езика си. Усещането, което се разля из Ариана, правеше невъзможно мисленето, камо ли говоренето.

– Сънувах... то беше... някой ми го правеше – прошепна тя.

– Отврати ли те в съня ти? – попита Саймън.

– О, Боже, не!

– А сега?

Саймън улови твърдите кадифени пъпки на гърдите ѝ и с любов ги разтърка между пръстите си.

– Това отвращава ли те? – прошепна той.

– Не.

Ариана издаде някакъв нахъсан звук, когато езикът и зъбите на Саймън загалиха ухото ѝ. Тя замаяно осъзна, че ръцете ѝ са върху неговите, че я гали по гърдите и я възбужда, докато почервенява от желание.

Сетне Саймън наведе глава и загали всяка една от розовите пъпки с език. Аметистовата материя сякаш засилваше, вместо да намали чувствеността на целувката.

– Страхуваш ли се? – прошепна Саймън.

– Да. Не... не знам. Чувствам се като пъпка при първото докосване на слънцето. Зачервена и трепереща на ръба на... нещо.

Саймън пое дълбоко дъх и се изправи, докато успя да види лицето на Ариана. Очите му бяха и замъглени, и страстни, хванати като нея между кошмара и съня.

– Още какво сънува? – попита Саймън. – Разкажи ми, славейче.

– Не мога! – прошепна Ариана.

Тя се изчерви толкова силно, че горещината ѝ проникна към Саймън през тънката материя, с която бе облечена.

– Тогава ми покажи – каза Саймън, като се усмихна до ухото на Ариана.

Тя поклати глава.

– Ще те шокира.

– Ако припадна, донеси ми вино.

Мисълта, че е способна да повали само с думи мъжа, чието тяло се свиваше в ръцете ѝ, обезоръжи Ариана. Тя взе още малко балсам и възобнови втриването му в тялото на Саймън.

Когато прокара пръсти по зърната му, той леко изстена. Тя повтори ласката, която я вълнуваше с усещането за властта, която има над него.

– Разкажи ми съня си – рече дрезгаво Саймън.

– Изкушаваш ме, господарю.

– Как бих могъл? Твоята ръка държи поводите, не моята. Изкуши ме, славейче. Сподели с мен съня, който те кара да се изчервяваш като зората.

Саймън леко подръпна зърната на Ариана, които шръкнаха жадно между пръстите му. Отново усети топлината на кръвта, която препускаше от гърдите към челото ѝ. Бавно освободи зърната ѝ от чувствения плен.

Ариана въздъхна и наклони чело към рамото на Саймън. Върховете на гърдите ѝ се опряха о неговите.

– В моя сън... прошепна Ариана.

– Да? – окуражи я той.

– Не мога да го кажа.

– Тогава ми го покажи.

– На твоето тяло ли? – попита Ариана.

– По-лесно ли ще ти бъде?

– Не знам. Саймън...

– Да?

– Ще ти бъде ли неприятно да те докосвам?

– Ти ли? Никога.

– Искам да кажа... – Ариана пое бързо дъх, събра смелост и прокара ръце надолу по тялото на Саймън. – Тук.

– О, Господи! – промълви Саймън през стиснати зъби.

Ариана отдръпна ръцете си.

– Съжалявам – рече тя нещастно. – Предупредих те, че ще се отвратиш, но ти не ме послуша.

Саймън изсумтя.

– Ти не ме разбра.

– Не, ти си този, който не разбра.

Саймън доближи чело до нейното.

– Пак, славейче.

– Какво?

– Докосни ме пак.

– Там ли?

– Да.

– Сигурен ли си?

– Кълна се във всички светии. Да!

Ръцете на Ариана се плъзнаха колебливо към кръста на Саймън, сетне се спуснаха по корема му към една точка между краката. Палците ѝ се плъзнаха обратно нагоре, проследявайки плътта, която се подаваше над колана на кожените му бричове.

– Много си твърд! – прошепна Ариана.

– Откъде знаеш? – попита дрезгаво Саймън. – Докосването ти е леко като пеперуда.

Когато Ариана отново прокара ръце по него, той изстена и се задвижи нетърпеливо в дланите ѝ.

Обзе я страх и предупреждението от един урок, който бе научила, плащайки висока цена. Мъжът, обзет от лъст, е звяр.

– Саймън? – прошепна тя.

– Отново, славейче. Или те... отвращавам?

Ариана си пое дъх, сетне отново, а сънят и кошмарът се бореха в

нея. Саймън не изглеждаше нито обезумял, нито брутален. Но и Хубавият Джефри не бе изглеждал така до последната нощ, когато я бе изнасилил и съсипал в очите на църквата и семейството ѝ.

Мили Боже, какво да направя? Противно на разума и цялата минала болка копнея да стана истинска съпруга на Саймън.

Но в мига, в който стане това, той ще ме намрази както баща ми. Курва. Разпусната жена. Вещица.

– Ариана?

– Не ме отвращаваш, но съм уплашена.

– От какво?

Кипящите мисли в ума на Ариана бяха прекалено сложни, за да се изяснят. Затова тя избра най-простата истина.

– Страхувам се от това – каза тя, като прокара пръсти по възбудената плът на Саймън. – Създадено да разкъсва жената.

– Не е така. Създаден е да доставя удоволствие на жената.

– Не съм чувала никоя жена да го описва така – рече мрачно Ариана.

Саймън би спорил, но нейното докосване така бе изопнало цялото му тяло от силното желание, че бе болезнено.

– Втрий в мен балсам – рече тихо и дрезгаво той. – Ще ми помогне, а и ти ще научиш, че не всички мъже са зли зверове.

Саймън пое долната устна на Ариана между зъбите си, лекичко я захапа и прокара по нея език. Тя издаде лек звук и потрепери. Но се наведе към него.

– Докосвай ме – прошепна Саймън. – Изучавай ме, твоите ръце държат поводите, а не моите. Този път.

Дори самата Ариана не можеше да прецени дали от страх или от възбуда треперят ръцете ѝ, когато отново ги спусна надолу по тялото на Саймън. След няколко колебливи погालвания тя натисна по-силно.

Продължи да го прави, любопитна за извивките на изненадващата мъжественост на Саймън. Тя го погали по цялата дължина няколко пъти, преди да се върне към възбудената плът, която се бе подала от бричовите му.

– Толкова е гладък – промълви Ариана, като го пое в ръка. – Не съм очакват това от нещо толкова твърдо. Тук чувствително ли е?

– Мили Боже – изсъска Саймън. – Боли ме.

Ариана изстина.

– Не исках да те наранявам. Наистина. Аз...

– Можеш да ме излекуваш – прекъсна я гой набързо.

– Как?

– Бричовете ми са много стегнати. Развържи ги.

Няколко мига Ариана гледа Саймън в черните страстни очи. С разтреперани пръсти тя направи това, което той искаше – разхлаби връзките, докато между дланите ѝ се появи членът му, твърд и възбуден в палатата си дължина. Тя го загали нежно.

– Така по-добре ли е? – попита нетърпеливо Ариана.

Саймън изстена и цялото му тяло се обля в пот.

На светлината на огъня лицето му изглеждаше изпънато от болка.

– Наистина ли те боли толкова много? – прошепна Ариана разтърсена.

– Господи!

– Балсамът ще помогне ли?

Саймън потрепери.

– Да, Господи, да – рече той през зъби. – Излекувай ме, славейче!

Уханието на балсама се надигна от възбудената плът на Саймън, когато Ариана го нанесе.

– Някой ден и аз ще те галя така – рече дрезгаво Саймън.

– Моята форма е различна от твоята.

– Да. Ти си по-нежна от всяко листенце, създадено от Господ. Цветето на твоята женственост представлява нежност, която надминава всички представи – прошепна Саймън. – Копнея да галя това нежно място, да го вкусвам, да се къпя в знойните фонтани на желанието ти и да окъпвам и теб в моята страст.

Думите на Саймън шибнаха Ариана с огнен камшик, зачервиха кожата ѝ и я оставиха без дъх. Ръцете ѝ се плъзнаха още по-надолу и непознати усещания накараха палатата ѝ да затрепери. Пръстите ѝ намериха изопнатите, болезнени сфери, които държаха в себе си неродени поколения. С любов и любопитство Ариана опипваше толкова различната плът на Саймън.

Той наблюдаваше лицето ѝ през присвитите си очи. Среднощният воал на косите ѝ му пречеше да го вижда добре. Пламъците от мангала изпращаха повече сенки, отколкото светлини по лицето на Ариана. Саймън не можеше да реши дали тя е обхваната от страст или е студена, а може би просто... изпълняваше дълга си.

Той затвори очи и престанала си задава неразрешими въпроси. Всичко, което имаше значение за него, бе тук, сега и той гореше в пламъци.

– Пръстите ти са като огнени езици – прошепна Саймън и

потрепери. – Ближат ме целия и ме изгарят. Мили Боже, направо ме убиваш!

– Не – прошепна Ариана, сепната от напрежението в гласа му – Исках да излекувам болката ти, а не да я засилвам.

– Излекувай ме тогава.

– Може ли да се направи без... – гласът ѝ секна.

О, боже, колко лошо е че Джефри ме научи да се страхувам от това, на което се наслаждават другите жени. Но далеч по-лош е, че ми отне девствеността, която трябваше да е моят дар за Саймън.

Не мога да понеса отвращението в очите на Саймън.

Както и в очите на баща ми.

И в очите на свещеника.

Да ме ненавижда и да вярва, че съм разпусната, а не невинна.

Как е възможно Саймън да вярва в друго? Като ме види човек как се държи с него, как го докосвам, галя и не искам нищо друго освен да съм близо и още по-близо до него.

Той ме привлича, но не със силата си. Не ме държи безпомощна в капана на мъжката си мощ така, че да не мога да избягам.

– Дали може да се направи без съвкупление ли? – попита Саймън, когато Ариана не проговори. – За това ли питаш?

– Да – прошепна тя.

– Да, може. Не е толкова хубаво, но пак е по-добре от нищо.

Думите на Саймън не казаха почти нищо на Ариана. Тя разбра единствено това, че има нещо, което може да направи, за да облекчи напрежението в твърдото му горещо тяло.

– Каж ми как – пришпори го Ариана. – Нека те излекувам.

Саймън отговори, като сложи ръце върху нейните и започна да я учи как да го гали и как да го държи, кога да го измъчва и кога да спре.

Внезапно Ариана усети как той се разтърсва от конвулсии, чу неговия накъсан стон и усети нещо да се разлива по пръстите ѝ, нещо като сребриста кръв. Тя погледна надолу, но видя само мантията му и нещо тъмно, което бе тялото му.

– Саймън? – попита нетърпеливо тя. – Добре ли си? Усетих... кръв.

Саймън почти се усмихна въпреки шока на удоволствието, което го пробуждаше при всяко деликатно докосване на пръстите ѝ по все още възбудената му плът.

– Не, славейче.

– Но аз я усетих – настоя тя. – Прекалено гъсто беше, за да е нещо друго.

– Това, което си усетила, са децата, които никога няма да познаеш, докато не изживеем екстаза на сливането.

Очите на Ариана се разшириха и се превърнаха в загадъчни тъмни езера. Тя затаи дъх, когато огънят премина през нея. Усети себе си по един непознат начин – гърдите ѝ бяха напрегнати, а в знойната плът между краката ѝ пулсираше обещание.

Бавно и нежно тя започна да гали все още подутата плът на Саймън, като мислеше, че ще го успокои, тъй като почти с всеки дъх го обземаха тръпки.

В този миг у Ариана разцъфна нещо, което беше повече от сън и по-малко от спомен.

Огън и ароматът на ром. Балсам, който се втрива в кожата ми и потъва в мен.

Навсякъде.

– Ти така ли се грижи за мен, докато лежах болна? – попита Ариана.

Обвинението в гласа ѝ свари Саймън неподготвен. Току-що му бе помогнала да се освободи и дори в момента ръцете ѝ го караха отново да набъбва от желание, а тя го гледаше така, сякаш е някакъв опасен непознат.

Саймън стисна челюсти в борба с разбунтуваната си природа. Не успя. Ариана бе прекалено близо, ръцете ѝ бяха твърде нежни, а миризмата на екстаза – твърде прясна.

– Само веднъж – каза тихо Саймън.

– Кога?

– Когато почти се беше оправила. Помниш ли?

– Аз...

Ариана затаи дъх, когато я обля вълната на спомена.

Тя беше в унес, но това не бе кошмарът. Ръцете и устата, които галеха тялото ѝ, бяха по-скоро нежни, отколкото груби, а гласът – по-скоро дрезгав, отколкото пиян, дъхът бе сладък, не вонеше на бира.

– Ти ме докосваше – прошепна тя.

– Да.

– Дори...

Гласът ѝ замря, но Саймън разбра.

– Да – отвърна той. – Дори тук.

Ръката на Саймън се промъкна между бедрата на Ариана. Той сложи нежно длан върху нея.

Ариана въздъхна и се отдръпна, сякаш Саймън я бе шибнал с

камшик. Дори да си повтаряше, че Саймън никога няма да я нападне брутално като Джефри, ехото на болката и унижението я караха да изтръпне.

Като ругаеше собствената си липса на самообладание и нейната липса на желание, Саймън отдръпна ръката си.

– Когато се лекуваше, не беше толкова студена – рече рязко той.

– Не бях будна.

– Нито беше заспала.

– Не си спомням – рече диво Ариана.

– Аз си спомням. Когато те докосвах така, ти се надигаше към мен.

С разширени очи Ариана погледна Саймън. Огънят превръщаше косата и подрязаната му брада в златисто сияние. Очите му бяха черни като самата нощ: ясни, дълбоки, изпъстрени с проблясъци от светлина.

– Сега разбираш ли? – попита той шепнешком.

Ариана тръсна глава толкова силно, че косата ѝ се задвижи като черни пламъци.

Саймън отметна мантията, като откри на студа и танцуващата светлина на огъня всичко, което беше скрито.

– Погледни се – прошепна свирепо той. – Ти си почти гола, седнала върху мен.

Ариана потръпна.

– Помисли колко наблизко е сабята, колко разтворена и уязвима е ножницата – рече Саймън тихо.

Ариана погледна надолу. От нея се отрони тих звук.

– Не! – прошепна Ариана.

Когато понечи да се оттегли, ръцете на Саймън я хванаха здраво за бедрата и я задържаха на място.

– Страхуваш се от изнасилване ли? – попита язвително той. – Девет дълги дни и нощи ти лежа уязвима до мен. Да не би да си се събудила разкъсана и изнасилена?

Ариана едва го чу. Само знаеше, че не може да помръдне, не може да избяга, а трябва да направи и двете.

– Пусни ме! – извика тя, като напразно впи нокти в ръцете на Саймън.

Неподправеният ужас в гласа ѝ охлади кръвта му така, както нищо друго не бе успявало. Обзе го ледена ярост от собствената му слабост и студенината на съпругата му.

Той я отмести от себе си толкова бързо, че тя падна върху импровизираното легло. Саймън се изправи, метна мантията около раменете си и

за няколко мига стоя прав, загледан надолу към нея с очи, които бяха по-мрачни от всеки кошмар, който Ариана познаваше.

– Спи спокойно, жено. Няма защо да се страхуваш от нежеланото ми докосване. Никога вече.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Господарската дневна в крепостта Блаторн бе просторна и пищно обзаведена. По стенете висяха драперии във виненочервено, ахатовезелено и лазурносино, а през материята като уловена слънчева светлина пробягваха нишки от скъпоценен метал. Драпериите бяха донесени от Свещената земя, както и килимите, които застилаха пода. Навсякъде се носеше чистят аромат на билки и подправки, любими на Мег.

Този свеж мирис радваше и Ариана. Дори след като бе прекарала почти десет дни в крепостта, тръстиките постелки по пода продължаваха непрестанно да я изненадват с уханието си. Тя поемаше дълбоко дъх, сетне още веднъж, като вдишваше сложната игра на ароматите.

Пръстите ѝ танцуваха върху арфата, докато се опитваше да намери музика, подходяща за атмосферата на тази стая, която бе мъжка по размери и украса, но въпреки това ухаеше на дамска градина.

Откъслечните звуци, които изтръгваше Ариана от арфата си, се превръщаха бавно в акорди. Мелодията се издигаше и извиваше, сякаш две същества – мъжко и женско, танцуваха и се преплитаха, силни и щастливи от своя съюз...

Когато Ариана спря, за да се наслади отново на красотата на дневната, чу ромон на звънчета да се приближава от голямата зала долу.

Ариана се обърна и стана на крака, тъй като знаеше, че Мег ще влезе в стаята. Само господарката на Блаторн носеше златни звънчета с медени гласове.

– Добро утро, лейди Маргарет – рече Ариана.

– Добро утро – отвърна Мег. – Добре ли спа?

Устните на Ариана бавно се разтеглиха в извивка, която бе прекалено тъжна, за да е усмивка.

– Да – отвърна тихо.

Това, което Ариана премълча, бе, че с всяка изминала нощ ѝ бе все по-трудно да спи. По време на пътуването тя бе споделяла постелята със Саймън както от необходимост, така и поради особеното желание от негова страна. Но тук, в крепостта Блаторн, Ариана бе предполагала, че ще ѝ дадат отделна спалня, тъй като бе съвсем ясно, че Саймън няма намерение да консумира своя брак.

В крепостта обаче нямаше достатъчно стаи, за да се отделят две за брачната двойка. На Ариана и Саймън дадоха стая близо до банята.

Това беше спалнята на Мег отпреди брака ѝ с Доминик. Останалите помещения на етажa не се обитаваха, тъй като се ремонтираха за бъдещите деца в крепостта.

Саймън можеше да спи в бараките заедно с останалите войници, но там също бе претърпено. Доминик събираше рицари, завърнати се от Свещената война, както и войници, оръженосци, коняри и прислуга, необходими за обслужването на нарастващия брой хора, живеещи в крепостта.

Макар да разбираше, че потребността налага да споделя спалнята със съпруга си, Ариана се затрудняваше да спи до един мъж, чийто дъх възпламеняваше цялото ѝ тяло. Мъж, чиято пламенна чувственост идваше в сънищата ѝ и я възпламеняваше. Мъж, в чиято сдържаност вярваше. Мъж, когото котките от крепостта обичаха много и чиято котешка грация ускоряваше пулса ѝ.

Но не от страх.

Как мога да се страхувам от човек, чиято желязна броня служи за стълба на котенцата?

Отговорът бе толкова бърз, колкото и неизбежен.

Страхувам се от това, което ще се случи, когато Саймън открие, че не съм девствена, а съм момиче, от което се е възползвал грубо един безчестен рицар.

Дали най-сетне ще намеря смъртта, която търсех някога?

Някога, но вече не. Сега романтичните възможности на живота привличаха Ариана.

Докато бе лежала в целебния унес на благовонния балсам, голяма част от отровата на изнасилването ѝ някак се бе оцедила, като бе отстъпила място на друг вид лечение. Сега кошмарите рядко спохождаха Ариана, освен ако по някакъв повод не се налагаше да се въздържа.

Както бе станало, когато седеше в скута на Саймън.

Устата на Ариана се изви още по-надолу, когато си спомни как бе извикала и ухапала Саймън по ръката. Гордостта и гневът му при нейния отказ – както и обидата – бяха почти осезаеми.

Той нямаше как да знае, че тя отблъскваше миналия кошмар, а не самия него.

Трябва да му кажа. Скоро.

Тази нощ ли?

Ариана потръпна при мисълта за това как би реагирал Саймън. Той заслужаваше повече от невеста, обезчестена от жесток рицар.

Също както и самата Ариана заслужаваше повече от изнасилване и

предателство от мъжете, които трябваше да я уважават и защитават.

Не мога да му кажа. Още не.

Не тази вечер.

Ако Саймън някога има възможността да ме опознае по-добре, навярно ще повярва, че е било изнасилване, а не съблазняване. Но собственият ми баща не ми повярва.

– Лейди Ариана? – рече тихо Мег. – Седни. Много си бледа.

Ариана изправи рамене и въздъхна. Пръстите ѝ неспокойно се задвижиха по струните на арфата.

– Добре съм – каза неутрално Ариана. – Лекарствата, които сте използвали двете с Касандра, ме излекуваха.

– Не напълно.

– Какво имаш предвид?

– Като слушам музиката ти... – додаде Мег – ... тя е по-мрачна дори от очите на Саймън.

– Предадена съм от собствената си арфа.

Ариана искаше думите да прозвучат леко, но те прозвучаха като мрачно изявление.

– Мъжете все още ли са на лов? – побърза да попита тя.

– Не, току-що се върнахме.

Ариана бавно осъзна, че не бяха я събудили призори, за да отиде на лов, докато Мег беше отишла.

Това не би трябвало да я обиди, но стана точно така.

– Саймън каза, че не си спала добре и не бива да те безпокоим – рече Мег.

– Успешен ли беше ловът? – попита любезно Ариана.

Да. Соколът-скитник на Доминик свали достатъчно водни птици, за да си направим пир. Соколът на Саймън се справи също добре. Получиха толкова много месо от плячката, че накрая едва летяха.

Ариана се насили да се усмихне.

– Скайланс е чудесен сокол, заслужава Саймън във всяко отношение.

Тонът на Ариана казваше много повече, например, че други неща – като съпругата му, да речем – не го заслужават напълно.

Зелените очи на Мег се разшириха. Тя видя Ариана с Глендруидовите си очи и това, което видя, бе обезпокоително: Ариана наистина чувстваше, че Саймън е бил измамен в брачната сделка.

Колкото до Саймън... Мег нямаше нужда от Глендруидови очи, за да разбере, че той е като дива котка, която са затворили в клетка и я

измъчват, докато тя накрая унищожи всичко около себе си.

– Лейди Ариана, има ли нещо, с което да мога да ти услужа? – попита Мег.

Ариана погледна Мег с любопитство.

– Аз трябва да ти служа – отвърна тя. – Ти си господарката на крепостта, ти очакваш дете. Аз съм само гостенка.

– Не! – реакцията на Мег бе незабавна и откровена. – Ти и бракът ти със Саймън са много важни за крепостта Блаторн и Спорните земи.

Ариана кимна мълчаливо, докато пръстите ѝ безцелно се плъзгаха по струните на арфата.

– Без твоя брак войната отново би се впила в живота на моите хора – рече нетърпеливо Мег.

Ариана кимна отново.

– Въпреки това се боя, че за теб и Саймън не е достатъчно да сте съединени пред Бога и хората – рече Мег с напрегнат глас. – Сънувах Глендруидови сънища.

Ариана притихна.

– За какво?

– За две половини, които отказват да се слоят в едно цяло. За гняв. За предателство. За гарвани, които кълват очите на нероденото ми бебе.

Шокирана. Ариана изохка. Гърлото ѝ пресъхна пред протестите и въпросите, които бяха безсмислени. Не можеше да каже нищо, което да промени сънищата на Мег.

– Какво трябва да направя? – попита тя. Гласът ѝ бе сух, болезнен, като шепот.

– Излекувай болката, която се намира между теб и Саймън – рече направо Мег. – Вие сте двете опърничави половини, които заплашват целостта на крепостта Блаторн и Спорните земи.

– А Саймън? – тросна се Ариана. – Няма ли и той участие в лечението?

Плътните устни на Мег се превърнаха в една груба линия.

– Саймън казва, че е направил всичко, на което е способен. И аз му вярвам.

Ариана сведе поглед към арфата си и не каза нищо.

– Познавам брата на моя съпруг – рече равно Мег. – Саймън е горд, упорит и избухлив. Той също така е и най-верният човек, съществувал някога. Доминик владее верността на Саймън.

– Да – прошепна Ариана. – Да си благословен с такава вяроност...

Тя не можа да довърши. Със затворени очи, като се страхуваше

дори да диша. Ариана очакваше да щракне капанът около нея.

Отново.

– Ако имаше нещо, което да направи за доброто на брат си, Саймън щеше да го направи – рече просто Мег.

Ариана кимна, като се бореше с ненадейната буца, събрала се в гърлото ѝ при мисълта за верността на Саймън. С всеки удар на сърнето ѝ напрежението в гърлото ѝ се засилваше, докато не ѝ се стори, че ще изкрещи. Сякаш вътре в нея гореше скръбта и чакаше сълзите да я охладят.

Но това бе невъзможно.

Ариана не беше плакала, откакто бе паднала в жестокия капан на кошмара. И сега нямаше да плаче. Със сълзи жената не може да постигне нищо, освен да призове презрението на свещеници, бащи и нечестни радари.

– И така, причината твоят брак да представлява по-малко, отколкото изглежда на пръв поглед, е у теб, а не у Саймън.

– Да – прошепна Ариана.

Мег чакаше.

Мълчанието се разрастваше, докато изпълни стаята до задушаване.

– Отново те питам, лейди Ариана, как мога да ти помогна?

Това беше по-скоро заповед, отколкото молба.

– Можеш ли да промениш природата на мъжа, жената и предателството? – попита Ариана.

– Не.

– Значи няма какво да се направи, за да се подобри бракът на Саймън.

– Той е и твой брак – посочи ясно Мег.

– Да.

– Нощем лежиш със Саймън, но въпреки това между двама ви има разстояние, което е по-голямо от разстоянието между Спорните земи и Свещената земя.

Ариана изгледа Мег косо.

– Не е нужна особена проникателност, за да се види отчуждението между теб и съпруга ти. Хората в крепостта не говорят за нищо друго – рече направо Мег. – Какво има, за Бога?

– Нищо, което да може да се оправи.

Мег премига.

– Какво искаш да кажеш? Говори направо.

– Ти искаш да излекуваш един болен брак със сексуално

съвкупление – рече точно Ариана. – Аз ти казвам, че подобно „лечение“ ще доведе до самото бедствие, което искаш да избегнеш.

Настъпи тишина, докато Мег се опитваше да разбере ненадейните думи на Ариана.

– Май не те разбирам – рече внимателно Мег.

– Бъди благодарна. Аз разбирам всички жестоки страни на преда-телството. Подобно нещо е проклятие, което не бих пожелала и на Сата-ната, камо ли на верния Саймън.

– Недей да ми подхвърляш думи – озъби се Мег. – Моето неродено дете е изложено на риск!

Сепната Ариана погледна към зелените очи на дребната жена. За първи път разбра, че лечителите от Глендруид притежават дивия устрем на пролет – само нещо толкова буйно би могло да гори през безжизнените дни на зимата, за да запали отново живота.

– Не исках да те обидя – рече тихо Ариана.

– Тогава ми кажи онова, което трябва да зная!

Ариана затвори уста и стисна студената гладка рамка на арфата.

– Кажи ми, магьоснице от Глендруид, можеш ли да вземеш едно счупено яйце и да го направиш цяло отново?

– Ти не си яйце – рече нетърпеливо Мег.

– Не, аз съм една робиня, прехвърлена първо на един, а сетне на друг мъж. Аз съм пионка в мъжката игра на гордост и власт. Аз съм „твърдоглавата половинка“, която не може да бъде направена на цяла.

– Знае ли Саймън причината за твоето твърдоглавие?

– Не.

– Кажи му я.

– Ако знаеш какво е...

– Но не знам – прекъсна я Мег свирепо. – Кажи на Саймън. Той би преместил земята и небето, за да помогне на Доминик.

– Искаш прекалено много от Саймън. В това няма справедливост.

– Разбойниците не ги е грижа за справедливост, нито за крехкостта на плячката им. Нито пък за лечителите от Глендруид.

Преди Ариана да продължи да спори, тя чу Доминик и Саймън да минават през голямата зала, като се смеят и сравняват уменията на соколите си.

– Кажи му – каза Мег с глас, който достигна само до ушите на Ариана. – Иначе аз ще му го кажа.

– Сега ли? Не! Това е нещо лично!

– Такова нещо е и смъртта – тросна се Мег. – Давам ти време до

утре, нито миг повече. Сънищата ми стават ужасни.

- Не мога. Трябва ми повече време.
- Трябва да го направиш. Няма повече време.
- Прекалено скоро е – прошепна Ариана.
- Не – отвърна равно Мег. – Боя се, че вече е прекалено късно.

Ариана видя твърдата решимост на Мег и разбра, че няма да може да избяга от заповедите на магьосницата.

Със свито сърце тя загледа как Саймън и Доминик влизат в господарската дневна. Дватама мъже миришеха на слънце, суха трева и студен, свеж въздух. Мантиите им се вееха и проблясваха при всяко движение на мускулестите им тела. На китките им, облечени в ръкавици, бяха застанали гордите, качулати соколи.

Като заповяда на сокола си да кацне на една пръчка зад големия му стол, Доминик погледна Мег, после Ариана. В този момент Ариана осъзна, че той е знаел за планове на съпругата си да разговаря на четири очи с нея.

Нямаше съмнение, че Доминик също така знае какво е било разисквано.

Мисълта, че отчуждението между нея и съпруга ѝ е извор на клоки както за господарите, така и за крепостните, едновременно обърка и ядоса Ариана.

Как ще се развържат злите езиците, когато се разбере, че съм донесла добра зестра и никаква чест в брачното ложе.

Горчивата мисъл не донесе утеха на Ариана. Тя щеше да бъде наказана, задето е изгубила девствеността си, макар да не я бе отдала доброволно.

– Добро утро, лейди Ариана – рече Доминик, като се усмихна. – Какви нежни звуци изтръгваш от арфата! Вярвам, че си добре в такова хубаво утро.

– Да, господарю. При твоето гостоприемство човек на може да желае нищо повече.

– Добре. Закуси ли?

– Да.

– Донесе ли ти Бланш последната клюка? – попита Доминик.

– Тъъ, не.

– Носят се слухове, че баща ти е в Англия.

Пръстите на Ариана потрепнаха, като разпръснаха звуци като листа в тишината.

– Господарю, сигурен ли си? – попита Ариана.

Доминик прецени потреса на Ариана, изгледа косо Саймън и заговори отново:

– Сигурно е като всяка друга клюка – сви рамене той. – Саймън помисли, че сигурно си забравила да ни кажеш за намерението на твоя баща да те посети.

– Баща ми – ако наистина е той – се съобразява само със себе си.

– Въпросният благородник пътува с голяма свита. Така ли се движи баща ти? – попита Доминик.

– Баща ми не тръгва за никъде без партньорите си за лов, секс и забавления.

– И те ли са рицари?

– Те така се наричат.

– Ти не ги харесваш – рече Доминик.

Ариана сви рамене.

– Не харесвам никой, който прекарва по-голямата част си деня и цялата нощ почти мъртвопиян.

Доминик се обърна към Мег.

– Май ще трябва да се подготвим за неочакваната визита на барон Дьогер и рицарите му.

– За колко гости?

– Клюките твърдели, че са между двайсет и трийсет и пет, казва Свен – рече Саймън. – Той тръгна натам, за да се увери и в броя на хората, и в безопасността на лорда.

Мег се намръщи и започна наум да си прави списъци за това, което трябва да се свърши.

Саймън прати Скайланс на една пръчка близо до другия сокол. С небрежно кимване в посоката на Ариана той отиде до огъня, като смъкна ръкавицата си за лов в движение. Бялата кожена подплата на мантията му проблесна, когато само с едно небрежно завъртане я свали от раменете си.

У Ариана се появи неканен споменът за мига, в който Саймън я бе вдигнал от скута си, бе скочил на крака и метнал мантията около полу-голото си тяло. Той се бе надвесил над нея, разгневен и отново възбуден въпреки скорошното си изпразване, а очите му бяха черни като най-студената нощ.

Саймън бе спазил обещанието си, дадено онази нощ. Не бе докоснал отново Ариана. Дори по най-небрежния начин.

Нито веднъж.

Дали всеки крепостен и всяка прислужница знаят, че съпругът ми

спи на пода като селянин в конюшни, за да не ме докосне дори в съня си?

– Аз обмислях бъдещето на Саймън – рече Доминик.

Саймън вдигна остър поглед.

– Ти не каза нищо за това, докато бяхме на лав.

Усмивнат, Доминик не обърна внимание на брат си.

– Очевидно е, че с щедрата зестра на барон Дьогер и даровете на Дънкан ще можеш да поддържаш собствена крепост.

– Аз съм щастлив да ти служа – рече Саймън отчетливо.

– Поласкан съм. Но аз съм твой брат, преди да бъда твой господар и знам, че мечтата ти за бъдещето бе същата като моята – собствена земя, благородна съпруга и деца.

Под късата брада на Саймън челостта му се сви, сякаш бе стиснал зъби.

– Имаш благородната съпруга – рече Доминик. – Децата са в ръцете на Бога, а земята е в моите ръце.

– Доминик – започна Саймън.

– Не, остави ме да говоря.

Макар усмивката на Доминик да бе сърдечна, сребърната глава на вълка, с която закопчаваше мантията си, проблесна, напомняйки за силата му.

– Имението Карлайл се намира отчасти в моите земи и отчасти в земи на Робърт, башата на Ерик – рече Доминик. – С добрата воля на Ерик и Дънкан от Максвел, имението и земите около него са достатъчно сигурни. Засега.

Саймън застина, докато слушаше брат си.

– Но ако Ерик и баща му оспорят... – Доминик сви рамене. – Какво ще кажеш, Саймън?

– Ерик и Робърт не си приличат като всички други синове и бащи, които познавам.

– Мег? – попита Доминик.

– Саймън има право – съгласи се Мег. – Ерик е учен. А Робърт презира учените.

– Ерик вярва в стопанисването на земята и хората – каза Саймън. – Робърт вярва в събирането на данъци, докато всяко следващо новородено се превърне в проклетие вместо в благословия за крепостните.

Доминик погледна Ариана с мълчалив въпрос.

– Лейди Ариана? Имаш ли мнение?

– Ерик е воин – рече Ариана кратко. – Баща му е конспиратор. В

Нормандия го наричае Робърт Ключарят.

Очите на Доминик се присвиха от ненадейния силен интерес към думите на Ариана.

– Робърт дори се е опитвал да сключва тайни съюзи с моя баща – додаде Ариана – противно на желанието на шотландския крал, английския крал и най-великия нормански барон.

– Баща ти съгласи ли се с тези съюзи? – попита остро Доминик.

Ариана спря, за да обмисли думите си.

– Ключарят и моят баща се ухажват взаимно като паяци – рече накрая Ариана. – Всеки внимава да не попадне в лепкавата мрежа на другия.

Саймън се усмихна язвително.

– Сега разбирам защо ме ценят учените – каза Саймън. – Ерик знае, че омъжената по сметка Ариана ще осуети амбициите на Дьогер в Спорните земи.

– Какво смяташ, че ще стане между баща ти и Робърт? – попита Мег.

– Зависи от това, кой от двамата пръв ще постъпи необмислено – рече Ариана делово. – Зад гърбовете на двамата кралете също плетат сложни мрежи.

Доминик кимна почти разсеяно. Той обмисляше изказването на Саймън, че е „ценен“ от учените хора. Това обясняваше готовността на Ерик да стане съюзник на самия Глендруидски вълк, когото кралят на шотландците би помел веднага от Спорните земи, а и бащата на Ерик бе в голяма степен васал на шотландския крал.

– Ако бях мъж със земя и крепост, която се намира в Спорните земи между Шотландия и Англия – рече Ариана, – бих обучила войниците си в точност, с която свещениците бият камбаната на всеки час.

Доминик се засмя.

– Радвам се, че Саймън пожела да стане твой съпруг, лейди Ариана. Ти добре пасваш на неговата бързина.

Ариана се усмихна леко.

– Много си любезен, господарю.

– Да – рече язвително Саймън, – наистина си много любезен.

Доминик просто се усмихна като Глендруидски вълк.

– Думите на Ариана подсилват решението ми – каза той.

Саймън повдигна руси вежди и зачака.

– За да задържа имението Карлайл – започна Доминик, – се боях, че трябва да взема Мег от любимата ѝ крепост Блаторн и да създам

истинска крепост на мястото на къщата в Карлайл. Тогава тя би станала нашата главна резиденция.

Мег издаде тих звук, който бе бързо заглушен, но така или иначе, Доминик го чу. Той пристъпи напред и сложи ръка върху бузата на Мег.

– Бъди спокойна, соколче мое – рече той с нежност, която не показваше към никой друг. – Познавам особената ти връзка с хората от крепостта Блаторн и тяхната с теб.

– Ако е необходимо, аз мога да... – започна Мег.

– Не, не е необходимо – отвърна нежно Доминик. – Саймън ще се настани в Карлайл вместо мен. Зестрата на Ариана ще свърши работа, за да се плати укрепяването на крепостта срещу нападатели, рицари изменници и лакоми крале.

Доминик се обърна от съпругата си към Саймън.

– Ела, братко – рече той. – Нека всички отидем в оръжейната. Време е да прегледаме и изчислим богатството, което барон Дьогер ти е изпратил заедно с дъщеря си.

Саймън не се помръдна.

– Какво има? – попита Доминик. – Не се ли интересуваш от собствеността си?

– Давам ти ги – рече Саймън. – За Блаторн. За Мег. За сигурността на неродените ти деца. Тъй като е сигурно, че аз нямам да имам нито едно, за което да се грижа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Доминик метна сребрист поглед към Мег, която тръсна глава.

– Господ ще реши колко деца ще имаш – рече Доминик. – А аз ще реша кой от моите рицари ще обитава и пази земята ми... без да ми дължи нищо освен верността на ценен съюзник.

Усмивката, с която Доминик погледна Саймън, накара Ариана почти да се просълзи. В този миг обичта на Доминик към брат му бе почти осезаема. Тя добре разбираше защо Саймън е толкова верен на такъв мъж, господар, брат и приятел, слети в едно.

– Имението Карлайл – рече Доминик – ще стане крепостта Карлайл. А ти, Саймън, ще бъдеш неин господар и единствен собственик на цялата земя наоколо.

Саймън издиша шумно.

– Щях да го направя по-рано, но няхах достатъчно богатство, за да го разделя между две крепости. Като съпруг на Ариана ти си почти толкова богат, колкото съм и аз.

– Прекалено много е – отвърна Саймън тихо. – Не го заслужавам.

Доминик се засмя и прегърна Саймън.

– Няма мъж на тази земя, който да го заслужава повече от теб, верни ми Саймън – каза Доминик.

– Но...

– Ако не беше събрал рицарите – каза Доминик, като прекъсна възраженията на брат си, – щях да умра в султанския затвор. Не е ли вярно?

– Това, което направих, е нищо! Ти ме откупи със собственото си тяло!

– Ако не беше ти, щях да се подготвям за война заради дъщерята на барон Дьогер.

– Да, но...

– Ела – каза Доминик и го хвана за ръка. – Нека преброим богатството на Дьогер и да прекараме остатък от деня в съставяне на списъци за това, от което ще се нуждаеш, за да превърнеш Карлайл в сигурна и процъфтяваща крепост.

Като изглеждаше леко замаян, Саймън разреши на развеселения Доминик да го поведе към оръжейната. Усмихната, Мег очакваше Ариана да се присъедини към тях.

Тя остави внимателно арфата си на една масичка. Когато се обърна

отново към Мег, светлината от близката лампа затанцува по дръжката на камата, обсипана със скъпоценни камъни, която носеше на колан, ниско около ханша си. На китката и шията ѝ проблеснаха аметисти.

Двете жени бързо излязоха от дневната, а дългите им рокли прошу-моляха по пода на крепостта.

Оръжейната беше близо до бараките, тъй като войниците пазеха и скъпите оръжия, и кладенеца, от който крепостта черпеше вода. В Блаторн оръжейната с нейната желязна врата и непробиваеми каменни стени служеше и за съкровищница. Там Силният Томас пазеше оръжията и богатствата.

Както се случваше често, наблизко беше и Мари – вдовицата на Рогоносеца Робърт. Томас беше нейният любимец сред рицарите, събрани в крепостта.

С изключение на Доминик и Саймън, разбира се.

– Господарю – рече Мари, като се поклони ниско на Доминик по сарацински обичай. – Твърде рядко те виждаме.

Чувствената светлина в тъмните очи на Мари и дрезгавината в гласа ѝ казваха друго – ако Доминик някога се умори от съпругата си, Мари би била готова да го обслужи по всякакъв начин.

Мег се усмихна, като истински се забавляваше. Двете с Мари бяха постигнали споразумение на четири очи. Мари трябваше да престане да лежи в очакване на Доминик и да прелъстява само неженени мъже или Мег щеше да се погрижи да я прати в някой лондонски бордей.

– А ти, Саймън – промърмори Мари, като му се усмихна изпод дългите си мигли, – тъжно е, че един така щедро надарен мъж е тъй пестелив в... присъствието си.

Устните ѝ, червени като зряла череша, леко се нацупиха за миг, само за да се разширят в чувствена усмивка, която бе само за Саймън и единствено за Саймън. Мари пристъпи много близо до него, застана на пръсти и го целуна по устните.

За миг Саймън се вцепени, сякаш някой го беше цапардосал. Сетне отпусна ръце и прие целувката на Мари с лекота, която издаваше дълго познанство.

Ариана ги гледаше и помисли как прекрасно би изглеждала нейната кама, обсипана със скъпоценни камъни, между лопатките на Мари.

– Моите поздравления за добрия ти брак, сър – рече Мари, когато Саймън свърши с целувката.

Дрезгавината в гласа на Мари се бе удвоила. Клепачите ѝ бяха на тежали и тя гледаше само Саймън. Ловките ѝ ръце се плъзнаха надолу

по корсета на роклята ѝ и покрай пътните бедра. Червената коприна – подарък за сбогом от Доминик – проблясваше като жива на светлината на борината.

– Благодаря – отвърна Саймън.

Той небрежно увеличи разстоянието помежду им, но недостатъчно, за да е доволна Ариана. Всеки път, когато Мари поемаше дълбоко дъх, а тя сякаш не знаеше друг начин, върховете на едрите ѝ гърди почти се докосваха до Саймън.

– Надавам се, че няма да забравиш старите приятели, които споделях... всичко... с теб по време на Свещената война – рече Мари.

– Не забравям нищо – обеща Саймън нежно.

За миг дългите мигли на Мари паднаха надолу, закривайки очите ѝ. Сетне отново вдигна поглед към Саймън. Устните ѝ проблеснаха влажни, а очите ѝ бяха полупритворени. Втвърдените върхове на гърдите ѝ ясно изпъкваха през червената коприна.

– Нито аз съм забравила – промълви Мари. – Най-малко теб, тъй като ти беше най-добрият. А това помниш ли?

– Мари – намеси се Мег. – Помниш ли сделката ни?

– Да, лейди Маргарет.

– Саймън също е женен.

Мари се усмихна и преди да заговори, метна кос поглед към Ариана.

– Да, милейди – рече тя, – но из крепостта открито се говори, че лейди Ариана не се интересува чие легло топли нейният съпруг, щом не е нейното.

– Това не е вярно – рече отчетливо Ариана.

Усмивката на Мари подсказваше, че не вярва.

– Радвам се – промърмори Мари, но говореше на Саймън. – Прекалено дългата сабя ръждясва, ако няма ножница.

Пръстите на Мари се насочиха направо от връзките около шията на Саймън към ширитите на бричовете му. Ръката му се стрелна с изумителна бързина, като не позволи на пръстите на Мари да постигнат целта си.

– О, Саймън – рече дрезгаво Мари, като се наведе към него. – Щастлива съм, че имаш истински брак. Сабята ти е прекалено изящен инструмент, за да страда пренебрегната. Заслужава да бъде такава, каквато я помня добре – твърда и бляскава вследствие на грижливото излъскване.

Преди Ариана да успее да каже нещо, Саймън заговори.

– Томас – рече неутрално той.

– Да? – отвърна ухилен Томас.

Саймън погледна към завършената курва, чиито пръсти дори и сега се плъзгаха по китката му, като галеха чувствителната кожа там, сякаш той я държеше като любовник, а не като мъж, който едва издържа. Той ѝ се усмихна бавно.

Само Мари бе достатъчно близо, за да види, че очите на Саймън бяха като черни камъни, в които нямаше нито топлина, нито хумор.

– Заведи държанката си другаде – рече Саймън леко, – преди Ариана да е решила на кое място да забие камата, която държи.

Ариана погледна надолу към дясната си ръка. Дръжката, инкрустирана с аметисти, проблесна между пръстите ѝ. Самото острие лъщеше ярко и бе очеводно наточено. Тя не помнеше кога е извадила камата от ножницата ѝ.

– Навярно Мари ще трябва да склучи същата сделка с лейди Ариана, която е склучила и с мен – рече Мег.

– Да, навярно би трябвало – съгласи се Мари.

– Каква е тази сделка? – едновременно попитаха Саймън и Доминик.

Мари смигна на Доминик, погледна косо Саймън и се обърна към Ариана.

– Ще спра да измъчвам съпруга ти – каза тя.

Ариана кимна.

– Но – продължи Мари, – аз живея тук с мълчаливото съгласие на лорд Доминик и брат му. Ако някой от двамата ме пожелае, по което и да било време, аз съм тяхна, докато задържам интереса им.

Доминик и Саймън размениха бързи погледи.

– За природата на мъжа е нормално да се отегчава от спането само с една жена – обясни Мари делово. – Когато ме повикат Доминик и Саймън, нито Глендруидовите проклетия, нито камите със скъпоценни камъни ще ме отделят от постелята им. Тук те са господарите, не аз. Не и вие, лейди Маргарет и лейди Ариана.

– Мари – рече меко Доминик. – При смъртта на твоя съпруг в Свещената земя дадох обет да те защитавам до края на дните ти. Не съм ти разрешавал да вадиш душите на дамите от крепостта.

Мари се поклони ниско на двете жени.

– Ако съм ви обидила, извинявате. Аз съм отгледана в харем и гледам различно на света.

– Томас – викна Саймън.

– Да, господарю.

Томас пристъпи напред от поста си пред вратата на оръжейната. Той бе едър като дъб, без въображение и с жизнерадостен темперамент. Бе също така прочут с издръжливостта си между женските бедра.

– Упражни силата си върху Мари! – рече Доминик на Томас.

– Сега ли, господарю?

– Сега.

– С удоволствие, господарю.

Една от масивните ръце на Томас се стовари върху задника на Мари със силен удар. Сетне той застана близо до нея и много внимателно я стисна за едното бедро.

Мари пое шумно дъх. Тя бавно се обърна към Томас и затърка мекия си задник о него. Той ѝ се усмихна като мъж, който предвкусва това, което ще последва.

Без да каже нито дума, Томас повдигна Мари с една ръка. Като се усмихваше, тя обви с крака мускулестите му бедра и се намести. Очевидно тази поза бе позната и за двама им, тъй като Томас тръгна напред без никакво колебание.

Двамата изчезнаха много бързо и от тях не остана нищо, освен високият, странно сладък смях на Мари, който се носеше из коридора.

– Благодаря на Бога за Силния Томас – рече Доминик.

– Амин – промълви Саймън.

Саймън се обърна и погледна загадъчно жена си. Той я огледа от главата до петите, сякаш изучаваше нещо съвсем непознато. И точно така беше.

Фактът, че Ариана го ревнуваше, бе много изненадващ за Саймън, дори по-изненадващ от момента, в който Ариана бе блъснала едрата си силна кобила направо в бойния жребец на изменника.

Ариана едва не бе умряла, за да спаси живота на Саймън.

Тя беше готова да използва камата си срещу една държанка, която го желаше.

Тя се разтапяше и протичаше като гъст, стоплен на слънцето мед, когато той я посещаваше в сънищата ѝ.

И въпреки това, когато беше будна, Ариана презираше сексуалния пир.

Саймън се питаше разсеяно, дали някой мъж някога е разбирал жените.

Дори и някой учен мъж.

– Можеш да прибереш кинжала, славейче.

Очите на Ариана се разшириха, когато погледна съпруга си.

През нея премина някаква топлина, когато го чу да споменава галеното име и забеляза замисления блясък в очите на Саймън.

– Или се каниш да забиеш острието в мен? – попита любезно той.

Бузите на Ариана пламнаха. С бързо движение тя сложи оръжието в ножницата.

– Отлично – рече Саймън. – Мисля, че напредваме.

Със сподавен смях Доминик се обърна и се зае с огромната желязна ключалка на оръжейната. Когато се отвори вратата, из въздуха се разнесе ухане на подправки.

– Факли – рече Доминик.

Саймън взе две факли от стената и подаде едната на Доминик, който влезе в тъмната оръжейна. Саймън направи знак на жените да влязат преди него. Мег влезе първа и Ариана я последва.

Като тръгна напред, Саймън се извъртя така, че трябваше тя да се отърка о неговото тяло, за да мине. Движението му бе ненадейно и смущаващо.

Ариана се отдръпна, преди да разбере какво прави.

Усмивката, с която Саймън я погледна, беше на човек, който е отвърнал на блъфа на друг и е разбрал, че е кух. А погледът му разкриваше, че да си победител в тази игра не е кой знае колко радостно.

Ариана се пресегна, за да докосне ръката му. Той обаче отстъпи настрана.

– Предпочитам искреността на първата ти реакция – каза той достатъчно тихо, за да не чуят другите.

– Ти си толкова бърз, просто ме изплаши, това е всичко.

– Мисля, че не.

– Саймън? – викна нетърпеливо Доминик, без да поглежда през рамо. – Къде си?

– Тук.

– Не изглеждаш особено нетърпелив да видиш богатството си.

– Не е нужно да го виждам, помиривам го – рече сухо Саймън. Доминик се засмя.

– Наистина, особено пиперът.

Мег подуши, вдъхна дълбоко и сетне се намръщи.

– Какво има? – попита незабавно Доминик.

Тя се поколеба, отново пое дъх и тръсна глава, сякаш бе объркана.

– Миризмата е слаба за количеството подправки, които би трябвало да има в тези сандъци – рече тя накрая. – Навярно просто са добре запечатани.

– Или стари – рече Доминик. – С времето миризмата отлита.

– Съвсем пресни са – рече Ариана. – Икономът на баща ми се оплакваше безкрайно от високата цена, на която изпратиха най-фините подправки, само за да се прахосат върху варварското шотландско небе на бъдещия ми съпруг.

– Странно – рече Доминик.

– Едва ли – отвърна сухо Ариана. – Барон Дьогер е щедър само към рицарите си и дори тогава се оплаква от това колко скъпо му струват. Аз не съм нищо друго освен една дъщеря, от която се искаше да се омъжи за рицар чужденец, който не е избран от баща ми.

– Значи тогава би трябвало да е доволен, че си омъжена за нормански рицар – каза Доминик.

– Доволен ли? От дъщеря си? – Ариана се усмихна весело. – Това би било истинско чудо, господарю.

Доминик освети оръжейната с факлата. Светлината ѝ бе отразена безброй пъти от оръжията, окачени на стените, от железните доспехи върху дървени поставки, от шлемовете и ръкавиците, изрядно подредиш върху рафтовете.

В един от ъглите бяха поставени седемнадесет сандъка според размера им. Медният им обков бе потъмнял от соления въздух, но ключалките им бяха смазани и лъскави.

Доминик постави факлата си в една от гривните на стената, посегна под мантията си и извади голяма кесия. В нея имаше различни ключове и навит пергамент. Върху пергамента отчетливо беше изписано съдържанието на зестрата в сандъците, както и други клаузи от брачния договор. Тежкият восъчен печат в долната част на документа бе поставен и върху капациите на всичките сандъци така, че да е невъзможно да се отвори сандъкът, без да се счупи печатът.

– Първо коприните – промълви Доминик. – Виждала ли си ги, Ариана?

– Да, сър. Те са много фини, а цветовете им съперничат на дъгата. Някои са толкова прозрачни, че пропускат светлината през себе си. Други са така изтънчено бродирани, че изглежда сякаш коприната е тъкана върху коприната, докато материята не застане изправена.

– Хубави коприни наистина – рече Доминик.

– Ако Саймън е съгласен – продължи Ариана, – бих искала да дам на лейди Амбър малко платове заради добрината ѝ към мен. А има и един топ зелена коприната, която ще подхожда точно на очите на Маргарет.

– Готово – незабавно отвърна Саймън.

– Няма нужда – рече Мег.

– Благодаря – прекъсна я Доминик. – Обичам да гледам Мег, облечена в зелено.

– Боя се, че платът е прекалено прозрачен за обикновена употреба – предупреди Ариана. – От това, което дочух да казва баща ми на рицарите си, била по-подходяща за харем отколкото за студена английска крепост.

Чувствена усмивка потръпна по устните на Доминик.

– Нетърпелив съм да видя най-вече този плат – рече той. – Държанките на султана носеха доста, тъй, интригуващи дрехи.

Докато говореше, Доминик изтърси торбичката с ключовете върху един каменен перваз, избра един и тръгна към най-големия сандък. Ключалката се поддаде и миг след това падна печатът. Доминик повдигна капака и погледна вътре.

– Господи, какво е това? – промърмори той. – Саймън!

Като чу името си, Саймън отиде при него. На светлината се виждаха торби, направени от груба тъкан. С бързина, която накара Ариана да премигне, Саймън извади кинжала си и отвори една от торбите.

Оттам се изсипа едро смляно брашно. Саймън грабна една шепа, разтърка го и го подуши. С отвращение той разтвори шепата си и го изсипа върху каменния под на оръжейната.

– Развалено е – рече рязко той.

– А коприната? – попита Ариана, тъй като широкият гръб на Саймън ѝ пречеше да надникне в сандъка.

– Брашно – рече Саймън.

Доминик започна да рови из сандъка.

– А коприната? – попита объркана Ариана.

– Няма коприна в този сандък – рече Доминик и се изправи. – В другите торби май има пръст вместо брашно.

Ариана застана между двамата мъже. Тя огледа одраскания сандък, счупения печат и отново сандъка.

– Беше ли непокътнат печатът? – попита тя.

– Да – отвърна Доминик.

– Не разбирам. Видях как прислужникът на баща ми пълни сандъците.

– Те често пъти си приличат – рече Доминик. – Навярно е станала някаква грешка.

Саймън не каза нищо. Просто взе един ключ от купчинката и

затърси съответната ключалка. Ключът влезе в ключалката на един по-малък сандък. Той счупи печата и вдиша капака. Оттам се надигна аромат на канела и индийско орехче.

Саймън не проговори.

– Е? – рече Ариана.

– Пясък – рече рязко Доминик.

– Не те разбрах? – попита тя.

– Пясък – повтори Доминик.

– Но някога тук е имало канела – каза Саймън. – И индийско орехче. Дървото е запазило миризмата.

– Не разбирам – каза Ариана.

Но тонът ѝ издаваше, че разбира твърде добре и се бои от това В тишината, която ставаше все по-дълбока, Доминик и Саймън прегледаха зестрата на Ариана. След изскърцването на капациите се чуваше една единствена дума, която описваше нещо без стойност вместо скъпоценни камъни, злато, сребро, коприни, кожи и подправки.

– Камъни.

– Пясък.

– Червясало брашно.

– Мръсотия.

Ариана се олюля и ѝ се прииска да запуши ушите си, за да не чува грозната истина.

Предадената.

Когато отвориша и последния сандък, Доминик огледа съдържанието му с ръце на кръста. Сандъкът беше пълен си камъни.

– Изглежда, че има някакво несъответствие между зестрата, обеща на от барон Дьогер и това, което е доставено – рече Доминик меко.

– Да – отвърна Ариана.

Макар Доминик да чакаше, тя не каза нищо повече.

– Лейди Ариана – каза остро той, – какво ще кажеш за това?

– Предадена съм. Отново.

Мрачният глас на Ариана трогна Доминик въпреки гнева му както и пръстите ѝ, които посягаха за струните на арфата, която не беше с нея.

– Изглежда, че баронът иска да предизвика война – каза Доминик.

И да го бе чула, Ариана не отговори.

– Да – рече Мег. Малките ѝ длани се свиха в юмруци. – Но какво печели той от подобно безчестие?

– Отървава се от един съюз, който никога не е искал – отвърна Доминик.

– Но той не е спазил дадения обет – запротестира Мег. – Подобно безчестие в очите на неговите перове му е струвало повече от няколко сандъка злато и подправки.

– Икономът на баща ми контролира напълването и запечатването на тези сандъци, както и тяхното охраняване от най-добрите му рицари – рече Ариана. – Както и аз. Същите рицари охраняваха зестрата до крепостта Блаторн.

– С други думи, ако обявя, че няма зестра, това ще значи, че обявявам война – обобщи Доминик.

– Война, която Дъoger със сигурност ще може да спечели, тъй като знае, че Дънкан от Максвел е твърде беден, за да може да наеме рицари без зестрата – рече Мег.

– Нито пък крал Хенри ще се отнесе добре към молба да воюва за крепости, за които някои смятат, че във всички случаи принадлежат на Робърт Клюкаря – заключи Доминик.

Той се обърна към Ариана.

– Баща ти сигурно се е обзаложил, че ще спечели битката, преди крал Хенри да има време да се появи на бойното поле.

– Би било типично за баща ми – рече Ариана с равен глас. – Той е изключително добър в намирането на слабости там, където другите виждат само сила. – Затова то наричат Проницателният Чарлз.

– Значи нищо няма да казваме – рече Саймън.

– Какво? – попита Доминик. – Не можем...

– Не ме интересува зестрата на жена ми – рече Саймън кратко.

В оръжейната настана тишина.

За миг на светлината на факлите проблесна горчивата усмивка на Ариана. Тя не бе плакала, когато се бе събудила обезчестена и засрамена в ръцете на Хубавия Джефри, но сега сълзите заплашваха да я задушат.

– Саймън – прошепна тя. – Щеше да е по-добре да ме бе убил, когато ти предложих тази възможност.

Саймън присви очи, но не каза нищо.

– Паякът плете мрежи – рече Ариана – и аз съм тази, която се хвана в тях като мушица. А чрез мен и ти. Както и да се борим, барон Дъoger ще спечели.

– Обясни ми – рече рязко Доминик, – при това съвсем ясно.

– Баща ми предвиждаше слабост и разделение. Той не е очаквал лоялност и съдържаност.

Доминик погледна изпод око брат си, който наблюдаваше Ариана с

тъмни и безчувствени очи.

– Баща ми очакваше да умра през първата си брачна нощ – рече Ариана решително.

– Господи, що за глупост е това? – попита Доминик.

Ариана се обърна към Мег.

– Това е истината, която толкова силно искаше да узнаеш, лейди Маргарет. Надявам се, че си доволна.

– Не – рече Мег, като се пресегна напред, сякаш за да възпре Ариана.

Но Ариана вече бе започнала да говори, да излива болката си, изненадана, че все още може да има някакви чувства.

– Баща ми пристига в крепостта Блаторн с надеждата да започне война под претекст, че отмъщава за смъртта ми от ръцете на моя съпруг.

– Ще бъде разочарован – рече неутрално Саймън. – Ти си жива.

– Да, но ще бъде ли още жива, когато откриеш, че съм се омъжила за теб, без да съм девствена?

Саймън застина на мястото си.

– Знаеше ли това? – попита го Доминик.

Саймън не отговори.

– Бракът ни не е консумиран – отвърна Ариана. – Бих се заклела в това пред свещеник. Едно анулиране ще...

– Не – рече Саймън, като я прекъсна. – Не се оплаквам от нашия брак. Няма защо да искам анулиране. Няма причина за война.

– По дяволите – озъби се Доминик, – а честта ти?

– Загубих я в мига, когато легнах с жената на друг мъж в Свещената земя.

– С Мари ли? – попита сепнат Доминик.

– Да, аз съм мъжът, когото съпругът на Мари видя да се промъква в палатката ѝ. Аз съм причината този рогоносец да сключи сделката със султана. Аз съм причината да бъдем предадени и ти да бъдеш така жестоко измъчван.

– Саймън, не си го направил ти – рече Доминик мрачно. – Това беше Робърт Рогоносецът.

– Аз смятам себе си за виновен. Както смята и Господ.

– Не можеш да знаеш това.

– Да, но го знам. Виждаш ли колко съвършено ме наказва Господ?

– Нищо не виждам, но...

Саймън продължи да говори, тъй като искаше брат му да разбере веднъж завинаги, че случилото се в Свещената земя се заплаща в

Спорните земи.

И че Саймън нямаше нищо против да си плати.

– Ожених се за богатство, красота и наследници – рече спокойно Саймън. – Богатството е химера, наследниците никога няма да бъдат заченати, Ариана предпочита да лежи сама в леглото си всяка нощ, а студената ѝ красота е убийство за тялото ми. Да, моята невеста е подходящо пречистване за греховете ми.

– Но...

– Ако ти беше мъжът в леглото на Мари, а аз – измъчваният от султана – рече Саймън, – щеше ли да се чувстваш различно сега?

Доминик отвори уста, за да отговори, затвори я и тръсна глава уморено.

– Ти си мой брат – рече меко той – и аз те обичам.

– Както те обичам и аз, братко.

Тогава Саймън се усмихна с цялата болка, събирана от времето, когато необузданата му страст към една омъжена жена почти бе коствала живота на Доминик.

– Поне няма да ми се наложи да прекарам много време в ада, когато умра – рече Саймън. – Моят ад ме споходи тук, на земята, и се нарича Ариана.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

През останалата част от деня Ариана прекара в стаята си. Чакаше в ужас да дойде Саймън и да я разпита защо не е девствена. Но той не дойде.

Саймън вършеше работата си като управител на крепостта на Доминик, без да погледне към Ариана. Заклучиха раклите отново и предадоха ключовете на Доминик да ги пази; никой не продума в присъствието на Ариана за изчезналата зестра.

Сякаш Ариана не съществуваше.

Саймън изглежда не даваше и пет пари за това, че тя беше дошла под венчилото с отнета чест.

Изглеждаше така, сякаш не се интересува от нея.

Но защо трябва да се интересува? – мислеше си унило тя. – *Аз съм неговото наказание, унижение за тялото му заради греховете на страстта.*

Аз съм неговият ад.

Ариана потрепера. Това изтръгна дисонантни звуци от арфата, която държеше в скута си. Тя хвърли мрачен поглед на инструмента, но виждаше само своите черни мисли в прекрасно инкрустираното дърво.

Защура се безцелно из стаята, дрънкаше напосоки по арфата, без да забелязва многоцветния разкош и топлината на жилището си. Чувстваше се по-скоро затворничка, отколкото родена благородница.

Сама беше построила затвора си. Господарите на крепостта Блаторн не бяха показали нито с поглед, нито с дума, че тя вече не е желана в техния дом.

Ариана погледна през един от високите прозорци на стаята си. Ако се наведе над бездната отвъд стените на крепостта и опре гърди на ледената камък, ще може да види синята лъкатушна лента на река Блаторн.

В края на пътуването си към крепостта Блаторн Ариана се беше любувала на сребристите бързеи и на шума на реката. Тя й напомняше за родния дом и за друга река, на която се беше радвала много топли летни дни. Беше седяла на брега с арфата и беше свирила в унисон с мислите си, с птичите песни и с далечните провиквания на пастирите.

Сега това е като сън. Бях тъй чиста. Толкова глупава. Вярвах...

Прекалено много.

От двора долу долетя вик; последва го звук от отваряне на здравата

дървена порта на крепостта. Конски копита изтрополяха глухо по подвижния мост и зачаткаха по калдъръма на вътрешния двор.

Ариана погледна през друг прозорец точно когато Саймън прекоси двора и се приближи до един рицар, яхнал току-що коня си. Русата коса на рицаря и гъвкавата грациозност, с която слезе от коня показаха на Ариана, че в крепостта Блаторн се е върнал Свен, шпионинът на Глендруидския вълк.

Поздравът на Саймън се загуби в порива на вятъра, духнат през двора. Двата мъже се отправиха към стъпалата на входа.

Жълта котка пробяга през двора и се насочи към Саймън. Без да спира, той вдигна животното, сложи го на раменете си и започна да го гали, докато слушаше какво е открил Свен.

На Ариана ѝ се стори, че чува тихото мъркане на котката въпреки четирите етажа, които ги делиха.

Каза си, че не завижда на котката, заедно я гаят дългите, изкусни пръсти на Саймън. Само след миг призна пред себе си, че не е вярно.

Въпреки грубото насилие на Хубавия Джефри Ариана се беше научила да цени докосването на мъжа, мъжката ласка, нежното плъзгане на мъжките ръце по тялото си.

Само един мъж.

Мъжът, чието наказание бе станала.

Моят ад дойде на земята; името му е Ариана.

Ариана копнееше да разкаже на Саймън как брутално ѝ беше отнета девствеността. Но се боеше, че той няма да ѝ повярва. Никой не ѝ вярваше.

Искам да ми повярва, както никой досега не ми е вярвал!

Не съм като Мари – да лягам с всеки и да не обичам никого. Аз съм момиче, чиято чест бе изтръгната от тялото ѝ разкъсана и окървавена. Аз съм момиче, което оплаква предателството си към Бога.

Но никой не ми вярва.

Защо трябва да ми вярват сега? Даже ти, Саймън, който ме приласка като никой друг. Особено ти.

Острият звън на арфата изтръгна Ариана от мислите ѝ.

По коридора откъм стълбата към стаята на Ариана се приближаваха стъпки. Тя се озърна като обезумяла, като че ли търсеше път за бягство, което всъщност не желаше.

Стъпките спряха пред вратата.

Саймън? Дойде ли най-после при мен? Сега ли ще направиш онова, което аз не можях в първата ни брачна нощ?

Стъпките отминаха и оставиха Ариана с трескавите ѝ мисли.

Изведнъж тя осъзна, че трябва да излезе от тази стая или да изкреши мъката си така, че да чуе цялата крепост. Но не искаше да мине покрай Саймън в голямата зала и да изживее отново неговия студен, отчужден поздрав. Не искаше пак да се взре в тези очи и да види там своето предателство, отразено с такава мрачна яснота.

Предадената Ариана беше станала Ариана – предателката.

Плачейки тихо, тя започна да разкопчава и съблича светло-лилавата си рокля – една от малкото, донесени от Нормандия. Не искаше да я докосва нищо, свързано с родината ѝ. Не искаше да я докосва каквото и да било.

Освен Саймън.

Ариана посегна като сляпа към Мъдрата дреха; не беше я обличала от момента, в който разбра, че тя може да бъде като животните на Ерик – много по-умни от всичко, което не е човек.

В момента Ариана не се интересуваше какво представлява тази рокля. Искаше само да ѝ бъде топло, когато задухат зимните ветрове. Искаше да бъде обичана. Да се освободи от минатото си и от последиците от бруталността на Джефри. Искаше...

Саймън.

Дрехата обгърна Ариана като кадифена благодат, милваше и утешаваше плътта ѝ, кръвта ѝ, самата ѝ душа. Материята се сгуши до нея като котенце, жадуващо да го погалят. И Ариана я погали, сякаш беше коте.

Сребърните ширити блеснаха по-ярко от слънчев лъч върху поток и набраха дрехата от коленете до шията на Ариана. По аметистовата материя пробягваха сребърни нишки, събираха се в ръкавите като рунически светкавици и проблясваха с всяко движение на ръцете.

Като ехо от тайнствените сребърни светкавици по дрехата танцуваха в сложна плетеница две човешки фигури със същия прозрачен черен цвят като очите на Саймън. Откъдето и да погледнеше дрехата, Ариана виждаше тези фигури; те ѝ напомняха натрапчиво за онова, което искаше и което никога нямаше да има.

Платът галеше глезените ѝ, изкушаваше я да се вгледа в черното и в среброто и я принуждаваше да види мъжа и жената, свързани във взаимна страст от самите нишки на тъканта.

– Лежи тихо, рокличке – пошепна Ариана.

Дрехата на Сирина ще лежи спокойно по теб. Тя отговаря само на сънищата, а без надежда няма сънища.

Ехото от думите на Касандра унищожи и остатъците от самообладание. С проклятие, които би смаяло всекиго, Ариана сграбчи пелерината си и я наметна. Странната дреха не се виждаше вече.

Остана галъвната ѝ топлина, от която Ариана се нуждаеше като от въздух.

Като подгонена от демони тя напъха арфата в пътническа чанта и я преметна през рамо. На излизане от стаята грабна кошничката с бродерията си и изтърси съдържанието ѝ на масата, без да обръща внимание на нежния копиринен рисунък.

Без да се оглежда настрани, Ариана слезе забързано по стълбата, прекоси сградата и стигна до входа. Пазачът я погледна изненадано, но не каза нито дума и ѝ отвори вратата.

На двора вятърът беше като глътка студена, бистра вода. Опияняващ като вино, луд като мислите на Ариана, той беше добре дошъл за нея. Тя се остави да я тласка по калдъръма на двора към широката, тежка порта, охраняваща сигурността на крепостта.

Там Куцият Хари я погледна накриво и ѝ се усмихна многозначително. От погледа му не убягнаха нито бледото ѝ от напрежението лице, нито ръката, стиснала здраво дръжката на чантата.

– Днес следобед е твърде студено за събиране на билки, лейди Ариана.

– Обичам студа. А някои билки е най-добре да се събират късно следобед.

– Да, госпожо. Тъй казва и лейди Маргарет.

– И тя ли е в градината?

– Така мисля.

– Благодаря.

Хари я поздрави с кратко докосване на пръстите до челото, отвори малката вратичка и я пусна да мине.

Ариана излезе с широки крачки, отривисти като поривите на вятъра. Когато пътеката се раздвои, пое към билковите градини. Вратичката се скри от погледа ѝ и тя зави рязко и пое по тясна алея към брега на река Блаторн. Нямахме никакво намерение да се изправя пред зеления поглед на господарката на Блаторн.

Брегът на реката привличаше не само Ариана. През папратите, позлатени от вледеняващата целувка на късната есен, се виеше примамлива пътечка. Тя свършваше до една скала, приютила няколко брези и калини. Тяхното изящество можеше да се сравни само с устойчивостта им на ветровете.

На по-защитените места дърветата все още държаха по малко от листата си; останалите лежаха по земята като небрежно захвърлени монети. Други плаваха по реката или бяха спрели сред камъните край брега.

Ариана вървя през жълтите папрати до една каменна пейка в скалата, недостъпна за погледи откъм пътеката. Повърхността на камъка беше леко полирана; откак река Блаторн е потекла надолу към морето, на това място са идвали хора да погледат бързите ѝ води.

Ариана седна на изгладения от времето камък с тежка въздишка. Празната кошничка падна на земята. Чуваше се само тихото пляскане на водата по камъните и свистенето на вятъра в голите клони на дърветата.

Тя извади бавно арфата от чашата и засвири. Мелодията хармонираше със сезона и с песента на реката и на вятъра – прекрасна но мрачна като убийствената прегръдка на зимата.

Мислите на Ариана постепенно се върнаха към кошмара, който не свършваше с изгрева на деня. Кошмарът, на който тя не виждаше края... Все още се мъчеше да разбере какво се бе случило, защо и как ще вплете тази ужасна нишка в тъканта на живота си по-нататък.

Със затворени очи Ариана остави арфата да псе за нечуваното предателство, довело нови предателства, и за жестоката и неутешима мъка, сравнима само със загубата на любим човек.

Несравнима даже и с нея.

– Мислех, че пръстите ти карат арфата да пее. Но, кълна се в сините очи на Христа, ти свириш ужасни ноти. Жадуваше ли за мен моя зелчице?

Музиката стихна като отсечена с меч.

Джефри. Мили боже, не може да бъде!

Ариана разтвори широко очи. Пред нея стоеше самият кошмар. Мантията му беше отметната назад и откриваше бронята.

Хубавият Джефри.

Висок, мускулест, привлекателен, едва ли не красив, обичан както от момичетата, така и от благородниците; боец, който обича да се сражава с трима едновременно.

От вида на Джефри, горд и силен, застанал пред нея в доспехите си, стомахът ѝ се сви. Изби я студена пот и започна да ѝ се гади.

– Мислех, че съм се отгървала от теб – каза тя твърдо.

Джефри се усмихна, като че ли Ариана го беше нарекла с най-любовни думи. Очите му, сини и непроницаеми като яйцата на червеношийката, разглеждаха бавно пригладената ѝ черна коса, несравнимата

красота на очите ѝ и изящната извивка на устните ѝ.

– Кълна се във всички светии, искам пак да ухапя тази уста – каза Джефри. – Мечтаех да те чуя как стенеш, да видя как тече кръвта ти и да я оближа като изгладняла хрътка.

Ариана се бореше с пристъпите на гаденето. Знаеше, че трябва да се овладее, за да се защити. Нямахше кой друг да го направи.

Нямахше значение какво ще последва. Този път тя щеше да крещи, да проклина и да издраска до кръв усмихнатото лице на Джефри.

– Какво искаш? – попита Ариана.

В думите ѝ нямаше въпрос; просто искаше Джефри да го каже.

– Теб.

– Аз не те искам.

Джефри се засмя.

– Света вода ненапита.

– Омъжена съм.

– Е, и?

Джефри вдигна рамене. Брънките на ризницата му блеснаха в ярката есенна светлина.

– За разлика от теб аз съм почтена.

– Тъй ли? Тогава защо отиде при съпруга си обезчестена?

Джефри ѝ се усмихна. Някога бе намирала тази момчешка усмивка очарователна. Сега вече не. Отвращаваше я това, че този мъж можеше да изглежда невинен като Божи ангел, а да носи душата и чувствителността на прасе.

– Изнасилена? Не-е – каза Джефри и потри ръце в рицарски ръкавици. – По-скоро аз бях насилен от твоята красота. Заспах полупиян; когато се събудих, ръцете ти шареха из брича ми.

– Лъжеш!

– Не, зелчице. Не се прави на целомъдрена. Сами сме.

– Тогава защо си правиш труд да лъжеш? – попита Ариана извпително.

– Да лъжа? Говоря самата истина. Събудих се и намерих оръдието си в устата ти, а после – в твоята гладна, влажна...

– Лъжец!

– Ах, донесох цвят за бузките ти.

– Гади ми се от теб!

Джефри се засмя.

– Ще спра гаденето с оръдието си.

Изведнъж Ариана си даде сметка, че като я хапе, Джефри хем се

забавлява, хем се възбужда.

Гаденето я обземаше непреодолимо. Ариана знаеше, че Джефри изпитва удоволствие от опитите ѝ да се съпротивлява; това беше една от най-лошите страни на кошмара.

– Какво? Възхитителните протести свършиха? – попита Джефри. – Значи ли това че ти се иска...

– ... да ти видя гърба да. Искам го горещо. Пеша ли си дошъл? Ако е така, ще ти дам кон; само обещавай, че ще се махнеш от очите ми.

В гласа на Ариана нямаше емоция. Нямаше я и на лицето ѝ. Само червенината по бузите ѝ издаваше съдржания гняв.

– Конят ми чака в онази горичка да потърся арфата; мислех, че никога вече няма да я чуя.

– Тогава се махай. Обещавам, че няма да те последвам.

– Наранен съм – каза Джефри с ръка на сърцето – и няма да се излекувам от тази противна болест. Дойдох да те поискам, а ти ме отритваш.

– Саймън вече ме е поискал.

– Този страхливец – каза Джефри с гримаса на отвращение.

Дъхът на Ариана спря от презрението в гласа на Джефри.

– Саймън е най-храбрият рицар, когото някога съм срещала – каза тя и си спомни съпруга си, застанал сам пред нападателите, за да може тя да избяга.

– Наистина! Тогава защо не уби невярната си жена и не я хвърли в морето?

– Не съм невярна!

– Така ли? Ти отиде при него, използвана от друг мъж.

– Насилствено.

– Толкова добре използвана – продължи Джефри, без да обръща внимание на думите ѝ, – че му отказваш тялото си, защото копнееш за тялото на първия си любовник.

– Копнея да видя лешоядите да пируват над костите ти!

– Знае се, че не си девствена и че отказваш на съпруга си. Кой ще повярва, че не вдигаш крака за рицар като Хубавия Джефри? – Той се усмихваше като ангел.

Ариана беше бледа, но думите на Джефри изтриха и следите на цвета от лицето ѝ. С неестествено спокойствие тя остави арфата, метна чантата на рамо и се изправи. Съжаляваше жестоко, че не взе със себе си кинжала.

Жалко, че създателят на Мъдрата дреха не е предвидил нуждата да се носи и оръжие – мислеше мрачно Ариана. – Ще разменя арфата

за пояс с ножница.

Ариана пристъпи към пътеката. Застанал неподвижно, Джефри ѝ преграждаше пътя.

– Стоиш на пътя ми – спокойно каза тя.

– Аха. Дигни си полите, момиченце. Дойдох отдалеч да видя бедрата ти разтворени за мен.

– Най-напред ще трябва да ме убиеш.

Джефри се засмя, но смехът му угасна при вида на решимостта в пламналите аметистови очи на Ариана.

– Каза ли на мъжа си? – попита остро Джефри.

– Че си ме насиллил?

– Че лежах между краката ти толкова дълго, че не можех повече да се възбудя.

– Ако не ме лъже упоената памет, ти се потеше като прасе, докато се възбудиш един-единствен път. А мъжествеността ти приличаше повече на водорасло, изхвърлено на брега, отколкото на „оръдие“, за което говориш тъй гордо.

Безупречната кожа на Джефри пламна. Усмехнатите му устни се изкривиха в озъбена гримаса.

– А и какво може да се очаква от един мерзавец, който най-напред упоява една девственица и след това я насилва? – продължи тихо Ариана. – Никой истински мъж не би паднал толкова ниско.

Джефри вдигна бронирания си юмрук.

Ариана се усмихна както едно време, когато беше магьосница.

– Подлагаш на изпитание търпението ми – каза той през зъби.

– А ти – стомаха ми.

– Искаш ли да усетиш юмруците ми?

– Искам да те видя в ада.

Ариана стоеше изправена и го гледеше непоколебимо. Чакаше да загуби самообладание – така ставаше винаги, когато някой му противоречеше.

Но някъде между Нормандия и Спорните земи Джефри се беше научил на предпазливост. Той разглеждаше Ариана с любопитство, сякаш беше очаквал на види нещо съвсем различно.

И наистина беше очаквал. Плачещото, ограбено момиче от неговите спомени се криеше зад седлото си по време на похода от Нормандия до Англия. Не искаше Джефри да я забележи. Продумваше таткова рядко, че рицарите се обзалагаха кога ще каже една дума.

– Много жалко, че си възвърнала разсъдъка си – каза Джефри. –

Това беше най-непривлекателната част от теб.

– Благодаря.

– Да не би баща ти да е тук? – попита Джефри. – Затова ли си толкова смела?

Ариана премига, объркана от новия обрат на разговора. Джефри винаги знаеше повече от Ариана за движението на барона.

– Защо ме питаш?

– Отговори ми – каза Джефри – или ще отида в крепостта Блаторн и ще кажа на твоя страхлив съпруг, че днес си дошла при мен и си ме молила да те преора така, както той не може!

– Саймън няма...

– Да ми повярва? – Джефри я прекъсна подигравателно. – Вече опита с баща си – човека, който те познава най-добре. И повярва ли ти той?

Ариана затвори очи и залитна, сякаш някой я беше ударил. Гласът на Джефри звучеше искрено и загрижено. Това караше другите да вярват, че е чувствителен човек.

Но той нямаше емоции; само ги използваше.

– Не-е – продължи Джефри. – Баща ти повярва на мен, защото бях просто нещастната жертва на твоята развратна похот. Бутилката от адската любовна напитка, която ти изля в чашата ми с вино, още се валяше в окървавените чаршафи на леглото ти. Всичко това беше там, за да го видят и баща ти, и свещеникът. И те видяха, нали?

Джефри се изсмя злобно, както се смееше само на курвите и на робите.

Ариана искаше да запуши ушите си с ръце, но не направи това удоволствие на Джефри. И двамата знаеха много добре кой на кого е повярвал и кой е бил предаден.

Саймън, ще повярваш ли, че съм невинна? Ти, който мразиш магьосниците? Ти, които говориш с такава ярост, че не искаш да си роб на никоя жена?

Особено на една магьосница...

И какво ще стане, ако ми повярваш? Битка до смърт с Джефри, за да се реши кой е почтен и кой не е?

При тази мисъл по тялото на Ариана изби студена пот. По-рано би се зарадвала на възможността да бъде реабилитирана със смъртта на Джефри. Но вече не мислеше, че истината с надежден щит срещу лъжите, особено ако те са изречени от рицар като Хубавия Джефри. Беше убил твърде много мъже – и бандити, и рицари.

Той се любоваше на кръвта по меча си, жадуваше за кръв със смразваща страст.

Нямаше значение колко бърз и умел е Саймън; той бе по-нисък и поне с петнадесет килограма по-лек от Джефри. Още по-важно бе, че Саймън не е тъй жаден за кръв.

– Говори се, че барон Дьогер бил в Англия – каза беззвучно Ариана.

– Значи ще дойде в крепостта Блаторн.

– Не са ми го казали направо.

– Какво от това? Баща ти не те обича.

Ариана не оспори това. Беше вярно. И да я беше обичал някога, баща ѝ вече не я обичаше. Последните му думи, отправени към нея, го показаха ясно.

Курва! Да бих посмял, щях да те убия.

Като да продължаваше мислите на Ариана, Джефри каза:

– Сигурно е, че не е изминал толкова път, за да се види с развратната си дъщеря, която го опозори.

– Може би търси съюз с краля на Англия вместо с краля на Шотландия.

– По-вероятно е баща та да е надушил някъде слабо място – каза Джефри. По устните му пробягна усмивка. Тя беше жестока като терзанията на Ариана, но Джефри запази мислите си за себе си.

Усетила, че вече не е център на вниманието му, Ариана започна да се отдръпва все по-далеч от него.

– Разбира се – каза Джефри и се вгледа отново в нея. – Ти.

– Мислиш, че той най-после ми е повярвал? – попита стъписана Ариана.

– Той вярва на истината. А тя гласи, че под въздействието на омагьосаното питие аз съм те преорал дълбоко, както волът оре земята.

Ариана прехапа устни, за да превъзмогне яростта, заплашваща да ѝ отнеме самообладанието, и се отдалечи още повече.

– Ти си слабостта, която е надушил – каза Джефри. – Ти си нормандската лисица, оставена при саксонските пиленца.

– Ти си луд!

– Не, аз просто съм по-умен от другите мъже – каза Джефри небрежно. – Баронът знае, че си отишла под венчилото дефлорирана, нищо че никой не е надал вой.

Джефри издърпа долната си устна с два пръста и се засмя. Смехът му бе не по-малко вулгарен от усмивката.

– Глендруидския вълк и верните му кученца май са по-слаби, отколкото изглеждат – каза тихо Джефри. – Мисля, че хитрият стар лешояд го знае и бърза да оглозга кокала.

Ариана гледеше в земята; страхуваше се, че Джефри ще види потвърждението на истината в очите ѝ. Глендруидския вълк наистина се тревожеше за дела си от Спорните земи – иначе не би тласнал верния си брат в един брак, който никои не искаше.

Ти заслужаваш по-добра жена от тачи студена нормански наследница.

Но отговорът, който Саймън даде на Доминик, беше бърз и болезнено практичен.

Блакторн заслужава по-добра съдба от войната. Също и ти. Бракът със сигурност няма да е по-лош от султанския ад, с който се мъчеше да ме купиш.

С крайчеца на наведените си очи Ариана забеляза движението на ръката на Джефри. Беше вече късно. Преди да успее да се дръпне, той я сграбчи и я притисна толкова силно до ризницата си, че дъхът ѝ спря.

Облъхна я воня на вино и на нещо по-лошо, от което ѝ се повдигна. Отблизо видя, че пиенето (или каквото там успокояваше духа му) вече мърсеше ангелската чистота на лицето му. Кожата му загрубяваше. Носът му се бе зачервил от разширени венчки. Дъхът му миришеше като делата му.

– Англия не те посрещна много добре – каза Ариана през зъби. – Върни се в Нормандия. Там още вярват на лъжите ти.

– Сърцето ми е завладяно от една благородна вдовица.

– Тогава ме остави и почни да я ухажваш.

Джефри се засмя.

– Това вече е свършено. Остава само да я направим вдовица. Скоро ще стане. Тогава имението Карлайл ще бъде мое, а с него – и ти. Така искаше баща ти.

– Ако предизвикаш Саймън и оживееш, Глендруидския вълк ще те убие.

– аз ще остана жив, но Саймън е този, който ще ме предизвика. От това не може да започне вендата.

– Върни се в Нормандия – каза Ариана. – Саймън няма да те предизвиква. Глендруидския вълк няма да позволи.

– И аз така мисля, зелчице. Няма да има избор Ще видиш.

– аз? Никога!

– Наистина? Престана ли най-после да виеш, че си изнасилена?

Усмихнат, Джефри измъкна едната ръкавица, пхна ръката си под мантията ѝ и заби пръсти между бедрата ѝ. Изведнъж усмивката му се превърна в гримаса на изненада и ярост. Той дръпна рязко ръката си и пусна Ариана толкова бързо, че тя се олюля.

– Боже! Света Богородице! – Джефри затърка ръката си по бримките на ризницата. – Откога си почнала да носиш власеница и коприва? Пропаднала мръсница! От твоите номера ми излязоха мехури на пръстите!

Преди да чуе оплакванията на побеснелия Джефри. Ариана осъзна, че се е освободила. Тя запази равновесие и затича към крепостта, преди той да е разбрал.

– Ела тук! – изкрещя той гневно.

Ариана вдигна поли и затича още по-бързо. С всяка крачка арфата я удряше по гърба.

Джефри хукна проклинайки към коня си, вързан далеч от хорските погледи в една горичка до крепостта. Той не се и съмняваше, че ще хване Ариана, преди да е стигнала до крепостта.

Ариана го знаеше.

Тя стигна до един гъсталак от папрат, къпина и калинови дървета и едва тогава се обърна да види къде е Джефри. С гръб към нея, той тичаше към близката гора, където добиваха повечето дървен материал за крепостта.

Както се надяваше Ариана, Джефри беше решил да я гони на кон, а не пеша; пречеха му ризницата, шлемът и мечът.

Незабелязана от Джефри, тя се отклони от посоката си и навлезе дълбоко в гъсталака. Клоните се завираха през мантията до дрехата ѝ, но не можеха да се закачат там. Плътната тъкан устояваше и на най-острите бодли.

Когато се убеди, че не могат да я видят от пътя към крепостта, Ариана коленичи да си поеме дъх. Косата падна в очите ѝ. Клоните бяха раздърпали изкусно ощетените ѝ коси. Тя ги отмахна нетърпеливо и сложи длан на гърдите си. Там се надигаше болка – все едно, че пак беше забит кинжалът на онзи рицар-разбойник.

Да не се е отворила онази рана?

От тази мисъл дъхът и спря. Тя трескаво развърза дрехата, за да види раната под гърдата си.

Нямаше кръв. Върху гладката кожа се виждаше само един бележникав белег. Със сподавена въздишка Ариана се отпусна на земята, без да обръща внимание на полепналите по мантията ѝ листа и пръст.

Скоро сърцето и дишането ѝ се успокоиха. Тя се настани по-удобно и зачака да чуе викове от кулите на Блаторн. Стражата щеше да забележи Джефри.

Птиците се събираха за настъпващата нощ. Песните им заглушиха шума на реката. По пътя заскърца кола. Главините ѝ се нуждаеха от смазване. Виковете от кулите на Блаторн заглушиха жалбите на колелата.

Ариана надигна глава и се послуша. Капризите на вятъра най-напред отнесоха далеч, после донесоха до нея думите на стражата. Бяха видели Джефри. Той нямаше избор – трябваше открито да отиде до портата на крепостта.

Беше спасена. Джефри бе твърде умен, за да я малтретира публично. А тя щеше да се погрижи да не остава насаме с него.

С въздишка на облекчение Ариана се изправи и се загърна плътно с мантията. По полите ѝ бяха прилепнали листа и клончета. Тя ги изтърси припряно и се отправи към крепостта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Саймън усети, че някой идва над него и отмести поглед от непознатия рицар, който яздеше към подвижния мост. От сенките се показва широкото лице на Свен с изпитателни светли очи.

– Чувам, че идва непознат рицар – каза Свен.

– Да. Стражата го е забелязала да излиза на кон от горичката до реката.

Двамата мъже чакаха безмълвно да се приближи непознатият до вратичката, за да го видят по-добре. Саймън разсеяно галеше Отъм – огромния шарен котарак, който се бе обвил около врата му и мъркаше гальовно. Гладката козина на котарака представляваше мозайка от големи бели, оранжеви и черни петна.

Рицарят приближаваше крепостта с елегантен тръс. Яздеше боен кон и беше въоръжен до зъби, но никои не го придружаваше. На копието му се вееше окъсан флаг. Щитът му беше потъмнял и очукан от употреба.

Отъм вдигна глава и се вгледа в рицаря с немигащи оранжеви очи. Очите на Саймън се присвиха. Инстинктът му пошепна, че приближава опасност.

– Може да е някой от рицарите на барон Дьогер, който идва да съобщи за посещението на своя господар – каза Саймън.

– Не съм чувал за такъв едър рицар, като не смятам разбойника, който измами тебе и Дънкан и влезе на кон в земите на клана Силвърфелс.

Саймън изсумтя.

– И този е много едър, но флагът и щитът му са оцветени.

Кръстът на щита бе протрит и едва личеше, но всеки можеше да го види.

– Да – каза Свен.

Рицарят свърна по пътя, който водеше право към крепостния ров на Блаторн. Мостът бе свален, но портата беше затворена. Отворена бе само малката вратичка. През нея трудно можеше да мине човек, дори и пеша.

– Знакът на Дьогер – каза Саймън.

– Да. Тънък бял кръст на черен фон.

Саймън погледна през рамо към двора. Козината на Отъм го погали по бузата. Саймън го помилва в отговор. Усещаше мъркането му на

гърлото си.

Необичайно много хора от крепостта си бяха намерили повод да излязат на двора, за да видят чужденеца. Сред тълпата, вперила нетърпеливо поглед към моста, Саймън не видя Ариана. Погледна нагоре. Капаците на нейните прозорци бяха откренати едва-едва.

Свен проследи погледа на Саймън.

– Жена ти събира билки.

Саймън обърна глава към жилавия потомък на викингите, най-доверения рицар на Доминик след самия Саймън.

– Сигурен ли си?

– Да. Хари ми каза.

Странно. Досега Ариана не се е интересувала от билки. Саймън вдигна едната си ръка и започна пак да гали Отъм.

Ноктите на котарака се показваха и се скриваха в ритмичен екстаз, но очите му неотстъпно следяха приближаващия рицар.

– Хари каза, че затова е излязла. И че изглеждала много неспокойна.

Саймън не отговори.

– Нищо чудно след всичко, което се случи в оръжейната – прошепна Свен.

Саймън му хвърли пламнал поглед. Доминик бе заповядал истината за отнетата девственост на Ариана и за изчезването на зестрата ѝ да бъде казана само на Свен. Но Саймън знаеше, че в тесния свят на крепостта малко тайни могат да се опазят.

Не че Свен би издал играта. Каквито и тайни да му бяха поверени – а те бяха много – той не го показваше. Между другото и това правеше Свен толкова ценен за Глендруидския вълк.

Саймън отново обърна поглед през вратичката към непознатия; котаракът продължаваше да мърка тихо. Сега вече можеше да се различат и по-дребни подробности по бронята и оръжията му.

– Май че съм го виждал по-рано – каза тихо Саймън.

– Сивите бойни коне се срещат не по-рядко от бълхите по кучетата.

– Чудя се къде са му бойците – каза Саймън. – Изглежда малко омърлян, но не е беден. Сигурно има придружители.

– Може би има оръженосец в свитата на Дъoger.

– Оръженосецът трябва да бъде до своя рицар.

– Може би този рицар и липсващият оръженосец са били в ескорта на лейди Ариана – каза сухо Свен. – Малко от тях останаха живи.

– А онези, които оживяха, са зле възпитани – каза Саймън. –

Бутнаха Ариана и прислужницата ѝ в двора на Блаторн и пришпориха обратно конете в галоп. Не останаха поне да хапнат по един залък.

– Сигурно са мислили, че не си струва да присъстват при отварянето на сандъците със зестрата – каза Свен иронично.

Саймън процеди през зъби някакво сарацинско проклятие, което накара Свен да го погледне накриво.

Дългата опашка на Отъм се метна недоволно; царственият котарак не хареса думите на Саймън.

– Да, може би – каза Саймън. – Жалко. Бих се радвал да обсъдим с тях лошите им маниери.

– Това е твоят шанс – каза Свен и посочи човека, който задържаше коня си пред крепостния ров. – Здравенякът, възседнал оня кон. Би могъл да го изпиташ с меч си, докато се умориш.

– Напразна загуба на време.

– Шегуваш ли се?

– Не ми се ще да предизвиквам такъв простак. От опит зная, че мозък и мускули рядко яздят един кон. Само брат ми прави изключение.

– Мисълта ти е по-бърза дори от мисълта на Глендруидския вълк.

– Но мускулите ми не са толкова много.

– Би следвало всички рицари да са с деликатно телосложение като теб – съгласи се Свен саркастично.

Саймън се усмихна. Не беше по-дребен от брат си и го знаеше много добре.

– Да приветствам ли рицаря? – попита Свен.

– Не. Ще го поздравим заедно.

Светлите, почти безцветни очи на Свен хвърлиха към Саймън втрещен поглед. Пръстите на Саймън галеха котарака в равен ритъм, но бистрите му черни очи не се отместваха от чужденеца.

– Запомни го – каза Саймън толкова тихо, че само Свен го чу. – Трябва да можеш да го разпознаеш в тъмното от петдесет метра.

– Да, сър.

– Свен!

– Да?

– Ако пуснем този рицар да влезе в крепостта, стани сянка на неговата сянка. Неотстъпно.

– Какво има? – попита Свен много тихо. – Виждаш ли нещо, което ми убягва?

– Нищо. Само някакво чувство.

Свен се засмя леко.

– Чувство... Аз те предупредих, Саймън!

– За какво?

– Да не живееш с магьосници. Първо, около теб винаги се въртят странни котки като Отъм. Второ, имаш „чувства“. Скоро ще станеш ясновидец.

– Това е кофа с...

Саймън млъкна внезапно. Ариана беше използвала същия израз, за да опише любовта: кофа с помия.

Мрачна усмивка изкриви устните на Саймън. Ариана едва ли мислеше така за мъжа, на когото беше отдала девствеността си.

За друга ли се ожени той, Ариана? Така ли те предаде? Наистина ли ти разтвори недокоснатите си бедра за лъжата, наречена „любов“?

Саймън върна насила мислите си към рицаря, който ставаше все по-нетърпелив заради това, че не чува гостоприемен поздрав.

– Не отваряй голямата порта, докато не дам сигнал! – извика Саймън на Хари, който чакаше на трийсет стъпки от него. – Отвори само едното крило. В края на краищата това е само един рицар.

– Така поне изглежда – измърмори Свен.

– Да, сър! – отговори Хари.

– Ако го пуснем да влезе – каза Свен тихо, – бързо ще разбере колко малко истински рицари има тук.

– А ако не го пуснем, ще обидим моя тъст.

Свен изсумтя.

– Ела – каза Саймън. – По-лесно е да наблюдаваш дявола пред себе си, отколкото да гониш някой друг из ада.

Свен се засмя сухо и последва Саймън през вратичката: минаха рамо до рамо по моста, за да посрещнат непознатия рицар с блестяща ризница под тежката мантия.

Котаракът лежеше спокойно на раменете на Саймън с широко отворени оранжеви очи. Ръцете на Саймън бяха близо до дръжката на меча; беше престанал да гали Отъм, но той не протестираше. Просто гледаше непознатия рицар, без да мигне, със странен и хищен интерес.

– Как е името ти, страннико? – попита Саймън, още преди да стъпи на моста над крепостния ров.

Гласът на Саймън беше вежлив, но нищо повече. За предпочитане беше в крепостта Блаторн да не влизат непознати, докато Доминик не събере повече и по-добре обучени рицари.

– Хубавият Джефри, васал на барон Дьогер – каза високият рицар.

Усмивката му се виждаше отдалеч. – Това ли е домът на Глендруидския вълк, прославената крепост Блаторн?

Възхищението в гласа на Джефри би обезоръжило повечето мъже. Свен не обърна внимание на прикрития комплимент; ласкателството беше един от най-известните инструменти на шпионина.

Саймън също го пренебрегна. Джефри не му хареса, макар да не можеше да каже защо. Просто чувстваше антипатия към него. Беше сигурен в това, както и че Отъм бе престана да мърка.

– Да. Това е крепостта Блаторн, а аз съм Саймън, братът на Доминик льо Сабр. Мъжът с мен е Свен – уважаван рицар.

– Имам чест да ви приветствам – каза Джефри.

– Много ли си избързал пред господаря си?

– Не зная.

– Колко души с свитата му? Трябва да съобщим в кухнята, на соколарите и на горските пазачи още колко хора трябва да бъдат нахранени.

– И това не зная, сър – каза Джефри и прекара ръка по лицето си в израз на голяма умора. – Извини ме за неосведомеността. Бях в ескорта на лейди Ариана от Нормандия. Болестта...

– Знаем – каза Саймън.

– Съвзех се едва сега – призна Джефри. – Яздих дълго, за да стигна дотук и два пъти се губих.

– Наистина ли?

– Да. Попаднах на един амбулантен търговец на четири дни езда на север. Може да бяха пет или шест дена и не точно на север...

Свен и Саймън се спогледаха. Джефри тръсна глава като да я проясни.

– Извинявайте, господа. Тази противна болест ме повали. Още съм слаб. Трябва да намеря подслон в Блаторн, докато се оправя.

Свен и Саймън размениха още един поглед.

– Тук ли е лейди Ариана? – попита Джефри, когато Саймън не му отговори. – Тя ще гарантира за мен, защото сме много стари приятели.

Мимолетната усмивка на устата на Джефри при думата приятели не повиши благоразположението на Саймън към нежелания рицар.

От друга страна, шеше да бъде глупаво да оскърбят барон Дьогер, като откажат гостоприемство на един от неговите рицари, при това болен. Колкото и да искаше да обърне гръб на васала на Дьогер, Саймън познаваше най-добре обидчивостта на Доминик.

Ето защо се предложих да заместя Дънкан пред брачния олтар. Необходимост, не желание.

Саймън знаеше, че признава пред себе си само половината от истината, и то по-малката половина. Даже когато сгодиха Ариана за Дънкан, Саймън я беше искал; събуждаше се плувнал в пот, болезнено възбуден, стиснал зъби, за да не извика от желание.

Още я искаше.

Изведнъж Саймън даде сигнал да отворят портата.

– Благодаря, милостиви рицарю – каза Джефри и смуща жребеца да тръгва. – Баронът ще бъде доволен от твоето гостоприемство, защото много ме обича.

Когато подковите на жребеца загракаха кухо по дъските, Свен дръпна Саймън за ръката; този беззвучен сигнал им беше останал от времето, когато нощем преследваха сарацините.

– Погледни. Там, над воденичния улей – каза тихо Свен.

Саймън засенчи очи от залязващото слънце и видя жена, която вървеше към крепостта по рядко използвана пътека. Един поглед му беше достатъчен да познае грациозната походка на жена си.

– Ариана – каза Саймън едва чуто.

– Билковите градини са в обратната посока.

– Да...

Един слуга се втурна да поеме коня на Джефри, но той не му обърна внимание. Току-що бе забелязал жената, която приближаваше моста.

– Ариана! – извика Джефри. Всяка сричка издаваше очакване. – Най-послед!

Той скочи леко от коня, усмихнат като дете, получило неочаквано парче торта. Едва когато срещна мрачния поглед на Саймън, Джефри даде вид, че си е спомнил: сега Ариана беше омъжена.

За Саймън.

– Извинявай – каза Джефри и изтри усмивката от лицето си. – Трябва да ти призная нещо. Фактически аз дойдох в Блаторн преди всичко заради Ариана, а не да търся барона. Тя ми липсваше като слънцето през зимата.

– Така значи – каза тихо Саймън. – Тогава защо не отиде в крепостта Стоунринг? Дънкан Максвел живее там.

– За момент Джефри сякаш се обърка.

– Но... Тъж... – Джефри смутолеви нещо, покашля се и проговори отново. – Търговецът каза, че Ариана се омъжила за друг рицар, защото Дънкан бил омагьосан.

– Така се говори.

– Ти сигурно знаеш.

– Защо?

– Щом си брат на Глендруидския вълк, ти си се оженил за Ариана!

– Твоят търговец е бил добре информиран – каза Саймън.

– Моите поздравления, сър!

– Подобно.

– Малко са щастливците, които се женят за красиви, богати и страстни като нимфи момичета – каза Джефри, без да обръща внимание на съдържаността на Саймън. – Кълна се в светия кръст, чудо е, че си на крака след нощ, прекарана между нейните...

Изглеждаше, сякаш и този път Джефри късно си даде сметка къде отиват думите му. Той се изкашля, сви рамене и се усмихна смутено на Саймън.

– Не намирам вина в жена си – каза спокойно Саймън.

– Разбира се, че не. Точно това казах на ханджията в „Падналото дърво“, когато заговори за студените бракове, сключени набързо – каза Джефри запалено. – Момиче като Ариана с нейната буйна природа не би могла да стои далече от леглото на мъжа си.

Саймън не реагира външно на нетактичните думи на Джефри, но Свен започна да измерва рицаря с поглед и да му крои саван.

– Освен ако, разбира се – продължи бодро Джефри, – копнее толкова много за първия си любовник, че не може да се насили и да позволи на друг мъж да се доближи до нейното удобно... тъъ... легълце.

– Виждал съм по-мълчаливи свраки от тази тук – каза Свен небрежно. – И по-красиви в лицето.

– Има неща, които не се лекуват – каза Саймън. – Говоря за речта. А лицето не зависи от кой смъртен.

– Да не съм те обидил? – Джефри попита Саймън. – Ако са те подразнили моите несръчни поздравления по повод страстната натура на жена ти, мога само да се надявам в бъдеще да бъда по-точен в похвалите си.

Свен хвърли бърз поглед към Саймън; чакаше знак какво да прави с рицаря, чиито комплименти бяха по-лоши от всички обиди, отправяни към Саймън.

След миг пръстите на Саймън се плъзнаха небрежно по дясната ръка на Свен, стиснатата меча; старият сигнал значеше; „Внимавай!“

– Добър вечер, Ариана – каза Саймън с поглед встрани от Джефри. – Как прекара в билковите градини?

– Ах, зелчице моя – каза Джефри и бързо се обърна. – Ако знаеш само как копнея да усетя топлината ти отново! Ти омагьоса самата ми

душа. Вехна, когато не те виждам!

– Де да беше вярно! – каза Ариана. – Бих се заключила в стаята си, докато издъхнеш!

С тези думи тя бързо се присъедини към Саймън и Свен.

– Тези думи биха ме наранили дълбоко, ако не познавах сърчицето ти – каза усмихнато Джефри на Ариана. – Омъжената жена е предпазлива, особено в присъствието на мъжа си, нали?

– Отидох до реката да посвирия на арфа – каза Ариана на Саймън, без да обръща повече внимание на Джефри.

– Ах, това е обяснението! – каза Джефри и махна с пръст към листата, полепнали по Ариана. – Небрежна си. Ревнивият съпруг би помислил, че си лежала по гръб на тази мантия и си разтваряла крака за някой любовник.

Ариана пребледня и хвърли изплашен поглед към Саймън. Неговият вид смрази кръвта ѝ.

Никога не го бе виждала така бесен. Нито толкова студен.

– Саймън е човек на разума, а не на чувствата – каза колебливо Ариана.

– Хубаво е, че го познаваш толкова добре – каза сериозно Джефри. – Но човек би казал, че твоят съпруг е воден от страха, а не от разума.

Свен каза нещо остро на майчиния си северен диалект.

– Този благороден рицар – каза Саймън на Ариана – мисли, че баща ти го обича много. Вярно ли е?

– Да – каза Ариана и не се опита да скрие горчивината в гласа си.

– Колко много?

– Колкото изобщо баща ми може да обикне нещо.

– Жалко – каза Саймън. – Бих дал този на свинете, вместо да го храня със свинско тази вечер.

– Това оскърбление ли е? – попита Джефри.

– Защо един разумен мъж би оскърбил рицар като теб?

– Защото мислиш, че жена ти е влюбена в мен. Защото ти...

– Не! – извика рязко Ариана.

– ... мислиш, че аз съм отнел девствеността на жена ти в любовна битка. Защото ти мислиш...

Ариана отправи гневно проклетие към Джефри.

– ... че е студена към теб – Джефри продължи, надвиквайки всички прекъсвания, – защото не може да понася друг мъж, след като е познала мен!

В двора на крепостта настъпи мъртва тишина.

Ако не беше ръката на Саймън, стисната здраво китките на Ариана отзад през мантията, тя щеше да изподраска усмихнатото лице на Джефри. Извиваше се, но не се и надяваше да се освободи и да го направи.

Не можеше и да поправи станалото.

– Ако жена ми наистина е вкусила любовта за пръв път с теб, цяло чудо е, че не се е зарекла никога вече да не се вижда с мъж и не се е покалугерила.

Преди Джефри да проговори, Саймън се обърна към Свен.

– Покажи обора на госта. Да ляга при коня си.

– Да – каза Свен. – Оттук!

Джефри понечи да протестира, но Свен го прекъсна грубо.

– Не се помайвай! Тук има толкова много рицари, че сеното скоро ще свърши.

Джефри се поколеба, сви рамене и пое след Свен.

Ариана въздъхна облекчено. Искаше да каже на Саймън как Джефри изкриви истината за да излезе, че е изневерила на Саймън. Погледна към него и думите замръзнаха на устните ѝ – такава ярост гореше в очите му.

– Чуй ме – каза Саймън. – Чуй ме много добре. Каквото и да се е случило, преди да се омъжиш за мен, то вече не може да се промени. Но ако си ми сложила рога...

– Не беше така, както Джефри го представи!

– ... тръгвай си още сега, преди да съм разбрал. Тичай много бързо и колкото можеш по-далеч, иначе ще те хвана и ще те отведа в ада за вечни времена. Разбра ли ме, жено?

Ариана искаше да му каже нещо, но от свитото ѝ гърло можа да излезе само неговото име.

– Виждам, че си ме разбрала.

Саймън пусна китките на Ариана. Тя бързо си пое дъх. Зад студена та му ярост прозираше нещо по-страшно, което и тя бе преживяла – опустошителният гняв на предадения.

– Саймън! – промълви тя и протегна ръце към него.

– Оправи си дрехите – прекъсна я грубо Саймън и се отдръпна от нея, за да не го докосне. – Иначе клюкарките из крепостта ще се кикотят още повече и вината ще е твоя.

Ариана погледна надолу. През отвора на мантията ѝ се развяваха сребърни ширити. Изчерви се до кръв като разбра, че роклята ѝ е полуразкопчана.

– Не го мислиш! – каза Ариана развълнувано.

– Мисля, че имаш късмет – защото Глендруид Улф цени мира повече от войната и защото аз обичам брат си повече от всичко на този свят.

– Раната ме заболя – каза Ариана. – Разкопчах си роклята, за да видя дали не се е отворила отново!

– А главичката не те ли боли? – попита мазно Саймън.

– Главата ли? – каза смутено Ариана.

– Аха – каза Саймън, обърна се и си тръгна с хладна решителност. – Косата ти е по-разбъркана даже и от роклята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Ариана стана от масата, промърмори, че е уморена и се оттегли в спалнята си. Истината бе, че не можеше повече да понася номерата на Джефри, които оскъряваха гордостта на Саймън и я унижаваха пред рицарите от крепостта.

Чудеше се дали Саймън все още счита, че бракът с нищо не е лош от султанския ад, който Доминик беше преживял.

Храната изстиваше на подноса, с който Бланш ѝ беше донесла вечеря в стаята. Ариана просто седеше и се вираше в нищото. По коридора към банята идваха и отминаваха стъпки, но тя не им обръщаше внимание.

И арфата не ѝ носеше вече утеха. Беше ѝ по-тежко да понася болката и униженията, преживявани от Саймън, отколкото своята мъка. Не беше виновна за своите терзания, но Саймън страдаше заради нея.

Някой почука на вратата и изтръгна Ариана от мрачните ѝ мисли.

– Да?

– Аз съм, Бланш.

– Влез – каза Ариана равнодушно.

Вратата се отвори. Само с един поглед Бланш разбра, че в стаята нищо не се е променило, откак бе тук.

– Още ли не сте се навечеряли, госпожо? – каза малко нетърпеливо Бланш.

– Не съм гладна.

– Тогава какво да правя с ваната?

– Вана?

– Да, госпожо – каза раздражено Бланш. – Приготвих я, както поръчахте, и затоплих нощницата ви. В крепостта всички вече си легнаха.

Ариана погледна отнесено най-напред вечерята си, после – лицето на прислужницата.

– Помолила съм те да приготвиш ваната ли? – попита Ариана и се намръщи.

– Да, госпожо. Казахте да е готова веднага, след като вечеряте. И че не можете да търпите, че нещо си там ви било докоснато и че трябвало да се изкъпете, колкото и късно да станело.

– О.

Бланш зачака, но Ариана не каза нищо повече.

- Госпожо?
- Защо не отидеш да си легнеш?
- Веднага, ако ми позволите.
- Свободна си.
- Благодаря, госпожо!

С пламнали бузи и светнали от очакване очи Бланш изхвъркна от стаята и забрави да затвори вратата след себе си.

Ариана се чудеше дали новият приятел на Бланш – който и да беше той – знае, че любовницата му вече е тръгнала с друг. Може би не го е грижа. Може и да му стига да споделя смеха на Бланш в тъмното, да гали топлата ѝ плът и да получава ласки в ответ, да притиска тялото ѝ до себе си и да чува екстаза във всеки неин вик.

Внезапно Ариана се изправи, съблече всички дрехи, извади фуркетите от косата си и тръсна глава. Черната ѝ копринена коса падна на тежки, блестящи вълни по гърба ѝ и стигна до бедрата. Тя я прибра и започна да я сплита преди банята. Само след няколко движения загуби интерес, пусна я и тя започна да се разплита.

Посегна за ношницата си, но откри, че ръцете ѝ посягат към сребърните ширити на Мъдрата дреха, сякаш нещо ги тегли натам. Не ѝ се искаше да оставя дрехата тук, пък макар и докато се изкъпе. Не знаеше защо, но не ѝ се искаше.

Като да очакваше отговора от самата тъкан, Ариана се вгледа в дрехата.

И тогава прозря.

Жената беше отметнат глава назад в екстаз, косите ѝ бяха разпилени, устните ѝ бяха разтворени във вик на невероятно удоволствие.

Омагьосаната.

Наказаният боец беше обзет от страст; цялото му същество бе съсредоточено в този момент.

Чародеецът.

Сега той се навежда над нея и се опива от стоновете ѝ. Силното му тяло покрива нейното и в очакване трепери от чувствен глад – силен като въздържанието.

Саймън!

Ариана го виждаше съвсем ясно – както видя себе си в трескавите аметистови очи на жената.

– Мили Боже! – пошепна тя смаяно.

Ариана тръсна глава и се огледа а очакване да види Саймън. Но видя само догарящия огън, пригответното за нея легло и одеялата, оставени

в долния му край. С тях щеше да застеле леглото на Саймън, когато дойде в нейната стая.

Ако дойде.

Ариана облече отново аметистовата рокля и я закопча донякъде, докато крачеше из стаята. Всяка стъпка донасяше до ушите ѝ мъртвата тишина, която пареше в крепостта. После стражата провъзгласи времето.

Саймън трябваше вече да е в спалнята ѝ. Винаги бе идвал по това време. Не, по-рано, много по-рано. Той ставаше с работниците от кухнята, при първия лъч на зората, за да обходи бойниците, да огледа полетата и да разбере как са хората в крепостта Доминик вървеше с него, макар че никога не бе изисквал Саймън да се явява в толкова ранен час.

Мари.

Саймън е при нея.

Тази мисъл я прониза като кинжал. Веднага запали една свещ и излезе от стаята толкова бързо, че пламъчето за малко не угасна. С нетърпеливо възклицание Ариана спря и го почака да се съживи. След това забърза към другия край на крепостта, където бяха стаите на Мари и на Бланш. Помещенията нямаха врати. Отделяше ги само платнен параван, който можеше да се мести през деня.

– Аз съм лейди Ариана.

– Заповядайте, госпожо. Влезте – каза Мари.

Още прели да довърши, Ариана се вмъкна вътре. Аметистовите ѝ очи огледаха бързо стаята, след това започнаха да я изучават по-бавно.

– Сама си.

Нищо чудно, че Бланш не е тук. Но това, че Мари е сама бе изненада. Чернооката жена я гледаше с любопитство, оставила в скута си ръкоделието.

– Ами да, сама съм. Искате ли нещо, госпожо?

– Саймън.

– Ще трябва да го потърсите другаде. Не е идвал в леглото ми от...

– Без да довърши, Мари вдигна рамене и заработи с иглата със смайваща скорост.

– Откога?

– Откогато мъжът ми видя Саймън да се измъква от моята палатка, помисли го за Доминик и предаде рицарите на Доминик на султанската засада.

– Божията кръв – пошепна Ариана.

– По-скоро кръвта на рицарите.

Дребните зъби на Мари блеснаха в светлината на свещта, когато прехапа някакъв заплетен конец.

– Хората на султана хванаха повечето от рицарите – продължи Мари, като вдяваше нов конец.

– И Саймън ли?

– Да. Но търсеният не се оказа между тях.

– Не те разбирам.

– Рицарят, когото султанът издирваше и когото Робърт предаде, не беше между пленените – обясни Мари.

– Доминик льо Сабр?

– Да.

– Защо султанът търсеше точно Доминик?

– Султанът обичаше да измъчва хората. Доминик се славеше като много силен и много храбър рицар, който не се кланя на никого. Султанът се беше зарекъл да го убие.

– И какво стана?

– Доминик купи свободата на своите рицари и предложи в замяна себе си. Един от освободените беше Саймън.

– И рицарите ги пуснаха?

– Да.

– А после и Доминик беше освободен някак?

– Да. По-късно.

– Но тогава защо...?

– Защо Саймън ме мрази ли?

Ариана кимна.

– Саймън ми беше почти съпруг, когато по време на засадата раниха Робърт смъртоносно – каза спокойно Мари. – Преди да умре, Робърт призна на Саймън какво е направил на Доминик. И защо.

– Но Саймън е знаел, че Доминик не е сторил нищо лошо.

– Да – каза Мари. – След като се омъжих за Робърт, с мен спеше Саймън, а не брат му. Но откак чу предсмъртната изповед на Робърт, Саймън не ме е докоснал. Чувства се виновен за това, което се случи на Доминик.

– Но ти каза, струва ми се, че Доминик е бил освободен.

– Беше. Но след като го бяха измъчвали така, че малко мъже биха оживели.

Ариана се опита да каже нещо и не можа да издаде и звук. Преглътна и опита пак.

– Саймън те целуна в оръжейната.

Мари тръсна безмълвно ръкоделието си, издърпа някакъв излишен конец и погледна жената, която ѝ бе почти връстница, а бе останала още толкова неопитна.

– Саймън не ме е целувал. Аз го целунах. Мислех си, че ти е толкова сърдит, че няма да има нищо против да те подразни. И го целунах. Но Саймън не ме е докосвал по своя воля, откак чу признанието на Робърт.

– Никога ли?

– Никога.

– Но кръстоносният поход беше преди години!

– Да. Саймън е човек на силните чувства. Ще минат още много години, докато забрави. Или докато ми прости.

– Но той те е обичал – каза Ариана с болка.

– Любов?

Мари се изсмя и приглади бродерията си. Устата ѝ изразяваше насмешка, докато върза възел на конца, скри възела от опаковата страна и направи още един бод.

– Саймън никога не ме е обичал – каза Мари, докато работеше бързо. – Аз просто се оказах първата жена, която правеше в леглото много съблазнителни неща, вместо да лежи по гръб и да се моли на Бога. Моите фокуси го направиха мой роб за известно време.

Ариана не можа да скрие колко е шокирана от откровенията на Мари. А Мари се забавляваше още повече.

– Трябва да си имала детство на калугерка.

– Нищо подобно. Баща ми насилваше мама, защото не можеше да я има по друг начин. Тя имаше необикновени... дарби.

– Да не е била магьосница?

– Наричаха я и така. Предполагам, че тук биха я нарекли Учената.

– Магьосница – каза късо Мари. – Придобила ли си някои от нейните дарби?

– Само за известно време.

Мари погледна изпитателно Ариана и започна отново да бродира. Беше разбрала, че Ариана няма намерение да обсъжда с нея изгубените си дарби.

– Като дете ме откраднаха от родителите ми, нормани, и ме продадоха на един харем – каза Мари, без да спре да бродира. – Когато рицарите на Доминик ме освободиха, се бях научила да доставям удоволствие на мъжете.

– Значи си се отплатила на рицарите, като си станала тяхна...

– Курва – каза Мари без ни най-малко смущение. – Да. Това мога да

правя най-добре. Обучаваха ме от осемгодишна. И да бродирам.

Ариана премигна.

– Учили са те да доставяш удоволствие на мъжете? Но защо? Аз си мислех, че е дадено от самата природа сексът да е удоволствие за мъжете.

– Има удоволствия и удоволствия. Едно е да заситиш глада си със сух хляб и да утолиш жаждата си с вода. Друго е да вкусиш паунови езици с мед и бистро, тъмно вино.

Мари тръсна елечето, което бродираше, и продължи да шие.

– За мъжете, които знаят вкуса на пауновите езици, опитната жена е като предвкусане на блаженството. Саймън не беше вкусвал нищо освен сух хляб. Известно време имах голяма власт над него. Но в края на краищата обичта към брат му се оказа по-силна от страстта към мен.

– За това ли съжالياваш? – попита Ариана против волята си. – Че си загубила властта над него?

– Че разбира се! За какво друго би си струвало да учиш какво харесва един мъж?

– Просто за да му доставиш удоволствие – каза Ариана.

Докато говореше, тя си спомни как бе държала и галила горещата, болезнено възбудена плът на Саймън. И още нещо – своите собствени чувства.

– И защото е приятно да му доставяш удоволствие – добави Ариана и с труд потисна чувствената тръпка.

Мари шиеше бързо, усмихваше се и клатеше глава над невинността на Ариана.

– Никога няма да можеш да командваш съпруга си, ако загубиш контрол над самата себе си – каза отсечено Мари. – Ако искаш да побеждаваш, трябва да знаеш кога и как да целуваш и кога да хапеш, къде да лижеш и как да смучеш, какво да дращиш и кога да галиш, как да го поемеш с уста и кога да го вкараш в себе си.

Стъписана от това откровение, Ариана не знаеше какво да каже.

– Екстазът е власт, госпожо – каза Мари. – Това е единствената власт, която ние, жените, имаме над мъжете. Затова пък мъжете владеят всичко на този свят, а ние си нямаме нищо. Даже и собствените ни тела не са наши.

Студената преценка за природата на отношенията между мъжете и жените ужаси Ариана. Още по-лошо бе да разбере, че Мари бе убила нещо у Саймън, както Джеффри бе убил нещо у нея.

Както аз не мога да отдам тялото си на мъж, така и Саймън не

може вече да повери чувствата си на жена.

Но аз съм длъжна. Не мога повече да понсям тъжната диващина на миналото. То трябва да свърши.

Просто трябва.

Мари погледна нагоре, видя изражението на Ариана и въздъхна.

– Не се тревожете, госпожо. Липсва ви темперамент, за да командвате Саймън с харемни трикове. Вие сте прекалено чувствена.

– Аз?! – попита слисано Ариана.

– Вашата музика го показва. Тя ме изкушава да ви съблазня аз самата. Но вие виждате само Саймън. А Саймън е от малцината мъже, които някога съм познавала, достойни да се страхуваш от тях. Този глупак Джефри скоро ще го разбере.

– Джефри – Ариана помисли със злоба за него. – Защо не съблазниш него?

– Мислех си, че Джефри не ти се нрави чак толкова, че да се грижиш за удоволствията му.

– Ненавиждам го.

– О, така значи – Мари се усмихна жлъчно.

Тя стегна последния възел, тръсна елечето и кимна удовлетворено.

– Когато Джефри се умори от вашата слугиня тази нощ...

– Джефри е с Бланш?! – Ариана беше смаяна.

– Да. Само защото му отказах. Зная, че Саймън не го харесва.

– Джефри ли направи дете на Бланш?

– Вероятно. Тя е умна и знае, че детето на един високопоставен рицар струва повече от изчадието на някой селянин. – Мари сви рамене. – Но тя не може да се мери с мен. Нито Джефри.

Ариана не се съмняваше в това.

– Ще го накарам да пълзи гол из кочината, за да оближе мястото, където съм седяла – каза Мари. – Дължа ви го.

– Но защо? – попита Ариана ужасена.

– Заради вашата музика. Тя казва всичко, каквото не съм могла да изкажа от осемгодишна, защото не съм имала думи.

Мари остави настрана кошничката с ръкоделието, стана и каза:

– Моля да ме извините, госпожо. Трябва да приготвя някои прибори за... покоряването на Джефри.

Ариана зяпна. Нямаше думи. Мари се усмихна.

– Не, никога не съм използвала тези харемски играчки със Саймън. Харесвах го много.

– Не исках да те питам за това.

– Рано или късно щяхте да се сетите, а аз ценя живота си тук. Откак ме отвлякоха, никой не се е отнасял така добре с мен. Дано Бог да бъде с вас в сънищата ви, лейди Ариана!

– Благодаря – каза Ариана тихо.

Мари се усмихна.

– Но ако искате по-материална компания от Бога, съпругът ви обхожда укрепленията.

Ариана неволно погледна нагоре, затаи дъх и се вслуша. Чуваше се само нестивващият шум на вятъра и лекото трополене на лапавицата по капациите.

– Пак буря – каза Ариана.

– Да. В Блакторн е много по-студено, отколкото по светите места.

Ариана пошепна:

– На Саймън сигурно му е много студено там горе. Ще се простуди.

– Идете и му го кажете.

– Ще отида – каза Ариана и тръгна.

– А докато му го казвате, сгушете се под мантията му така, че да дишате с неговия дъх, толкова близо, че гърдите ви да се притиснат до неговите.

Ариана спря. Мари продължи да я наставлява тихо.

– А после нежно сложете ръка на онова хълмче в слабините му.

Дъхът на Ариана секна.

– Погалете го, докато порасне хубаво. После разкопчайте брича му и го поемете в уста. Саймън много ще се зарадва – Мари се засмя. – Както и неговият тъжен славей.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Свирепият вятър зафуча около Ариана, щом излезе на бойницата и изгаси свещта. Косата ѝ се мятеше около нея като жива. Лапавицата жилеше бузите ѝ. Разтрепери се, но не искаше да отстъпи. Майсторски изтъканият плат на роклята ѝ я пазеше от студа. Колкото за останалото...

Аметистовите очи търсеха силуета на Саймън по бойниците. Отначало Ариана не виждаше нищо от сълзите, с които вятърът напълни очите ѝ. После чу човешки гласове и се обърна към тях.

До един мангал стояха двама мъже и топлеха премръзналите си ръце. С всеки порив на вятъра нагоре литваха искри. В колебливата им светлина се очертаваха фигурите на двамата.

Ариана тръгна към тях, като се чудеше как ще обясни идването си на укрепленията посред нощ в такава буря. Сякаш усетил присъствието ѝ, Саймън се обърна, малко преди тя да стигне до мангала.

– Лейди Ариана! – каза шокиран Саймън. – Какво правиш лук? Мегли е зле? Или Доминик...

– Трябва да говоря с теб – каза отчетливо Ариана и прекъсна бързите думи на съпруга си.

Саймън се отдалечи от мангала, взе Ариана за ръка и я заведе до стълбищната площадка; там вятърът не беше толкова силен. Колебливата светлина на факлата осветяваше пътя на следващия пазач.

Очите на Ариана изглеждаха като безумни в рязко променящата се светлина на факлата. Тя беше облечена само в странната дреха, чиито рисунки населяваха сънищата на Саймън. Нямаше мантия. Видимо я побиваха тръпки, но, изглежда, не усещаше колко ѝ е студено. Гледаше втренчено Саймън; ако беше друга жена, той би приел този поглед за израз на страстно желание.

Но пред него бе Ариана – онази, която отблъсна неговата страст.

– Какво има? – попита Саймън.

– Нищо.

– Нищо? За Бога, милейди! Стоиш пред мен посред нощ, трепериш цялата и казваш, че нямало нищо?

Пъхни се под мантията на Саймън – така, че да дишаш от дъха му. Притисни гърди до неговите.

Ариана остави ненужната свещ да падне от ръката ѝ и направи крачка към Саймън, после още една и каза с треперещ глас:

– Скрый ме.

Когато той се поколеба, тя едва не извика.

– Моля те, Саймън! Студено ми е!

Той разтвори мантията и извъртя меча назад. Ариана не дочака да довърши и пристъпи към него.

Когато той загърна отново мантията, Ариана вече беше под нейните тежки гънки, допряна до него.

Когато тялото на Саймън се притисна до нейното, от глава до пети я обля животворна топлина, промени я, позова я към блаженството. Почувствува се като в сънищата си – стоплена, обичана, обладана от страстно желание. Искаше ѝ се да се загърне в Саймън като в живо одеяло.

– Аххх – изстена дрезгаво Ариана. – Винаги миришеш тъй приятно. А топлината ти... По-горещ си от самия пламък.

Ноздрите на Саймън се разшириха, когато до него стигна ароматът на Ариана – нейният, само нейният аромат. Той го вдиша дълбоко в себе си; с него се смесиха ароматите на дълбоката нощ на рози и на женска възбуда. Като че ли го облъхна изгарящ пламък. Даже споменът му за Ариана, лелеян като целебен балсам, не беше тъй жив както усещането на гърдите ѝ, притиснат до неговите; то го възбуждаше мощно с всяка поета от нея глътка въздух.

Саймън въздъхна с нещо средно между стон и проклятие. За негова изненада Ариана беше отметнала глава назад, сякаш наслаждавайки се на топлото му дихание и на силата на желанието му. Попита я:

– Ариана? Какво има? Какво те доведе при мен?

Тя просто поклати глава, притисна се още по-силно до него и се отдаде на спомена за оня сън, който я владееше, откак бе разбрала, че мъжките ръце могат да носят успокоение, а не само страх, удоволствие, а не само болка, екстаз, а не само кошмари.

Затворил очи, Саймън се бореше с мощната вълна на желанието. Сключените му ръце загръщаха мантията зад Ариана и я притискаха още по-силно към него. Той мрачно чакаше тя да разбере какво притиска с корема си.

Усети как ръката на Ариана легна нежно върху надигащото се хълмче в слабините му. Едва не падна на колене.

– Копнеех за теб, Саймън. А ти?

В него пулсираха мощно изненада и желание. Щеше да ѝ отговори, но ръцете на Ариана го галеха така, че му отнеха способността да мисли, нежели да продума.

Саймън задиша тежко през стиснати зъби, когато почувства, че тя

го разкопчава. Знаеше, че трябва да протестира, да я спре, преди да го е подлудила напълно с полуутолена страст, но не можа да принуди себе си и да спре хладните ѝ търсеци ръце.

Тя го намери, освободи го, погали го от копринения връх до дебелия корен и обхвана с ръце болезнено напрегнатата плът, стърчаща право нагоре от глад. Саймън стоеше неподвижно. Не беше в състояние да направи нищо друго.

Той заповяда на ръцете си да отблъснат Ариана, но те се склочиха около нея и я претеглиха още по-силно. С онази част от съзнанието си, която още беше в състояние да преценява и да разсъждава, Саймън очакваше тя да се възпротиви на откровената сексуалност на прегръдката.

Но Ариана се притискаше към него все по-силно, движеше се бавно и го галеше с цялото си тяло. В любящите ѝ ръце пулсираше неговата възбудена плът.

– Това е лудост! – изсъска Саймън.

– Да.

– Дай ми устата си!

– Да – пошепна тя.

Саймън се наведе да целуне Ариана, но тя се изплъзваше от прегръдката му.

– Не! – възкликна дрезгаво той. – Не се отдръпвай!

– Трябва!

Стиснал зъби, за да не покаже разочарованието си, Саймън отпусна Ариана напълно. Придържаше само мантията около нея.

Тя се плъзна надолу по тялото му и изчезна под разкошната мантия.

– Ариана? Прилоша ли...?

Стон задави въпроса му, когато бузата ѝ погали възбудената му плът. Кожата ѝ бе студена от вятъра, а диханието ѝ го топлеше. То му прошепна друга ласка, когато Ариана обръщаше глава от една страна на друга, галейки го. После тя го хвана с две ръце и го пое в устата си.

– Боже! – каза гърлено Саймън.

Тялото му се изопна като тетивата на лък. Ако не беше каменната стена зад гърба му, щеше да падне. Устата на Ариана беше гореща, мека и влажна, а любопитството на езика ѝ нямаше край.

Саймън се отдаде за дълго на ласките на Ариана. След това заби пръсти в косата ѝ и започна бавно, много бавно да я отделя от тялото си. Отначало тя се противеше, но накрая мъжката сила надделя. Саймън я

изправи до себе си и потопа жадния си език в устата ѝ. Дватаматрепехас цяло тяло.

Целувката им бе страдна като ласките на Ариана – горещо единение на езиците, което ги остави без лъх; едва се държаха на краката си, но не искаха тази целувка да свърши. Притискаха се все по-силно, все по-плътно, проникваха все по-дълбоко, докато вятърът не разпиля косата на Ариана в кипящ черен облак.

Саймън свали ръкавиците си, отпусна ширитите на роклята на Ариана и плъзна ръце към гърдите ѝ. Допирът на неговите ледени пръсти изостри възбудата ѝ още повече. Тя изстена и се люшна към него.

Още дълго Саймън не можа да се откъсне от устата на Ариана. Облегна се тежко на каменната стена, като галеше гърдите ѝ и дишаше като в разгара на битка.

– Саймън?

– Останалите ширити – каза той дрезгаво. – Развържи ги вместо мен. Ако пусна мантията, вятърът ще я отнесе.

– По-скоро ще разкопчeya твоите дрехи.

– Вече го направи.

– Остана ризата ти.

Тя се наведе под мантията и проникна с език между ширитите на ризата му. След това продължи надолу по мускулестия му торс. Така жадуваше за него, че не можеше да го изкаже с думи.

Саймън хвана Ариана, преди устата ѝ да го намери отново и я вдигна. Мускулите му изпъкнаха. В трептящата светлина на факлата широко отворените ѝ тъмни очи блестяха от необуздано желание, от което тялото на Саймън се напрегна още повече. Езикът ѝ се показа и близна горната ѝ устна, сякаш там бе останала капка вино.

– Имаш свежия вкус на вятъра – каза Ариана. – Позволи ми да те вкуся пак!

– Ще ме съблечеш съвсем – каза Саймън през зъби.

– Обичам да те разсъбличам.

– Ръцете ти са толкова нежни, устата ти е толкова гореща, че искам да излея семето си в теб.

Ариана трепна. След миг тя пое възбудената плът на Саймън в ръцете си. От докосването ѝ той задиша тежко, през зъби.

– Но ти не го искаш, нали? – каза Саймън. – Не искаш да проникна в теб. Защо? Не си девствена та да се страхуваш от мъжкия глад.

– Не, не съм девствена...

Ариана въздъхна и потрепера. С една ръка започна бавно да

повдига полите на роклята си. С другата държеше нежно Саймън. Странната тъкан като по заповед се повдигна над бедрата ѝ и се набра около талията, като я разголи. Усещаше нежния допир на бялата кожа, с която бе украсена полата ѝ.

– Помниш ли, че ти разказвах за една приятелка? – попита Ариана.

Саймън не можеше да мисли за нищо друго, освен за възбудата си и за усещането, че роклята на Ариана се вдига нагоре по бедрата ѝ.

– Приятелка?

Следвайки инстинкта си, Ариана въведе Саймън в тясната ножница, превърната от страстта в огнена, трептяща кухня.

– Да – промълви тя, – приятелката, която бе изнасилена.

Ариана се притисна към твърдата плът, която страстта бе извадила от тялото на Саймън, навлажни я и всяко следващо движение вече бе по-лесно, по-дълбоко, по-сладко.

Това я накара да иска още. Много повече. Но не знаеше как да го направи. Чувстваше само, че неговата възбуда я кара да иска... нещо.

Саймън изстена, когато почувства как Ариана се разтваря и се хлъзга върху него.

– Да – каза дрезгаво той. – Спомни си. Приятелката ти.

Вкопчена за Саймън, Ариана чувстваше студения вятър само като остър контраст на пламъка на прегръдката им и на удоволствието от нежната ласка между бедрата ѝ. Екстазът я заливаше като горещ вятър.

– Това съм аз – каза Ариана.

За момент Саймън се почуди какво значи това. После разбра.

Погледна към лицето на Ариана. Тя беше огън и сянка, пламтящи полупритворени очи и набъбнали от неговите целувки устни.

– Ти? – попита Саймън с пресипнал глас.

– Да. От първата си среща с мъж останах разкъсана, окървавена, бита. Предадена.

– Славейче... Боже мой!

Саймън трепереше, когато се наведе да целуне очите, бузите, устата на Ариана. Тази ласка я потопи в нежна топлина.

– Тогава помислих, че това оръдие от коприна и стомана е създадено да наказва жените.

Саймън скръцна със зъби при мисълта, че за него няма да има облекчение вътре в нея.

Разкъсана, окървавена и бита. Предадена.

– Разбирам – прошепна Саймън.

– Ето защо замръзвах при всеки твой опит да ме погалиш там.

Страхувах се от нова болка.

– Да, сега разбирам.

Саймън целуваше очите и дългите клепки на Ариана.

– Но вече не се страхувам от теб – пошепна Ариана.

Саймън не каза нито. Боеше се, че не е чул добре.

– Подхвани ме отзад – каза Ариана; спомни си как Томас бе изнесъл Мари от оръжейната.

Саймън се наведе и направи както каза Ариана без да пита защо. Допирът до гладката ѝ кожа действаше като чувствена светкавица на двамата. Коленете ѝ се подгънаха и тя се притисна още по-силно до него.

– Помогни ми – пошепна Ариана.

Вятърът отнесе думите ѝ, но Саймън не се поколеба. Нейното тяло му казваше какво да прави – много повече от всичко, което бе очаквал от своето мрачно славейче.

– Вдигни ме – пошепна Ариана.

Саймън обърна гръб към вятъра; под неговия напор мантията обгърна двамата. Той вдиша Ариана, а нейните ръце го прегърнаха през шията: краката ѝ се обвиха около кръста му.

– Изпълни ме, Саймън!

С името ѝ на уста Саймън се прилепи до нея, както го бе правил в сънищата си, притискаше се нежно и силно, проникваше бавно и все по-дълбоко и я усещаше как го обхваща нежно и плътно, колко много го иска.

Дълга въздишка на облекчение се откъсна от Ариана, когато почувства как Саймън я разтваря и прониква в нея... без да ѝ причинява болка. Чудото на чувственото единение я пронизваше трепетно, обхващаше я нежен екстаз.

Пламенното желание на Ариана изтръгна нов чувствен тласък от Саймън. Той проникна още по-дълбоко в нея. През живота си не беше преживявал нещо по-съвършено.

Изведнъж той си спомни какво бе казала Ариана, когато пое за пръв път в ръце неговата разголена и възбудена плът.

Страх ме е от това. Създадено е да разкъсва жените.

– Славейче – каза Саймън сипкаво, – причинявам ли ти болка?

Ариана отвори уста за отговор, но от тях се откъсна само някакъв странен, кратък вик, който изплаши Саймън.

Обля го пот, когато започна да се бори с най-дълбоките си пориви. Ариана го обгръщаше толкова плътно и нежно, тъй топло! Струваше му

се, че иска той да проникне още по-дълбоко в нея.

Знаеше, че трябва да я пощади, но единственото му желание бе да влезе още по-дълбоко, до края. Започна бавно да се отдръпва.

Неспособна да продума, Ариана се притисна до Саймън, разтреперана от желание да отвърне на това съвършено, макар и кратко изпълване.

– Ариана? Прекалих ли?

– Още! – каза тя най-после.

Ноктите ѝ се впиха във врата на Саймън, а краката ѝ се склочиха още по-здраво около тялото му. Искаше да го накара да се върне в нея, на топло.

Той бе по-силен от нея. Задържа я на разстояние от себе си, за да се убеди, че не я насилва.

Разкъсана, окървавена.

Саймън стисна зъби.

– Говори ми, славейче. Каж ми какво искаш.

– Аз... аз искам... теб.

– По този начин ли?

Дъхът на Ариана спря, когато почувства, че Саймън отново прониква в нея. Устните ѝ прошепнаха името му.

– Боли ли те? – попита Саймън и започна да се отдръпва.

Тя поклати глава.

– Не както тогава...

– Но ти извика.

– Толкова е красиво...

– Това ли?

Саймън се върна, вгледан в очите ѝ и този път не спря, докато не се съединиха напълно.

– Ариана?

– Боже, да! Саймън!

Звукът на името му, отронило се от устните ѝ, го лиши от самообладание. Ръцете му я прегърнаха още по-здраво и той продължи, опивайки се от виковете ѝ.

Нещо в Ариана трепна и екстазът избухна, още веднъж, отново, за да се прелее в Саймън. Той ѝ отговори – тласък за тласък – и продължи да гали топлите дълбини даже след като изля себе си в тях.

После дълго я държа на ръце, докато залитаха по-спокойно.

Постепенно шумът на вятъра и струите на ледения дъжд напомниха на Саймън, че се намират на укрепленията и стражата може да дойде

всеки момент.

Против желанието си той започна да отделя Ариана от себе си. Кратката ѝ се склочи около него с изненадваща сила.

– Трябва да влезем вътре – каза Саймън.

Единственият ѝ отговор беше нежно свиване на тялото ѝ, от което дъхът на Саймън спря. Както и нейният.

– Остани в мен – каза Ариана. – Толкова ми е добре...

– И на мен.

Устата ѝ се отвори при първия допир на езика му. Те дълго се опишаха един от друг. Само вятърът нарушаваше тишината. Най-после Саймън каза без желание:

– Стражата може да дойде.

– Стражата... Да.

Ариана се обърна да види дали идва някой. Движението на тялото ѝ спря дъха на Саймън.

– Идва – пошепна Ариана и се обърна към него.

– Има начин.

– Какъв?

– Ще те сваля долу и ще се облечем, преди да ни е видял.

– Много е близо.

– Да – Саймън се усмихна. – Дръж се здраво за мен, славейче!

Преди Ариана да разбере за какво става дума, Саймън заслиза по стълбите. Усещанията, които ѝ носеха движенията му, изтръгнаха от нея сподавен стон. Тя се притисна до него с всичките си мускули.

Когато спираловидната стълба ги скри от стражата, Саймън спря.

– Сега можем да си вървим.

Ариана поклати глава и се сгуши още по-плътно до него.

Ръката му се спусна надолу и я погали там, където тя го обгръщаше тъй плътно.

Ариана отвори широко очи. Дъхът ѝ спря от усещането на ласката му, после премина в сладостен стон. Екстазът я прониза на тласъци.

– Колко си сладка! – каза пресипнало Саймън. – Бих могъл да те взема пак сега, тук, ако ще всички от крепостта да са се строили около нас. И ти ще позволиш, нали? Ще ме молиш! Господи!

– С-саймън – промълви Ариана. – Какво правиш с мен?

– Боли ли?

– Не, но... О!

Думите на Ариана заглъгнаха пол вълните на новия екстаз. Саймън бавно я галеше, гледаше я и се усмихваше. После я вдигна, докато се

разделиха и настани отново краката ѝ около тялото си.

– Дръж се за мен.

Ариана се подчини и той стисна зъби, за да не извика. От допира на горещото и тяло до разтворения му брич кръвта му завря отново.

Саймън слезе бързо по стълбата и zakрачи по коридора към спалнята на Ариана. Вратата беше отворена. Той я ритна да се затвори след тях. Пламъчетата на лампите се люшнаха от течението. Въглените в мангала бяха покрити с пепел.

– Тук е студено като горе – каза Саймън. – Но нищо. Искам само огъня между бедрата ти. Разкопчай мантията ми, славейче.

Ариана посегна към голямата сребърна брошка, която закопчаваше мантията на лявото му рамо. Докато се мъчеше да я отвори, устата му целуваше ръцете ѝ, хапеше, ближеше, а езикът му я милваше между пръстите.

Тези ласки обещаваха толкова много, че сърцето на Ариана заби бързо; още повече казваше тлесещият в очите му глад. Изведнъж той видя, че ръцете ѝ треперят.

– Страх ли те е? – Знаеше отговора, но искаше да му се наслади от устните на Ариана.

– Не. Ти просто ме... развълнува.

Това признание накара Саймън да се усмихне.

– Готово – каза Ариана. Най-после бе разкопчала брошката.

– Не, моя лейди. Едва сега започва.

Саймън хвърли мантията на леглото. Бялата кожена подплата блесна като сребърна под трептящата светлина на лампите. Той положи Ариана в средата и разпиля косата ѝ около нея.

Гърдите ѝ се показваха през развързания корсаж, а полите ѝ бяха събрани над талията. От очите на Саймън не бе скрито нищо от нейната женственост. Той я гледаше с такава изгаряща сила, че тялото ѝ пламна от смущение.

После Ариана престана да обръща внимание на голотата си. Саймън също се беше открил, изправен гордо през отвора на брича. С извечната усмивка на Ева Ариана посегна и нежно го притегли към себе си.

Той ѝ се усмихна пламенно, свали нетърпеливо мечата си и го остави настрана, докато пръстите ѝ го галеха от върха до корена и обратно.

– Ти си великолепен, господарю мой – пошепна Ариана. Думите и сякаш запалиха искра, кръвта му запулсира още по-мощно под пръстите ѝ. Той потрепера като повлечен от порой.

– Ти омагьоса тялото ми – каза Саймън дрезгаво. – Някоя жена не ме е възбуждала толкова силно досега. Искам те пак!

– Ето ме.

Ариана се надигна и близна горещата капчица, която беше извикала от дълбините на страстта му.

– Такъв е сигурно вкусът на слънцето – прошепна Ариана. – Изгарящ.

– Такъв е и твоят вкус. Ти си огънят, който ме изгаря.

– Ти си моето слънце, Саймън – Ариана го докосна отново с език. – Преди теб имаше само тъмнина.

Саймън изохка и потисна с мъка сладките вълни, които го заливаха. Когато можа да си поеме дъх, той се наведе и плъзна ръката си от глезените на Ариана към тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

Дъхът ѝ спря от напрегнатия му вид.

– Саймън?

– Позволи ми, моя лейди.

Ариана бавно разтвори крака. Вече нямаше прегради за докосването на Саймън. Той коленичи между краката ѝ. Пръстите му я разтвориха нежно. Дъхът ѝ спря. Обля го отново огненият дъжд на възбудата и.

– Ти си по-чувствена, отколкото се надявах – пошепна Саймън. – По-гореща, отколкото съм те виждал в сънищата си.

Двата пръста я разтвориха и се плъзнаха дълбоко в нея. Тя ахна; насладата я прониза остро и отново обля ръката му.

– Ти си в мен – каза Ариана, разкъсвана между изненадата и желанието. – Докосваш ме!

Саймън пое дълбоко дъх. Вдишваше с въздуха упоителния аромат на нейния отговор и се възбуждаше още повече.

– Ти не държиш нищо за себе си, нищо не криеш, даваш всичко – каза той.

Саймън почувства, че контролът му се изплъзва, но вече му бе все едно. Ариана трепереше в предверието на екстаза: диханието ѝ бе горещо като вълните, които неговото докосване изтръгваше от нея. Горещото, осезаемо доказателство, че не е стигнал върха само премахна и последната възможност да се съдръжа.

– Следващия път – каза той и плъзна ръце под коленете ѝ, – следващия път ще те съблека и ще те държа будна, както в сънищата си.

Ръцете му се вдигнаха леко и мощно и тя се озова върху тях, разтворена за него.

– Но не този път – каза Саймън. – Този път трябва да те взема.

Веднага.

Той проникна в нея и я изпълни докрай. Ариана изохка от експлозията на остра наслада.

– Да, мое диво славейче. Миналото няма значение. Тук е единствената истина. Ти гориш с мен както никоя жена досега.

Саймън се движеше с размах в Ариана, цялото му същество бе отдадено на първичното единение. Вик след вик се откъсваха от устните ѝ, тихите ѝ стонове говореха за отприщена чувственост; пламенната истина бе над всяка сянка от лъжа.

Насладата насищаше самия въздух с огън.

– Да – каза дрезгаво Саймън. – Окъпи ме в желанието си. Няма защо да говорим за изнасилването. Никоя насилена жена не би могла да познава чувствените фокуси, които правиш ти.

Ариана не можеше да чуе думите му, нито да мисли. От тласъците на Саймън я прорязваха сладки светкавици. Всеки дъх се превръщаше във вик.

– Да, славейче. Пей ми за огъня. Пет пари не давам за миналото. Само това е важно.

Ариана не се и опита да каже нещо. Тя се изпъна в мощна кулминация и се отпусна на твърдия воин, който я изпълваше тъй съвършено.

Саймън се наведе, опивайки се от стенанията ѝ. Мощното му тяло изтръгваше от нея още нежни звуци.

Тя с вик изви тялото си към него с отметната назад глава. Косата ѝ се разпиля като неукротен облак. Той я подхвана и я задържа така. Стоеше неподвижно наведен над нея, търсещ и треперещ от глад.

Тогава Саймън усети как неописуем екстаз заля Ариана, чу го в нейния трепетен вик. Той проникна в нея още веднъж, забравил всяко въздържание, сливаше се с нея с всеки мощен тласък на освобождаването, изля се в нея. Вече нямаше ни минало, ни настояще, нито лъжи. Остана само истината на насладата – толкова огромна, та му се струваше, че умира.

А всичко едва сега започваше. Саймън започна да възбужда Ариана отново – бавно, нежно и настойчиво.

След много време, в тъмнината, когато даже и месечината бе заспала, Саймън трепереше в отминаващите вълни на екстаза – толкова мощен, че Ариана плачеше в ръцете му и с хълцане викаше името му. Той целуна мокрите ѝ клепки, прегърна я още по-здраво и притегли мантията над двамата.

– Каквото и да се е случило преди тази нощ, то вече няма значение

– каза Саймън. – Но от днес нататък ти ще пееш страстните си песни само за мен, славейче. Само за мен.

Пресипналият му глас не можеше да скрие желязната му воля – както мощната му чувственост не криеше силата и дисциплината на тялото му.

– Никога няма да понеса да ме докосне друг мъж – пошепна Ариана. – Обичам те, Саймън. Затова превъзмогнах страха си от мъжката сила.

Саймън затвори очи.

– Не говори повече за миналото. От това само боли.

– Но...

Той целуна Ариана много нежно.

– Ти си всичко, което съм мечтал да държа в ръцете си – прошепна Саймън.

Гушна я до себе си и се отдаде на съня също тъй безрезервно, както се бе отдал на страстта.

Ариана не можа да заспи толкова бързо. Лежа дълго будна със затенен дъх, с утихнала страст: сърцето я болеше за всичко, което бе казано.

И неизказано.

Съблазних Саймън много добре – мислеше Ариана отчаяно. – Той ще приеме осквернената си жена, без да се оплаква, защото заедно горим прекрасно и не бихме могли да се разделим.

Но той не ми вярва.

Той вярва на Джефри.

Нищо чудно, че Саймън не ме обича така, както аз обичам него. Той не ми се доверява.

В някакво вцепенение Ариана се питаше дали някога ще се освободи от кошмарите на миналото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

– Конници! – извика стражата.

Тревожният глас стигна веднага до дневната на господаря, защото стражата стоеше точно над нея.

– На две левги отгук, до гората! Не можах да ги преброя! Преминаха много бързо!

Саймън и Доминик се спогледаха над сметководните книги за реколтата, струпани на масата помежду им. Тя се използваше и за закуска, и за работа по сметките, защото в крепостта нямаше по-топла стая от дневната на господаря.

– До гората ли? – промърмори Доминик. – Този път рядко се използва.

– Но не се вижда добре от бойниците – каза Саймън. – И е най-краткият път от крепостта Стоунринг. Очакваш ли Дънкан?

– Само ако в неговата крепост се случи нещо извънредно. По върховете има сняг, а по склоновете – лед. Не е време за пътуване.

Доминик се обърна към един от тримата кавалери, който кърпеше кожена дреха за под ризница.

– Боби, кажи на сър Томас да вдигне тревога.

– Да, господарю!

Младият кавалер остави дрехата и изхвъркна от дневната.

– Едуард – каза Саймън, – ела с мен до оръжейната.

– Да, сър!

– Джон – викна Доминик.

И нито дума повече. Джон, синът на Куция Хари, бе избран наскоро, но знаеше задълженията си като кавалер на Глендруидския вълк. Куция Хари бе един от най-юначните рицари на крепостта Блаторн, докато не го осакатиха в една битка.

Саймън и Доминик крачеха бързо към оръжейната, следвани от двамата стройни, още голобради младежи.

Над полетата на Блаторн се понесе тревожен камбанен звън, приканващ всички да се приберат зад стените. Из крепостта къртаха викове – рицари, кавалери и оръженосци тичаха към оръжейната.

Макар че Саймън и Доминик се обличаха бързо, отдавна привикнали към тежките, сложни военни доспехи, когато кавалерите подаваха на двамата братя мечовете, оръжейната вече бе пълна с хора.

Движенията на Доминик и на Саймън, докато затягаха мечовете, бяха едни и същи – бързи, точни и спокойни. Както винаги, Саймън бе по-бърз. Доминик още нагласяше меча на хълбока си, а Саймън вече бе взел тежката зимна мантия и я закопчаваше около раменете си.

Видът на бялата кожена подплата накара Саймън да се усмихне вътрешно. Никога вече нямаше да може да погледне пухкавата бяла кожа, без да види Ариана легнала на нея за пръв път, почти гола, с порозовяла кожа, а аметистовите ѝ очи блестят, като го гледат как влиза дълбоко в нея.

Ариана не се умори от любовния спор през следваните нощи. Идваше при него с готовност всяка нощ, както и той отиваше при нея. Почто, тя идваше при него призори. А веднъж той я изненада сама във ваната. И за двамата това беше цяло откритие. Той се канеше да я потърси там отново.

Скоро.

– Каква усмивка – каза Доминик и хвърли озадачен поглед на Саймън. – Толкова много ли искаш да се биеш?

– Не. Мислех за... въз... нещо друго.

– За довечера? – попита Доминик иронично.

Саймън погледна строго брат си.

Доминик се ухили.

– Какво си мислиш – че никой не е забелязал колко време прекарвате с Ариана в леглото?

– В леглото? Не – каза Саймън сериозно. – Правим същото, което правехме с теб като деца – ловим пернати змиорки.

Доминик се изсмя високо. Другите рицари се обърнаха да го погледнат, но видяха само как покритите с белези ръце на техния господар закопчават черната мантия с иглата на Глендруид. Кристалните очи на вълка блестяха злобно в треперещата светлина на факлите, виждаха всичко и обещаваха възмездие на всеки, които разбуди заспалия звяр на войната.

Един по един мъжете обърнаха глави и всеки се захвана отново с подготовката си за бой.

Саймън и Доминик излязоха бързо на бойниците. Металните им ботуши звъняха с всяка стъпка. Кавалерите ги следваха с шлемовете, които щяха да поставят с приближаването на битката. Те бяха възбудени и малко се страхуваха за изхода ѝ. Макар че каменоделците не бяха спирали да работят, в крепостната стена все още имаше отвор, защитен само с дървена ограда.

Стражата отдаде чест на Доминик, но не каза нищо ново. Конниците нямаше да се видят, докато не излязат в открито поле.

Саймън и Доминик стояха в центъра на укрепленията, под ниското сиво небе. Вятърът развяваше косите им, мантиите плющяха около глезените им, ризниците им бяха с цвета на бурята.

– Мислиш ли, че е Дьогер? – попита Саймън.

Доминик сви рамене.

– Откак този фукльо Джефри пристигна преди десет дни, всеки ден получавам сведения за Дьогер. Едни и същи.

– Което значи, че през тези десет дни Дьогер бавно е напредвал на север и е набирал рицари, оръженосци и главорези по пътя си.

– И курви – добави Доминик.

– Като човек, който се готви за война.

– Той твърди, че събира хора за нов поход към Светите места.

– Никой не му вярва.

Доминик сви рамене.

– Но и никой не го е нарекъл лъжец.

– Засега. Но ще разбере, че в Спорните земи няма причини за война.

Доминик не каза нищо.

– Въпреки хитрите маневри на пратеника на Дьогер, кралят одобри брака ми с Ариана – каза Саймън. – Норманският херцог също ще се успокои, щом съобщението за нашия брак и подаръците пристигнат.

– Херцогът предпочита да го наричат крал – каза сухо Доминик.

– Крал, херцог или селяндур, той ще бъде доволен от брака ми с Ариана – отвърна Саймън. – Аз вече съм доволен. Затова няма причини за спорове с барон Дьогер – напразно събира воини.

– Така ли? Или просто печели време, докато се разчуе, че Хубавият Джефри е бил предизвикан от Верния Саймън и заклан заради нахалната си уста?

– Дьогер ще има да чака тази вест, докато ледът се превърне в ад – каза Саймън. – Нямам намерение да тичам подир всяка муха, която бръмчи из обора.

Доминик погледна към кавалерите и им махна да се отдалечат. Момчетата се подслониха на стълбищната площадка.

– Саймън... – започна Доминик, после въздъхна. – За Бога, надявах се, че няма да се стигне до това.

Саймън слушаше напрегнато и се чудеше какво тревожи брат му.

– Нека да изпратя за лейди Амбър – каза най-после Доминик. – Тя

ще каже дали обвиненията на Джефри са лъжливи. И ще сложим край на неприятностите, които той ни създава.

– Не.

Резкият отказ на Саймън бе неочакван. Доминик помълча и потта също тъй направо:

– Защо не?

– Не искам да подлагам Ариана – или Амбър – на това изпитание.

Това бе само половината от истината, но Саймън нямаше намерение да обсъжда другата половина.

– За Бога... – изръмжа Доминик. – Амбър би сложила край на лъжите на Джефри!

– Какви лъжи?

Доминик не можа да скрие, че е шокиран.

– Джефри казва, че е любовник на Ариана!

– Не. Това са измислици.

– Но...

– Забелязал ли си – ти или кой да с друг – каквито и да са признаци, че Ариана не ми е върна?

Доминик процеди през зъби злобно проклятие. Ръката му, облечена в ръкавица, удари по каменния парапет.

– Забелязал ли си? – настоя хладно Саймън.

– Велики Боже! – промърмори Доминик. – Разбира се, че не! Откак Джефри пристигна зная точно къде и как тази свиня е прекарала всяка секунда!

– Свен е негова постоянна и невидима сянка.

– Да.

Саймън сви рамене.

– Тогава няма проблеми.

– Не ми разигравай сцени – каза Доминик сърдито. – Зная отлично, че мисълта ти е по-бърза от мечата ти.

Саймън не отговори.

– Джефри се хвали из цялата крепост, че е спал с Ариана – каза Доминик.

– Спал е.

Доминик занемя потресен.

– Аз и жена ми говорихме за миналото веднъж. Само веднъж – каза Саймън. – Оттогава съм забранил да се говори за това.

– Ариана ти с казала, че Джефри й е бил любовник?

– Тя ми каза, че Джефри я е насиллил в Нормандия!

– Насилил? – попита Доминик. – Или изнасилил?

– Да.

– И барон Дьогер още счита Хубавия Джефри за свой син? – попита Доминик в недоумение.

– Да.

– Не са ли му казали?

– Казали са му.

– И какво?

– Случило се е в нощта, когато казали на Ариана, че ще бъде омъжена за Дънкан Максвел, а не за Хубавия Джефри. Джефри разправя, че го повикали в дневната и пили вино от една чаша и тя го съблазнила.

Доминик присви очи.

– И са му повярвали?

– Да.

– Но защо?

– Във флакона за парфюм на Ариана имало остатъци от любовна напитка. А флаконът бил намерен в леглото ѝ, при кръвта от загубената ѝ девственост.

– Ариана ли ти каза това?

– Тя каза, че Джефри ѝ е отнел девствеността. А подробностите разказва той и си спомня събитието с голямо... удоволствие.

Доминик изрече ново проклетие. Сигурен бе, че Джефри се е наслаждавал да се подиграва на Саймън.

– Какво казва Ариана за обвиненията му?

– Не говорим за миналото. Никога.

– Господи! – каза шевно Доминик. – Каква чудна кошничка със змиорки!

– Аха.

– Как мислиш, какво се е случило между Джефри и Ариана?

Саймън не отговори.

– Значи – каза тихо Доминик – ти вярваш на Джефри.

Моментът беше много напрегнат. Доминик дълго разглежда лицето на Саймън. Блестящите сиви очи приличаха много на очите от брошката на Глендруид. Най-послед Доминик изруга уморено и погледна встрани.

– Ако убия Джефри, това няма да промени факта, че не съм първият мъж на Ариана – каза спокойно Саймън. – Пък и не бих рискувал съдбата на крепостта Блаторн заради нещо, което не може да се промени.

Известно време се чуваше само шумът на вятъра и виковете на

рицарите, които заемаха отбранителни позиции из крепостта.

– И ти го приемаш? – каза Доминик най-последно.

Саймън затвори очи за миг. Когато ги отвори, те бяха бистри и непоницаеми като нощта.

– Няма да имам друга жена освен Ариана.

Доминик стисна устни и те се изпънаха в права линия.

– Мег каза същото.

Саймън се намръщи.

– Очите на Глендруид.

– Да. Тя видя, че приемаш Ариана за годеница такава, каквато е днес, вместо девственицата, на която имаш пълно право. Затова не пратих за Амбър и не заврях нейната истина в упоритото ти гърло.

– Благодаря ти. Няма да позволя да срамят Ариана пред цялата крепост.

– А ти? Къде отиде гордостта ти?

– Тя е понесла и по-тежки удари.

– Наистина ли?

– Да. Когато моята страст към една женена курва едва не ти струва живота.

Доминик погледна с намръщено лице пустите полета около крепостта и хълмовете, забулени от мъгла.

– Какво ще правиш, ако Джефри обвини Ариана в изневяра? – попита Доминик. – Знаеш, че ще го направи. Той е решил да те застави да го предизвикаш.

– Свен ще отрече лъжите на Джефри.

– Свен е следил Джефри откакто е в крепостта. Чувам, че Ариана и Джефри са се срещнали точно преди това.

– Свен ще направи по-добре, ако внимава какво говори пред теб – каза Саймън с безпощадна яснота. – Мога да го убия, без това да доведе до война.

– Той ти е приятел.

– Но Ариана ми е жена.

Доминик погледна брат си в очите и пак отклони поглед.

– Ако Блаторн имаше силата да издържи война с барон Дюгер, къде би бил Джефри сега?

– Мъртъв от десет дена – каза отсечено Саймън.

С присвита очи от ледения вятър и със свито от вълнение гърло Доминик помълча и едва тогава се реши да проговори.

– Ти не вдигаш меч и се унижаваш заради лоялността си към мен!

– И заради Мег. Заради нероденото ти дете. Заради децата, които се надявам да имам и аз един ден.

– По Светите места не би го направил.

– Там аз бях един глупак, тласкан от страст. Страстта вече не ме ръководи. Аз я командвам.

Ръката на Доминик се сви в юмрук. Саймън бе направил жертва заради брат си. И беше прав относно уязвимостта на Блаторн. Те нямаше да могат да отблъснат една организирана и решителна атака на такава войска, каквато Дъoger набираще.

За момент Доминик затвори очи и наведе глава, като да се молеше. Най-после вдигна глава и погледна обичния си брат.

– Длъжник съм ти – каза Доминик и очите му блеснаха от възнеение. – Не зная дали ще мога да ти се отплатя.

– Не – каза Саймън. – Аз съм в дълг пред теб.

Но Доминик се бе обърнал и крачеше към стражата. Само вятърът чу протеста на Саймън.

– Виждам ги вече, господарю! – извика стражата. – Идват!

Доминик се наведе срещу вятъра, а Саймън избърза да застане пак до брат си.

Стражата имаше право. Конниците се приближаваха бързо.

– Бойни коне – каза Саймън.

– Да.

– Гледай! – извика Саймън. – Това е лейди Амбър!

– Сигурен ли си?

– Да! Когато я видях за пръв път, беше като сега – косата се развяваше около нея като златен огън. Боже, и Ерик е с нея! Виждаш ли Стагкилър до жребеца?

– Той е прав – каза Свен, който бе застанал зад тях. – А кафявият жребец е на Дънкан. Познавам го, защото това лято го водих до Блаторн.

– Слава Богу – въздъхна Доминик, обърна се и направи знак на Джон, който дотича тутакси. – Дай сигнал по крепостта всички да си гледат работата. И се погрижи да съобщят на лейди Маргарет броя на гостите.

– Да, господарю – каза Джон и изтича към стълбата.

– Ще ги посрещнем на портата – каза Доминик и се обърна към Свен. – Къде е любимецът на Дъoger?

– Наблюдавах го до сигнала за тревога.

– В леглото ли беше?

– Не.

Доминик изръмжа.

– Съвзе ли се Джефри?

– Да, за съжаление.

– От какво? – попита Саймън.

– Вчера сутринта са го намерили в кочината, при свинете – каза безразлично Доминик.

– Какво?! – възкликна Саймън.

Доминик и Свен се спогледаха.

– Някой го е съблякъл гол и го е оставил легнал по очи в мръсотията – каза Свен иронично.

Саймън изгледа двамата мъже, които го гледаха очаквателно и каза сухо:

– Трябваше да го направя аз, но не го направих. Кой даде заслуженото на този хубавец?

Без да отговори, Доминик се обърна и заслиза по стълбата с леките стъпки на великолепно обучен и трениран воин. Саймън и Свен го последваха в крак. Когато стигнаха до караулката, Свен каза:

– Ако трябва да правя догадки кой е накарал Джефри да пълзи гол из свинските лайна, бих казал, че е Мари.

– Не си ли бил там? – попита Саймън.

– Не. Дойде ми до гуша да го гледам нощем как грухти и се поти над нея. И тя над него. Когато е при него, чакам на двора, докато тя си отиде.

– Но защо би го оставила гол в кочината? – попита Саймън и се усмихна при тази мисъл. – Напоследък се беше лепнала за него като пиявица.

Свен сви рамене.

– Мари е жена. Кой знае какво я тласка.

– Твърде много време си прекарал с Ерик – каза Саймън сухо. – Започваш да говориш като него.

– Той е човек с рядък ум и добро образование – съгласи се Свен с усмивка.

– Мисля, че Свен е прав за Мари – каза Доминик. – Когато отидох да видя Джефри, разпознах по тялото му някои белези, които съм виждал в проклетия султански затвор.

– Джефри е бил изтезаван? – попита Саймън.

Доминик се усмихна многозначително.

– Може да се каже и така. Но би било по-точно да се каже, че е бил

обработен много основно от някоя жестока харемска курва.

– Мари – каза просто Саймън – никога не е използвала тези трикове с нас тримата, но останалите рицари научиха от нейните ръце колко си приличат насладата и болката.

– Да – каза Доминик.

– Но защо Джефри? – попита Саймън, когато влязоха в караулната.

– С какво е заслужил отмъщението на Мари?

– Питай жена си – каза Свен.

Очите на Саймън се отвориха широко.

– Какво общо има Ариана с Мари?

– Не ми е известно. Но зная със сигурност, че твоят кавалер я е видял да отива посред нощ в стаята на Мари преди десетина дена.

– Десет дена...?

Саймън процеди проклетие през зъби. Той се закова на място в средата на кулата.

– Да – каза Доминик и също спря. – Кавалерът е чул какво се е случило в оръжейната, когато Ариана извадила кинжала си.

– Ще науча Томас да си държи езика зад зъбите.

– Може да е била Мари.

– И тя трябва да внимава.

Доминик се усмихна мрачно.

– Да. Твоят Едуард се боеше, че Мари може прибързано да направи нещо на Ариана.

– Или обратното – измърмори Свен.

– Когато Едуард не те намерил, отишъл при Свен – каза Доминик.

– Отидох там точно когато Ариана тичаше нагоре по стълбата към бойниците, като че ли полите ѝ горяха – каза Свен, без да погледне Саймън.

Бузите на Саймън пламнаха. Не беше от студа в кулата. Свен се изсмя високо, тупна силно приятеля си по рамото и не каза дума за случилото се на бойниците между Ариана и Саймън.

– Като разбрах, че нищо не застрашава Ариана, се върнах и отново станах сянка на сянката на Джефри – каза Свен. – Внезапно Мари се появи в обора, където той спи. Свали му брича, преди той да разбере какво става. Това се повтаряше всяка нощ.

– Нищо чудно, че изглеждаш толкова уморен – каза Саймън иронично.

– Мари знае много интересни хватки. Има си и инструменти. Но в крайна сметка – каза Свен и сви рамене – е все същото.

Саймън чакаше, но Свен не каза нищо повече.

– И тъй, как Джефри се оказа в лайната? – попита Саймън.

– Не зная. Последните три нощи, щом Мари отидеше при него, аз свихах в караулната да подремна; знаех, че до късно сутринта няма да му се случи нищо.

Саймън поклати глава с нямо съчувствие към дългите дежурства на Свен в студа.

– Вчера призори – приключи Свен – свинарят намерил Джефри в кочината. Казал на Куция Хари, той дойде при мен, а аз отидох при Доминик.

– Ти какво направи? – попита брат си Саймън.

– Джефри изглежда се чувстваше добре – каза Доминик усмихнато.

– Оставих го там.

Саймън се изсмя високо, но след миг една мисъл спря смеха му.

– Ами Дьогер? – каза той. – Ариана казва, че Джефри му е като син!

– А ти си ми брат. Ако Дьогер има нещо против жилището на Джефри, трябва да го научи да не бъде такава свиня.

Саймън се намръщи.

– Не. Ти не си виновен и не бива да носиш бремето на гнева на Дьогер.

– Тогава позволи на Амбър да използва дарбите си. Може да се направи тайно.

Саймън затвори очи. Чувствената му природа, която никога не се бе подчинявал на логиката, искаше да вярва, че девствеността на Ариана е била отнета насила, а не чрез съблазняване.

И все пак...

За момент застана на укреплението както преди десет вечери – на студения вятър и с устата на Ариана като тих огън между краката му.

Може и да не е била изнасилена.

Но не ме е грижа. Стига ми, че ме иска както никоя друга.

В това няма съмнение. Къпах се много пъти в горещите фонтани на желанието ѝ.

Тръпка на остър глад разтърси Саймън при спомена за страстта, с която Ариана отговаряше на неговите ласки. Би дал живота си, за да черпи до насита от нейния огън.

Слава Богу, тя не прилича на Мари, която се радва само на властта си над мъжете.

Аз съм този, който владее чувствеността на Ариана, а не

обратно.

– Саймън? – повика го Доминик.

– Стига толкова! – каза грубо Саймън. – Не намирам вина в жена си и не ме интересува какво има да каже Амбър за миналото.

Една черна вежда се повдигна. Сребристите очи са присвиха за миг.

Саймън спокойно и прямо отвърна със същото.

– А настоящето? – настоя Доминик.

– Майстор си на тактиката – париращ Саймън. – Каж ми, Глендруидски вълко, кое е по-добре за Блаторн – да приема годеница, чиято чувственост и невинност я е отклонила веднъж от правия път, или да отмъщавам на девойка, която е била изнасилена от някакъв безчестен рицар?

Двамата мъже замълчаха, но си спомниха какво бе казала веднъж Амбър за погребаните чувства на Ариана: тя не издаде звук. Предателството бе толкова голямо, че почти уби душата ѝ.

За такова нещо не трябва да ѝ се отмъщават.

Ако е била изнасилена.

По-добре, много по-добре би било за Блаторн, ако изневяратата на Ариана бе от по-обикновения вид – девойка, съблазнена и изоставена от неверен рицар.

За това не се изисква отмъщение. Просто се приема.

А Саймън прие Ариана.

Доминик изрече някакво проклетие.

– Виждам, че започваш да разбираш – каза Саймън хладно. – Някои истини е по-добре да не се знаят.

Съскащи сарацински изрази потекоха от устата на Доминик – той проклинаше капана, от който даже неговият тактически талант не намираще изход.

– Да – каза Саймън горчиво. – Да, да и пак да! Вслушай се в мъдростта на съгласието, Глендруидски вълко. Нека да бъде тъй.

Без да каже дума, Доминик се обърна и тръгна към портата. Лицето му бе мрачно. Саймън и Свен го следваха.

Калдъръмът бе заледен и хлъзгав в сенките и мокър на осветените от бледото слънце места. Вятърът миришеше на сняг. Тропотът на конски копита по моста и по камъните на двора отекваше из крепостта.

Ерик пръв скочи от коня. Той погледна Доминик и Саймън, огледа двора и каза:

– Всичко изглежда нормално.

– Беше нормално – докато стражата видя групата ви да идва откъм

гората – каза сухо Доминик.

Ерик свали шлема и качулката си; откриха се огненоруса коса и златисти вълчи очи. Той отметна назад глава и свирна. Звукът бе висок и натрапчив като да излизаше от архангелска тръба. Отговори му също тъй натрапчив кръсък на сокол-скитник.

Уинтър се стрелна от ниските облаци и кацна върху бронираната ръка на господаря си.

– Слава Богу, всичко е спокойно – каза Ерик – Вятърът е твърде силен, за да се използва Уинтър за разузнавач.

– Твърде ветровито е изобщо за пътуване – каза Свен. – Трябвало е да почакате да спре бурята.

– Касандра се боеше, че няма време – каза Дънкан, докато слизаше от коня.

– За какво? – попитаха едновременно Доминик и Саймън.

Ерик и Дънкан погледнаха Амбър.

– Да се гадае по кристала за истината, преди да стане късно – каза Амбър.

– Каква истина? – настоя Саймън.

Неприкритият гняв в гласа му стресна Амбър и й напомни, че веднъж я бе нарекъл „адска вещица“. Тя пое дълбоко дъх и се изправи пред мъжа, който я гледаше с черните си очи.

– Касандра каза, че знаеш коя истина търсим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Тъкмо пристигнаха Ерик и Дънкан, и по каменните стени на Блаторн заплуся суграшица. В ъглите на двора започнаха да се трупат ледени купчини. Във всяко кътче, защитено от вятъра и от леда, беше насанен по някой от хората на Ерик и на Дънкан и конете им.

До вечеря крепостта се напълни до бойниците. В голямата зала масите бяха наредени като гигантска буква „П“; рицари от три крепости седяха рамо до рамо и дояждаха месото с големи зальци пресен хляб.

Само Джефри седеше сам в края на масата, възможно най-далеч от господаря на крепостта. Нямахме кавалери да го обслужват. Нито един от многото рицари не предпочете да седне до него. Трябваше да стане и да си поиска храна, защото никой не му подаде през празното място – даже и Свен, който седеше наблизко.

Откритата враждебност на рицарите от Спорните земи към Джефри накара Глендруидския вълк да заповяда никой да не влиза въоръжен с меч в голямата зала. Доминик си мислеше да забрани и кинжалите, но се отказа. Кавалерите си имаха достатъчно тичане около масата и без да се налага да режат месото на рицарите като на капризни благородни дами.

Ерик седеше на масата на господаря с лице към залата и разглеждаше Джефри с пламнали очи. Сребърният кинжал проблясваше в ръцете му при всяко бавно, почти лениво движение. Соколят зад него беше настръхнал и толкова неспокоен, че веригата му, оплетена от злато и сребро, все подрънкваше.

Злобните златисти очи на сокола не се отделяха от Джефри. Следяха го и жълтите очи на Стагкилър. Кучешките му зъби проблясваха в светлината на факлите, докато ядеше месото си и скимтеше да го пуснат да ловува.

– Ерик – каза Амбър тихо, – успокой животните си. Джефри ще почне да се безпокои.

– Който стои в свинските лайна, не заслужава да се безпокоим за него.

Рицарите наоколо се разсмяха високо. Вече се бе разчуло, че са намерили непопулярния Джефри гол в кочината. Мълвата се бе оказала по-бърза и от бурен вятър.

Амбър погледна Доминик. Трябваше ѝ помощ, за да обуздае брат

си. Доминик гледаше Ерик също толкова загрижено – макар и много по-топло – както Ерик гледаше Джефри.

– Казах на Касандра, че трябва да дойде с нас – промълви Амбър. – Ерик се кани да отреже езика на Джефри.

Доминик изръмжа одобрително.

– Не ми помагаш – каза Амбър недоволно. – Къде е Мег? Бихме могли да използваме някое от нейните успокоителни питиета.

– Тя е в дневната с Ариана – каза Доминик. – Мег не беше добре и не искаше да вечеря в тази връва.

Нещо в тона на Доминик накара Ерик, Саймън и Дънкан да се обърнат към Глендруидския вълк.

– Да не е дошло времето? – попита Дънкан фамилиарно, като стар приятел.

– Не, дотогава ще минат седмици, но нямаме вече търпение да чакаме раждането.

Като в отговор на въпроса на Дънкан, Мег и Ариана влязоха в зала-та откъм господарската дневна. Ариана отиде при Саймън и застана до него. Без да обръща внимание на някого в залата, тя сложи ръка на рамото му в няма молба за внимание. Мег пък се наведе и прошепна нещо в ухото на Доминик.

Саймън не забеляза как Доминик настръхна цял, защото Ариана взе ръката му и я притисна до бузата си.

– Какво има, славейче? – попита Саймън.

– Нищо. Просто исках да те докосна. Ако не ни гледаше цялата крепост, щях да те целуна силно.

– Зарежи крепостта. Целуни ме.

Саймън плъзна ръка под воала на Ариана и я погали по шията. Докосването до копринената ѝ кожа го замая. Той я притегли нежно и доближи устата ѝ до своите, закривайки милувката от другите зад аметистовата коприна на воала.

Мег отиде при Дънкан, каза му нещо, което само той чу, и се присъедини към Амбър. Докато Мег шепнеше приведена към Амбър и Ерик, Дънкан стана спокойно и се изправи зад Саймън. Саймън не го забеляза, защото дрехата на Ариана бе паднала на краката му и го милваше по бедрата. Ариана отвори устни и съвсем леко го погали с език.

Ерик се изправи енергично и тръгна през залата до Амбър. Двамата спряха до Джефри.

Свен погледна Ерик в очите, остави хляба и се отдалечи от масата. За секунди той се смеси с тълпата рицари и скоро се озова до Доминик,

готов да изпълни всяка заповед на господаря си.

– Всичко е готово – каза високо Мег.

– Обичам те, Саймън – прошепна Ариана. – Скоро ще можеш да ми вярваш дотолкова, че да ме обичаш и ти.

Тези думи стреснаха Саймън. От първата им бурна нощ, когато най-после станаха истински мъж и жена, Ариана не бе продумала за любов. До този момент той не бе осъзнал, че копнее да чуе отново тези думи.

Пронизаха го едновременно радост и болка. Ариана искаше взаимност в любовта. А той знаеше, че не може да я обича. Никога вече нямаше да даде на жена толкова власт над себе си. Даже на Ариана.

– Славейче мое – прошепна Саймън.

Докато Саймън посегне към нея, Ариана се отдалечи бързо, обърна се и тръгна по дължината на залата към другия край на масата. Рицарите бяха спрели да ядат и се взираха в магьосницата, която бе свалила воала си и косите ѝ бяха разпуснати.

Внезапно Саймън си спомни, че по обичая Мъдрите жени разпускат косите си, когато искат да узнаят нещо или търсят отмъщение.

– Ариана! – извика Саймън.

Тя се обърна и го погледна с нежност и гняв.

– Късно е, Саймън.

– Не!

Саймън понечи да скочи на крака, но тежката ръка на Дънкан, положена на рамото му, го прикова на стола.

– За Бога! – извика Саймън и се помъчи да се освободи. – Остави ме! Трябва да я спра!

Дънкан изръмжа и задържа Саймън на стола с двете си ръце.

– Откажи се – каза Дънкан през зъби – или ще те накарам да поседиш с острие между краката! Както ти ме накара едно време!

– Кротувай – твърдо каза Доминик на Саймън. – Ариана има право на това. Крайно време е истината да блесне!

– Как не разбираш?! – озъби се Саймън, дърпайки се яростно в опит да се освободи от хватката на Дънкан. – Ако това копеле, дето се е пръкнало от курва и свинар, е изнасилило Ариана, аз ще го убия! По дяволите спокойствието на Блаторн!

– Зная – каза мрачно Доминик. – От сърце искам да те оставя да нарежеш Джефри на тънички филийки. Но не мога.

Мощните ръце на Дънкан се склочиха болезнено около Саймън и не му позволяваха да се изтръгне на свобода. Той се опита един път, два

пъти... и притихна. Пазеше силите си за момента, в който Дънкан щеше да отслаби хватката.

– Извинявай, братко – каза Доминик и сложи ръка върху ръката на брат си с неприкрита нежност.

Но времето на съжаленията и извиненията бе свършило. Мег говореше ясно и високо – както трябва да говори една магьосница от рода на Глендруид. Настъпи мъртва тишина. Чуваше се даже нежният звън на златните ѝ украшения.

– Сър Джефри оскърби честта на лейди Ариана. Тя настоя да се избегне решаването на този проблем с оръжие, защото това би застрашило мира, поддържан с толкова много усилия от Глендруидския вълк.

Вълна от шепот премина през тълпата на скупчените рицари. Всеки знаеше какво предстои. Всички се бяха се чудили защо Саймън не бе предизвикал Джефри на бой още преди десет дена, нито след това.

Сега вече знаеха.

– Вместо това – продължи Мег – Ариана помоли сър Джефри да бъде разпитан от Мъдрите. Лейди Амбър даде съгласие.

– Що за глупости? – попита Джефри и тресна бирената чаша на масата. – Целият свят знае истината. Лейди Ариана е моя...

Острието на един кинжал, опрян до устата му, прекъсна тази реч. От двата ъгъла потекоха тънки струйки кръв.

– Лорд Доминик те предпочита жив – каза кротко Ерик, – но аз нямам такова желание, пък и Доминик не ми е господар.

Джефри опита да се дръпне назад, но кинжалът на Ерик го последва. Кръвотечението се усили.

– Дръж се прилично – каза меко Ерик – или ще ти отреже езика. Сега разбрахме ли се?

– Да – каза пресипнало Джефри, но очите му казваха ясно, че ще убие Ерик при първата възможност. Очите на Ерик блеснаха в отговор. Соколът му крещеше и подскачаше.

– Лорд Ерик – каза ясно Доминик, – бих предпочел да си до мен.

Ерик сне бавно и неохотно кинжала си и се върна бързо на господарската маса. Той бе гост на Доминик, но не само това: разпитът на Мъдрите не допускаше употреба на сила, освен ако разпитваният се опиташе да се бие. Джефри не показваше никакви признаци на съпротива.

– Продължавайте, ако сте готови – каза Доминик на Амбър.

Мег погледна Амбър съчувствено. Знаеше какво предстои на момичето. Амбър не забеляза погледа. Тя гледаше Ариана.

– Готова ли си, госпожо? – попита Амбър.

– Да – каза Ариана. – Но ти сигурна ли си, че няма да разпитваш повече мен?

– Сигурна съм. Важно е да узнаем всяка от истините на Джефри.

– Тогава сме загубени – каза твърдо Ариана. – У Джефри няма истина.

Джефри понечи да говори, но се отказа. Напред пристъпи енергично Ерик.

– Ще дойде и твоят ред да разпиташ Ариана – каза Мег отчетливо. – Ако поискаш да я разпитваш.

Амбър пое дъх и бавно издиша, набирайки кураж. След това сложи пръст на бузата на Джефри, малко над мястото, откъдето ножът на Ерик му бе пуснал кръв.

Щом го докосна, Амбър побледня. На лицето ѝ изби пот. Очите ѝ се разтвориха широко и станаха почти черни. Тя стискаше здраво зъби, за да не извика.

Каквото и да бе почувствала Амбър при допира до Джефри, то ѝ бе причинило силна болка. Но само допряна до него, тя можеше да узнае неговата истина.

Или лъжите му.

Амбър видимо потрепера. Тя призоваваше опита на Мъдрите, за да овладее реакцията си на допира до Джефри.

На господарската маса Саймън чувства как пръстите на Дънкан се сгърчват в мълчалив протест срещу изпитанията, на които бе подложена жена му.

– Не съм искал нито Ариана, нито Амбър да страдат така – процеди Саймън през зъби.

– Зная – каза Дънкан и отслаби хватката си. – Нито Амбър е молила Бога да ѝ даде способността да вижда истината. Тя просто я има и трябва да я изстрада.

– Защо го позволи? – попита Саймън брат си.

– Това е право на Ариана.

– Да бъде посрамена пред цялата крепост? – попита Саймън гневно. – За Бога, тя не заслужава това!

– Но го поиска – каза тихо Доминик. – Боя се, че е била излъгана, Саймън.

– Това е минало! – изсъска Саймън. – За мен няма значение дали е била изнасилена или съблазнена!

– За Ариана има значение.

Обичам те, Саймън. Скоро ще можеш да ми вярваш дотолкова, че да ме обичаш и ти.

Саймън притихна. В него пулсираше болка. Късно бе разбрал истината на Ариана. Тя наистина вярваше, че той ще я обикне, ако докаже, че е била насилена, а не просто съблазнена.

– Започвай – каза беззвучно Амбър на Ариана.

Ариана се обърна към Джефри и го погледна за пръв път, откак бе влязла в залата.

– В деня, когато баща ми каза, че съм сгодена за друг, – каза Ариана отчетливо – дойде ли тайно при мен? Помоли ли ме да избягам с теб?

– Не, ти беше тази, която...

– Лъжа – каза Амбър.

Гласът и лицето ѝ не изразяваха нищо.

– Коя си ти да ме наричаш лъжец? – озъби се Джефри.

– Тишина.

Мег бе спокойна, но гласът ѝ бе страшен. Очите ѝ – също: зелено, което гори и прониква в самата душа.

– Дарбата на Амбър е известна из целите Спорни земи – каза Мег. – Със същия успех можеш да излъжеш и някой ангел!

– И все пак аз казвам: тя няма право да ме съди! – каза Джефри.

– Истина – каза Амбър.

Джефри бе стъписан.

– Разбра ли сега? – попита Мег. – Когато Амбър те докосне, тя научава дали отговорите та са верни или лъжливи. Ти си помислил, че тя няма право да те съди, а тя е възприела отговора ти като вярно отражение на мислите ти.

– Магия! – каза Джефри и бързо се прекръсти.

Без да продума, със свободната си ръка Амбър извади изпод туниката си сребърен кръст. На пет места по него гореше кървавочервен кехлибар. Пръстите ѝ се ключиха около кръста за толкова време, колкото бе нужно да поеме бавно дъх четири пъти. След това се разтвориха отново.

По ръката на Амбър нямаше следа, никакъв знак, че кръстът я е изгорил там, където се е допирал до кожата ѝ.

Джефри погледна към господарската маса, където седеше и свещеникът на крепостта.

– Какво ще кажеш ти, отче? – извика Джефри.

– Не се бой от Сатаната в тази крепост – каза свещеникът. Гласът му без усилие стигна до другия край на огромната зала. – Лейди Амбър,

както и лейди Маргарет, имат необикновена Божия благословия.

Смаян, загубил самообладание, Джефри погледна отново към кръста на Амбър.

– Дойде ли в моята гостна онази вечер? – Гласът на Ариана наруши тишината. – Даде ли ми вино да пия?

– Да – каза безгрижно Джефри. Той още бе завладян от вида на кръста, лежащ спокойно върху дланта на Амбър.

– Истина – каза Амбър.

– Беше ли сложил в моето вино от питието на злата вещица? – попита Ариана.

Главата на Джефри се обърна бързо към обвинителката. Аметистовата рокля на Ариана трептеше леко. През тъканта като прибулена светкавица проблясваше сребърната бродерия. Украшенията в косата ѝ светеха със студена виолетова светлина като очите ѝ.

– Не – каза Джефри.

– Лъжа – каза Амбър.

Сред рицарите се понесе шепот. Ариана не му обърна внимание.

– Замъгли ли това питие съзнанието ми? Направи ли тялото ми слабо, неспособно нито да извика за помощ, нито да се бори?

– Не!

– Лъжа.

Шепотът се превърна в ядосан ропот. Дънкан погледна уморено към Саймън.

Саймън бе абсолютно спокоен и се владееше изцяло. Дънкан въздъхна вътрешно от облекчение, благодари безмълвно на Саймън за въздържаността му и отпусна хватката си.

Саймън не помръдна. Дънкан трябваше да бъде насърчен да го отпусне съвсем. Скоро хватката стана още по-мека.

– Отнесе ли ме в леглото тогава? – попита Ариана.

Тишина. И след това:

– Да.

– Истина.

Ариана пое дълбоко дъх. Трябваше да укроти омразата и отвращението, от които трепереше цяла.

Писък прониза тишината.

– Тогава ти ме изнасили, а когато най-последно се съмна...

– Не!

– Лъжа.

Предателството бе толкова голямо, че едва не уби душата ѝ.

- ... доведе баща ми да ме види гола в окървавените чаршафи...
- Никога!
- Лъжа.
- ... и му каза, че съм те прелъстила с омагьосано любовно питие.
- Не! Ти...
- Лъжа.

Ариана, предадената.

Тълпата мълвеше нейното име. Вестта за предателството разлюля голямата зала като буря и каза на Хубавия Джефри, че Ариана е спечелила.

– Тогава ти... – започна Ариана.

Джефри скочи от стола. Грубите му пръсти се склочиха около шията ѝ, сякаш искаше да задуши истината, да я накара да млъкне. С див вик Саймън се изтръгна от хватката на Дънкан и преобърна господарската маса. Скъпи чаши и чинии се разхвърчаха във всички посоки. Дънкан, Доминик и Ерик като един прескочиха масата след него.

Но не бяха достатъчно бързи. Саймън скочи на пода и затича. Рицарите съгледаха черния ад в очите му и се хвърлиха настрани да му сторят път.

Внезапно Джефри изкрещя така, че викът му раздра залата. Дългите ръкави на Ариана го шибнаха през лицето. Тъмночервени ивици останаха на всяко място, където роклята се бе допряла до кожата му.

– Проклетата бъди, вещице! – изкрещя Джефри. – Да бях убил и теб, и проклетия ти съпруг, когато ви нападнах в Спорните земи!

Джефри измъкна кинжал изпод мантията си и замахна с него.

Кинжалът на Саймън прелетя като сребърна ивица над масите и се заби до дръжката в рамото на Джефри. Преди някой да успее да въздъхне, Джефри политна да падне и Саймън се стовари върху него.

Саймън изтръгна кинжала от изтръпналата ръка на Джефри, обърна острието към него и го опря до ребрата му точно на мястото, където Ариана бе ранена от кинжала на изменника. Когато острието спря да потъва, Саймън натисна дръжката рязко.

– Дано прекараш цяла вечност в ада – каза тихо Саймън.

Джефри издъхна, преди да падне на пода.

Изправен над мъртвия си неприятел, Саймън чу, сякаш от много далеч, думите на рицарите в залата.

Хубавият Джефри.

Касапинът-изменник.

Любимият рицар на Дъогер.

Мъртъв.

Верният Саймън най-после отмъсти за Предадената Ариана.

Тръпка разтърси Саймън, когато ръката на Доминик легна меко на рамото му. Яростта утихна, върна се здравият разум. Саймън разбра какво бе направил.

Мразеше се за необузданите си страсти. Обърна гръб на трупа на Джефри и се изправи пред Глендруидския вълк.

– Пак те предадох – каза Саймън. Гласът му бе дрезгав от усилието да се въздържа.

– Ти защити честта и живота на жена си – каза спокойно Доминик. – Няма предателство в това.

– Можех да пощадя Джефри. Не го направих още по-лошо: ако можеше това да се повтори, бих направил същото... само че по-бавно, по-болезнено, докато тази свиня заквичи да я довърша по-бързо.

Саймън се обърна и протегна ръка.

– Лейди Амбър, моля те за една услуга.

Амбър се поколеба, преди да докосне Саймън. Пръстите ѝ се дръпнаха веднъж, след това останаха спокойни. Дълга въздишка се отрони от гърдите ѝ. Тя гледаше Саймън със златистите си унесени очи и го чакаше да заговори.

– Кажи на жена ми – каза Саймън, без да погледне към Ариана, – че сях да накарам тази свиня да млъкне по-рано, ако Блаторн бе по-непристъпен.

– Истина.

– Кажи на жена ми: сигурен съм, че тя ми е вярна.

– Истина.

– Накрая – каза Саймън тихо – кажи на жена ми, че силата на моята любов не зависи от убедеността ми в нейната невинност.

– Вярно е.

Внезапно Саймън пусна ръката на Амбър.

– Съжалявам за болката, която ти причиних, госпожо.

– Нямаше болка.

– Ти си толкова мила, колкото и красива.

Саймън се обърна към Ариана.

– Славейче мое – каза той тихо, – сега спокойна ли си?

Ариана не можа да продума. Сълзи я душаха и течаха от очите ѝ, защото чу всичко, което Саймън не каза. Нейната безразсъдна решимост да докаже невинността си бе накарала Саймън да предаде брата, когото обичаше повече от всичко на този свят.

За да я защити, Саймън уби спокойствието на Благторн, като уби Хубавия Джефри.

В съзнанието на Ариана прозвучаха думите на Мари за предателството и за Светите места и ѝ напомниха друга истина, научена твърде късно: *Саймън е човек на силните чувства Ще минат много години, докато забрави. Или докато прости.*

Ариана се боеше, че за нея ще е все едно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Госпожо? – обади се Бланш.

– Какво има?

Ариана трепна при звука на собствения си глас. Смъртта на Джефри тази вечер бе достатъчна, за да разстрои всекиго, но вестителят на барон Дьогер, който оповести предстоящото пристигане на своя господар, препълни чашата. Нервите на всички в Блаторн бяха опънати до скъсване – чакаха да се разбере точно кога пристига баронът и – още по-важно – с колко воители.

– Не мога да намеря любимия ви гребен – призна смутено Бланш.

Ариана сякаш не я чу. Беше сигурна, че е чула вика на стражата през шума на вятъра.

– Госпожо?

– Под леглото. Близо до прозореца – каза Ариана отсечено.

Бланш тръгна към леглото да вземе гребена, но спря на половин път и се обърна към Ариана.

– Дарбата ви се е върнала!

Думите проникнаха в съзнанието на Ариана през мислите ѝ. Тя погледна Бланш нетърпеливо.

– Не. Видях го там одеде.

– О...

Бланш отиде до леглото, коленичи там и запълзя под драпериите.

– Ама че око имате – мърмореше Бланш. – Не мога да намеря проклетия гребен с две ръце!

– Каза ли нещо? – попита Ариана.

– Не – промърмори Бланш.

Когато се изправи, прислужницата беше благодарна, че кехлибарената магьосница не е наблизо да я хване в лъжа.

Ариана почти не забеляза как Бланш разреса и сплете черната ѝ коса и я направи на висок кок. Мислеше за настъпващата нощ, за времето, когато Саймън щеше да завърши обиколката на укрепленията.

Чудеше се дали той ѝ се сърди, както някога се бе разсърдил на Мари... или ще дойде при жена си в тъмното, да ѝ покаже още веднъж, че екстазът винаги е нов и винаги изгаря.

Успокои ли се сега, славейче мое?

Сълзи опариха клепачите на Ариана.

Не се беше успокоила. Когато подложи Джефри на разпита на Мъдрите, беше поела голям риск, без да знае достатъчно. И се оказа, че отговорът не значи нищо за Саймън.

Но същият този отговор го бе накарал да предаде брат си още веднъж.

Саймън не я бе обичал преди това. Нямахте да я обикне и сега.

– Как мислите, кога ще дойде? – попита Бланш.

– Саймън ли? – попита Ариана с дрезгав глас.

– Не. Баща ви.

– Скоро. Много скоро.

– Тази нощ ли? – стресна се Бланш. – Вече стана много късно.

– Няма да се казва барон Дьогер, ако не пристигне когато всички мислят, че се е отказал.

– О... И с колко воини ще пристигне?

– Много. Твърде много.

От заледените укрепления долетя вик. Ариана се вслуша, без да помръдне. Стражата обяви, че барон Дьогер пристига през тъмнината и бурята.

– Мъдрата дреха! – каза Ариана. – Бързо!

Бланш донесе роклята, подаде я на господарката си и отстъпи назад, за да не я докосва повече.

Ариана не бе завършила още със закопчаването на роклята, когато Доминик, Саймън, Ерик и Дънкан засноваха из крепостта, за да дават заповеди на рицарите.

– Един джентълмен би почакал до утре и тогава би пристигнал в крепостта. Така повечето от нас не биха били в леглата.

– Дьогер се надява да изненада нашите рицари мъртвопияни. И нас с тях – каза Доминик.

– Тактик както винаги – каза Саймън.

– Дьогер или Доминик? – попита сухо Дънкан.

– Дьогер – каза Доминик.

– Доминик – каза Саймън.

Глендруидския вълк се усмихна язвително.

Четиримата мъже излязоха на двора. В светлината на факлите ледът блестеше мрачно.

– Ерик – каза Доминик, – моля те да не показваш ума си. Накарай Дьогер да мисли, че си...

– Глупак? – подсказа Ерик.

– Не мога да се надявам чак на това – парира го Доминик – Дьогер е дяволски хитър. Но ако си мълчиш, съществува най-малко един шанс да го изненадаш с бистрия си ум.

Ерик се усмихна като вмъкна.

– Не допусках, че си го забелязал.

Саймън преглътна смеха си, докато пристъпваше по хлъзгавите камъни на калдъръма. Способността на Ерик да вижда система там, където другите виждаха само хаос, бе карала неведнъж Глендруидския вълк и Мъдрият магьосник да се хванат за гърлата.

За Доминик Ерик до голяма степен бе нож с две остриета. Въпреки това Доминик бе уважаван от смелостта и необикновения ум на по-младия мъж.

Когато четиримата наближиха караулката, Куцият Хари отвори вратата ѝ. Вътре в мангала гореше огън като голямо оранжево око сред умъртвяващ мраз.

– Мислиш ли, че Дьогер ще предаде оръжията си? – попита Дънкан с влизането в караулката.

– Защо не? – попита Саймън иронично. – Ти и твоите рицари го направихте. Ерик и неговите рицари – също. Никой от вас не е длъжен да е верен на Доминик. Особено магьосникът.

– Да – каза Ерик с въздишка. – Досега Глендруид Улф ми е носил само неприятности.

– Благодаря – каза Доминик – Мислех, че не си забелязал.

– Какво ще стане ако Дьогер не приеме забраната? – попита Ерик, без да обръща внимание на Доминик.

– Ще спи на полето с лед вместо възглавница и вятър вместо завивка – каза Саймън.

– Говориш, сякаш тази перспектива те радва – каза Доминик.

– Бих предпочел баронът да ношува в ада, при любимия си рицар свинар, вместо в чистото поле на крепостта Блаторн.

Доминик погледна уморено по-малкия си брат.

– Не бой се – каза Саймън натъртено. – Аз съм на твоите заповеди... освен ако те добавят още нещо към страданията на Ариана.

Дънкан и Ерик се спогледаха в несигурната светлина на факлите. Саймън за пръв път поставяше условия пред лоялността си към Глендруидския вълк.

– А ако нещо наложи нови страдания? – попита Доминик.

– Тогава, Глендруидски вълко, ще ти се наложи да ме удържаш по-

внимателно от одева. Дошло ми е до гуша от мъже, които могат да измъчват един беззащитен славей.

– Не е толкова безпомощна – каза сухо Доминик. – Ти видя белезите по лицето на Джефри.

– Да – промърмори Дънкан. – Ноктите на лейди Ариана трябва да са като кинжали.

– Не са ноктите – каза Ерик. – Роклята ѝ е от най-съвършената тъкан, която кланът Силвърфелс някога е произвел.

– Какво искаш да кажеш? – попита Саймън.

– Тъканите на Сирина са предназначени за Ариана – все едно, че тя е една от древните Мъдри воители, които владеят отдавна загубени за нас умения – каза Ерик.

– Обясни какво значи това – каза рязко Доминик.

– За Ариана тази рокля е и броня, и оръжие. Питам се дали Касандра не го е предсказала.

– Както се питаш как би могъл да я използваш в своя полза – каза мрачно Дънкан.

Колкото и да харесваше брата на Амбър, Дънкан не бе забравил кой бе двигател на опасните събития, довели в края на краищата до сгодяването на Дънкан за омъжена жена, която престъпи клетвата си заради сделката.

– В своя полза? – протестира тихо Ерик. – Не. В полза на Спорните земи. Предпочитам мира пред войната – както Глендруидския вълк.

Тропот на многобройните конски копита накара четиримата мъже да се спогледат.

– Жалко, че Дьогер не обича мира – каза Ерик. – Колко воители води със себе си?

– Ще узнаем, когато Свен се завърне – каза Доминик.

– О, да. Сянката. Бих искал да имам такъв човек под ръка – Каза Ерик. – В Спорните земи има места, които... са... затворени за мен.

– Ако успеем да надвием Дьогер, Свен ще дойде при теб с моята благословия. И ще се радва – каза сухо Доминик. – Мирът го измъчва.

– Господарю – каза Хари. – Идва един рицар.

– Сам ли е?

– Да.

Саймън потрепера.

– Това прилича повече на преговори между врагове, отколкото на гостуване на тъст – каза тихо Дънкан.

– Саймън – рече Доминик. – Ще можеш ли да съдържиш гнева си

достатъчно дълго, за да говориш вместо мен?

– Да.

– Тогава действай – Доминик се обърна към Ерик. – Може ли да се разчита на твоето куче за разузнаване?

– Да.

– Можеш ли да го пратиш извън стените на крепостта, за да открие мъже, които се крият?

– Да.

– Моля те, направи го. Бързо.

Ерик свирна. Звукът бе силен и ясен като на гайда.

Стагилър се появи изпод сянката на караулката. Ерик му каза нещо на някакъв древен език. Кучето го погледна със златистите си очи, обърна се, препусна през отворената вратичка и след миг изчезна в тъмнината.

Оттатък крепостния ров изпръхтя кон; мъжки глас заговори рязко. Звънна конска сбруя.

– Тръгвай – каза тихо Доминик.

Саймън излезе навън. Вятърът подхвана мантията му и я развя. Блесна разкошната белота на кожената и подплата.

Конят на рицаря изпръхтя отново и отстъпи встрани. Макар и да не притежаваше мускулната сила на бойните жребци, животното очевидно беше бегач с тези стройни, дълги крака. На светлината на факлите намталото му изглеждаше бяло като подплатата на Саймъновата мантия.

– Лорд Чарлз, барон Дьогер – каза високо рицарят – идва след мен. Дали лорд Доминик льо Сабр, наричан Глендруидския вълк, ще приеме барона?

– Да – каза Саймън, – ако баронът се съгласи да остави всички оръжия и брони при портата. Лорд Доминик не разрешава в крепостта да се внася оръжие, освен ако бъде заключено в оръжейната на крепостта Блаторн.

– Велики Боже – каза смаяно рицарят. – Кой си ти да заповядваш на барон Дьогер?

– Брат на лорд Доминик и управител на крепостта – каза отсечено Саймън. – Казаното от мен е казано от него.

– Тогава ти си сър Саймън, наричан Верния!

– Да.

– И съпруг на лейди Ариана?

– Да.

– Ще разкажа на барона за хладния прием на брат ти.

Вестителят обърна коня, смушка го и препусна обратно в нощта.

– Как мислиш, какво ще направи? – попита Доминик, когато брат му се върна в кулата.

– Ще остави достатъчно въоръжени бойци извън крепостта, за да я обсади – каза Саймън.

– Ерик, как мислиш?

– И аз мисля така – каза Ерик. – Баронът ще влезе вътре с шепи шпиони и убийци. Щом прецени силата на крепостта и настроението в нея, ще си замине.

– Дали ще ни обсади?

Ерик сви рамене.

– Зависи колко слаби ще ни намери и какъв претекст ще съчини, за да оправдае нападението, ако то му е целта.

– Имаш ли някакви други предчувствия? Ясновидски или други?

Очите на Ерик се присвиха, докато се превърнаха в светещи жълти чепки, отразяващи светлината на факлите.

Доминик чакаше. Трудно му бе да понася главоломните рискове, поемани от Ерик, но се прекланяше пред тактическите способности на Учения мъж. Само блестящ стратег можеше да извлече победа от развалините на забранената любов между Амбър и Дънкан и мир – от безкрайния кипез на Спорните земи.

Най-после Ерик каза:

– Има много възможности. Баронът може да иска просто да се убеди, че дъщеря му е добре при неочаквания си съпруг. Баронът може да иска война. Може да с някъде по средата.

– Да – каза тихо Доминик.

– Как спи лейди Глендруид? – попита Ерик.

– Зле.

– Сънува ли?

– Да.

– Даже през деня?

Дъхът на Доминик спря.

– Да. На вечеря.

Ерик посегна към меча, но меч нямаше. Пръстите му се свиха и той въздъхна.

– Значи освен смъртта на Джефри се е случило нещо още по-лошо – каза Ерик просто.

– Какво именно? – попита Саймън.

– Не зная – каза Ерик.

– Аз също – каза Доминик – Но зная със сигурност, че ако имаме някаква слабост, барон Дьогер ще я намери.

Към крепостта приближи конски тропот.

– Идва – каза Дънкан.

– Да – отговори Доминик.

– Въръжен ли е? – попита Саймън.

Възцари се напрегната тишина. Най-после Доминик поклати глава:

– Не. Баронът е хитрец. Ще разузнае крепостта отвътре, преди да реши дали е обиден от моя хладен прием.

Ерик хвърли бърз поглед към Доминик. Глендруидския вълк се бе надявал, че баронът ще се разсърди и няма да прекрачи прага на крепостта.

– Майсторска работа – каза тихо Ерик.

– Но неуспешна – отговори Доминик – Сега ще ни се наложи да открием слабостите на барона, преди да е открил нашите.

– Толкова ли си сигурен, че ги имаме? – попита Саймън.

– Да – каза Доминик. – Точно толкова, колкото Дьогер.

– За Бога, какви са те? – попита Дънкан.

– Кълна се, не зная.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Четиримата воини наблюдаваха мълчаливо как барон Дьогер язди нагоре към крепостта. Доминик заповяда:

– Спуснете моста.

След миг мостът изскърца и легна над крепостния ров. Без да спре, Дьогер мина по него, следван от петима мъже. Никой от тях не носеше ризница. Не бяха въоръжени.

– Барон Дьогер ви поздравява – каза един от рицарите.

Саймън изгледа шестимата мъже и веднага позна кой от тях е баронът. Подобно на Джефри, баронът бе красив като паднал ангел. Но лицето му изразяваше ум и жестокост и с нищо не напомняше разпътния Джефри.

Саймън не можеше да повярва, че неговият чувствен славей се е пръкнал от смето на този студен човек.

– Лорд Доминик от крепостта Блаторн ви приветства – каза неутрално Саймън.

– Кой е лорд Доминик? – попита единият от рицарите.

– Кой е барон Дьогер? – отвърна язвително Саймън.

Един от рицарите излезе напред; конят му за малко да стъпче Саймън. Но Саймън стоеше неподвижно по средата на моста, изправен срещу вятъра, който развяваше мантията му.

– Аз съм барон Дьогер – каза човекът, който приличаше на паднал ангел.

Саймън усети движение зад себе си. До него застана Доминик. Очите на Глендруидския вълк блестяха зловещо в нощната тъмнина.

– Аз съм лорд Доминик.

– Що за глупост е тази заповед да не се внасят оръжия в крепостта? – запита баронът.

От сянката извън светлината на факлите се обади Ерик:

– Глендруидския вълк предпочита да се радва на мира, а не да воюва.

– Наистина ли?! – зачуди се баронът. – Колко странно. Повечето мъже предпочитат съда на оръжията.

– Брат ми – каза Саймън – оставя безсмислените битки на другите. Така му остава време да се радва на многобройните си победи.

От сенките на кулата се чу гласът на Дънкан:

– Но ако някой глупак накара лорд Доминик да излезе на бой, с него е свършено. Питай Рийвърс. Стига да намериш кой да говори с мъртвите.

Дьогер изгледа изпод вежди двамата братя; после погледът му се отмести към кулата, където чакаха Ерик и Дънкан.

– Съжалявам, че не мога да предложа на твоите рицари по-добро място за нощуване от обора – каза Доминик, – но не бях предупреден навреме за пристигането ти.

– Така ли? – промърмори баронът. – Вестоносецът трябва да се е заблудил.

Доминик се усмихна на плоската лъжа.

– Лесно е да се заблудиш по тези места – каза Доминик. – Както ще се убедиш сам, тук успехът зависи повече от съюзниците, отколкото от собствения ти меч.

Доминик направи знак на мъжете зад себе си. Ерик и Дънкан пристъпиха в трептящия кръг на светлината.

– Това са двама от моите съюзници – каза Доминик. – Лорд Ерик от крепостите Сийхоум и Уинтърланс и лорд Дънкан от крепостта Стоунринг. Присъствието на техните рицари ограничава моето гостоприемство.

Безразличният, но нищо непроникващ поглед на Дьогер прецени мъжете, които стояха пред него и се спря на прастарата брошка с вълча глава на рамото на Доминик.

– Тъй – каза си едва чуто Дьогер. – Най-после го намерих. Имаше слухове, но... Е, хайде, има и други, още неоткрити древни съкровища.

Погледът на Дьогер се върна на мъжа с брошката. Глендруидския вълк. Очите на Доминик, светли като лед, бяха същите като странните кристални очи на вълка.

– Приемам твоето гостоприемство и нека бъде тъй, както предлагаш – каза Дьогер.

– Хари – каза високо Доминик, – отвори портата.

След секунди шестимата влязоха. Саймън и Доминик застанаха до Дьогер в момента, в който той слезе от коня.

– Господарската дневна е по-приятна от двора – каза Доминик. Покоите ти са приготвени. Ако не възразяваш да спиш в недостроената детска стая...

– Детска стая ли – рече Дьогер и погледна Доминик накриво. – Значи е вярно. Значи твоята магьосница пълнее.

– Да, Бог благослови моята съпруга и мен.

Усмивката на Дьогер бе ледена като камъните на калдъръма.

– Не исках да те обидя, лорд Доминик. Аз също се ожених за магьосница и имам деца от нея.

Вратите на преддверието се отвориха. От там нахлу топлина и светлина. Слугите се разтичаха, запалиха огъня и донесоха студена вечеря и горещо вино.

Мъжете преминаха през голямата зала и влязоха в уютната дневна. На фона на буйните пламъци в камината се открояваше женски силует с разпусната коса. Мъдрите жени разпускат косите си за разпит. Но косата на тази жена бе черна като предателството – нямаше нито общо със златната коса на Амбър, нито с огненочервената на Мег.

– Милейди – каза бързо Саймън. – Мислех, че вече си си легнала. Ариана се обърна и протегна ръка, но към Саймън, не към барона.

– Чух, че баронът е пристигнал.

Гласът бе спокоен като лицето ѝ, но роклята ѝ неспирно се мяташе около глезените. Сребърната бродерия святкаше като жива.

Дьогер гледеше как пръстите на Саймън се сплитат с ръката на Ариана, здраво и нежно. Сивосините очи на барона видяха как поруменияха бузите на дъщеря му от докосването на Саймън и как телата им една забележимо се устремиха едно към друго.

Ако бяха сами, щяха да се прегърнат както само влюбените се прегръщат. Дьогер беше сигурен в това.

– Тъй – каза Дьогер. – Значи и това е вярно.

– Кое? – попита тихо Доминик.

– Че Саймън и Ариана са сключили брак по любов, а не за да угодят на крале или на фамилии.

– Бракът ни е щастлив – каза Саймън.

Възхищението в погледа му, вперен в Ариана, казваше много повече. Нейните очи блеснаха в отговор като брилянти.

Дьогер заразглежда господарската дневна. Украшенията ѝ бяха доста скъпи, но не представляваха нищо в сравнение с онова, което можеше да се види в неговия дом. С всичката си власт и с обширните си владения Глендруидския вълк не беше толкова богат, колкото се говореше.

А това значеше, че Доминик не може да си позволи да поддържа толкова воители, колкото Дьогер се бе страхувал.

Баронът се обърна към Доминик.

– Чух, че верността на брат ти към теб била безгранична.

– Аз и Саймън се обичаме, това е известно – каза Доминик. – Бъди

сигурен, че дъщеря ти не би могла да има по-уважаван и обичан от мен съпруг от Саймън.

Дъoger отметна назад качулката си и изръмжа. Косата му блесна с отразена светлина като ковано сребро. Веждите му бяха съвсем черни, извити високо и странно изящни.

Песента на мънички златни звънчета накара Дъoger да се обърне бързо. Въпреки възрастта му това движение бе пълно с ловкост и сила.

– Лейди Маргарет – каза Доминик, – мислех, че вече спиш.

Мег отиде при Доминик. Роклята ѝ прошумя, а звънчетата запяха сладко.

Дъoger присви очи. Бременността на Маргарет бе очевидна. Още по-ясно личеше колко здраво са свързани Глендруидския вълк и магьосницата Глендруид. Връзката им сякаш излъчваше светлина.

– Барон Дъoger, лейди Маргарет – каза Доминик.

– Очарован съм, госпожо – усмихна се Дъoger и протегна ръка. Усмивката промени барона. Някога е бил красавец Сега му бе останала някаква призрачна, но очевидно сексуална хубост.

– За нас е удоволствие да ни гостувате – каза Мег. Неочакваното преображение на барона от хладен тактик в явен сладострастник едва ли ѝ бе направило впечатление. Или най-малкото не го показа. Тя отдръпна ръката си щом вежливост го позволи.

– Вие сте красива като огъня, лейди Маргарет – каза баронът басово. – А очите ви биха затъмнили и блясъка на смарагда.

Ръката на Ариана стисна силно ръката на Саймън. Тя познаваше добре способността на баща си да омайва жените. Често го беше правил със съпругите и дъщерите на враговете си.

Без да продума, Саймън вдигна ръката на Ариана до устните си и я целуна успокояващо.

– Очите ѝ биха затъмнили не само смарагда – каза Доминик. – Те биха помрачили самата пролет. Няма по-красиво зелено от очите на лейди Маргарет Глендруид.

Мег бе останала равнодушна към комплимента на барона, но думите на съпруга ѝ я накараха да се изчерви от удоволствие. Те се гледаха и за тях в тази стая не съществуваше нищо друго.

– Колко трогателно – каза Дъoger хладно.

– Нали? – каза бодро Саймън. – Наоколо само за това се говори – за любовта на вълка и на магьосницата. Искате ли да хапнете и да пийнете?

Саймън посочи към господарската маса, която вече се огъваше под

тежестта на истинско изобилие. Дьогер прецени храната с един поглед.

– На твоите хора изпратихме много повече – каза Саймън. – Надявам се да им стигне. Но изглежда никой не знае от колко души се състои свитата ти.

– Не бих те накарал да посегнеш на запасите си за зимата – каза Дьогер.

– Нищо страшно – каза Мег, обърната към своя гост. – Имахме незапомнена реколта.

– И цялата е на сигурно място в крепостта – добави Саймън.

– Вие сте щастливци – каза баронът. – Много крепости на юг пострадаха от дъждовете. За тях зимата ще бъде сезон на изпитания и на глад.

– Блаторн бе щастливо изключение – съгласи се Доминик.

Дьогер изръмжа.

Доминик чакаше мълчаливо следващия удар на барона, за да го парира. Дьогер продължаваше да разужнава слабостите на крепостта Блаторн.

– Очаквах да видя тук един от любимите си рицари – обърна се той към Саймън.

В господарската дневна се възцари тишина. Дьогер даде вид, че не я забелязва.

– Той е любимец и на дъщеря ми – добави баронът и погледна Ариана многозначително. – Тук ли е нашият обичан Джефри, дъще?

Преди Ариана да отвори уста, Саймън каза:

– Да.

– Пратете да го повикат – каза баронът на Саймън.

– Пратих твоя Джефри във вечното му жилище.

Погледът на Дьогер се впи в Саймън.

– Какво значи лова?

Саймън се усмихна и не каза нищо.

– Много просто – каза небрежно Доминик. – Джефри с мъртъв.

– Мъртъв! Кога? Как? Не съм чул нищо за това!

Доминик сви рамене.

– Все едно, това е самата истина.

– Боже – промърмори Дьогер. – Чух, че имало болни, че са умрели хора, но не и за Джефри.

– Да – каза Ариана. – Имаше болест и оживяха само шепа хора.

– Къде са? – попита Дьогер.

Саймън се усмихна хладно.

– Мисля, че убих двама от тях в Спорните земи. И раних другите. Може би и те са умрели. Хубавият Джефри умря днес, в крепостта Блаторн. Аз го убих.

Лицето на Дьогер бе като каменно.

– Позволяваш си да се разпореждаш с живота на моите рицари – каза спокойно той.

– Когато убих другите, те бяха разбойници. Не носеха на щитовете си герба на своя господар.

Черните вежди на Дьогер се вдигнаха за миг.

– А Джефри? – попита презрително Дьогер. – И него ли ще наречеш разбойник?

– Бих могъл. Призна го, преди да умре. Но е нарисувал герба ти на меча си, преди да наближи крепостта Блаторн.

За момент стана тихо. После Дьогер направи гримаса, изсъска нещо за себе си и прие загубата.

– Жалко. Беше обещаващ.

– Бъди спокоен. Обещанията му се пазят в ада – успокои го Саймън. – Но какво ще кажеш за себе си, бароне? Има ли обещания, които да не си изпълнил?

– Нито едно.

– Наистина! – възкликна подигравателно Доминик. – А зестрата на Ариана?

– Какво за зестрата?

– Сандъците бяха пълни с камъни, боклуци и плесенясало брашно.

Дьогер замръзна, както оправяше мантията си.

– Какво каза?!

Доминик и Саймън се спогледаха, после погледнаха към Дънкан. Той се обърна мрачно и излезе. Знаеше, че жена му пак ще е нужна.

Саймън се обърна отново към Дьогер и го изгледа с присвити черни очи.

– Много просто. Когато отвориха сандъците, в тях нямаше нищо ценно.

– Тръгнаха от моите владения със зестра достойна за една принцеса! – отвърна Дьогер.

– Ти го казваш.

– Съмняваш се в думите ми ли? – попита сърдито Дьогер.

– Не. Просто ти казвам какво се случи, когато отворихме сандъците.

– Какво каза Джефри, когато видя празните ракли? – попита

Дъогер.

– Нямахте го там.

– Кой от моите хора присъстваше?

– Никой – каза Саймън язвително. – Твоите благородни рицари оставиха Ариана в крепостта Блаторн и офейкаха, без да изпият поне по една бира.

– От интересно по-интересно – промърмори баронът. – А моите печати на сандъците?

– Непокътнати – каза рязко Доминик.

– Много чудно – каза Дъогер с широко отворени сивосини очи. – Рицарите от крепостта Блаторн ми разправят, че моите подправки, копирини, скъпоценни камъни и златото ми са се превърнати като по чудо в боклук по пътя от Нормандия до Англия.

– Да.

– Много хора биха се усъмнили в измама от страна на един или друг господар.

– С право – съгласи се Доминик.

Този път усмивката на Дъогер бе различна – студена и победоносна. Той бе сигурен, че е намерил каквото се е надявал да намери.

Алчността бе сред най-старите и най-разпространените слабости на човека.

– Обвинен ли съм, че съм се отрекъл от дадената дума – попита вежливо баронът.

– Не – каза Доминик. – Нито искаме да плащаш нещо. Засега.

Преди Дъогер да отвърне, в дневната влезе Амбър, облечена в червена роба, с разпуснати коси. Кехлибареният медальон на шията ѝ гореше, сякаш в него бе затворена слънчева светлина.

– Викали сте ме, лорд Доминик – каза Амбър.

– Не, госпожо. Помолих за една услуга.

Амбър се усмихна едва-едва.

– Имате я.

– С барона се мъчим да разбудим една малка загадка. Бихте ли попитали кристала каква е истината?

При думите на Доминик баронът се обърна и изгледа Амбър с интерес.

– Амбър е Учена – каза Доминик. – Тя може...

– Зная за дарбите на Учените – каза бързо баронът. – Занимавал съм се с това цял живот. Владее ли тази дама дарбата на истината?

– Да – каза Доминик.

Дьогер въздъхна разочаровано.

– Значи не си откраднал зестрата за себе си. Иначе не би допуснал близо до тебе да живее човек, който може да каже истината. Е, няма как. Ето, госпожо. Докоснете ръката ми и открийте моята истина.

Амбър пое дълбоко дъх, за да се успокои. После докосна Дьогер и изведнъж извика. Ако Дънкан не бе я подхванал, щеше да падне на колене. Въпреки пронизващата я болка тя продължи да държи ръката на Дьогер.

– Бързо! – изсъска Дънкан.

Доминик попита барона:

– Имаше ли измама от твоя страна със зестрата на дъщеря ти?

– Не.

– Истина.

Амбър веднага издърпа ръката си.

– Благодаря, госпожо – каза Доминик.

Дьогер наблюдаваше Амбър с хищен интерес и видя какво ѝ бе коствало да използва дарбата си.

– Макар и крехко, това оръжие е полезно – каза баронът. – Винаги съм мечтал да го притежавам.

Дънкан му хвърли убийствен поглед. Баронът се усмихна.

– Мисля, че е мой ред да питам.

Амбър погледна изненадано Доминик.

– Може ли, госпожо? – попита без желание Доминик и протегна ръка.

Амбър никога не бе докосвала Глендруидския вълк, но пое ръката му без колебание. Тялото ѝ потрепера, но тя бързо се овладя.

– Имаше ли нещо ценно в сандъците, когато ги отворихте? – попита баронът Доминик.

– Нищо.

– Истина.

– Цели ли бяха печатите?

– Да.

– Истина.

– Чудна работа – промърмори Дьогер.

Доминик вдигна ръка от ръката на Амбър и ѝ каза:

– Прости ми. Не исках да ти причинявам болка.

– Не ме заболя, господарю. У теб има голяма сила, но не и жестокост.

Дьогер се усмихна подигравателно. Амбър не каза нищо такова за

него.

– Изглежда – каза Доминик, – че някой от твоите рицари е откраднал зестрата на Ариана.

– От моите? Защо да не е някой от твоите?

– Печатите бяха цели. Твоите печати, бароне. Не моите.

– Ах, да! – Дьогер сви рамене. – Може би е бил сър Джефри. Обичах го и му бях дал свободен достъп до всичките си неща.

– И до печатите ли? – попита Саймън.

– И до печатите.

– А сега Джефри е мъртъв и зестрата е загубена – каза Саймън.

– Не попитахте ли дъщеря ми за нея?

– Защо да я питаме? Тя беше потресена повече от нас – каза Доминик. – Ако знаеше нещо, щеше да ни каже веднага.

Дьогер погледна дъщеря си.

– Е, дъще? Защо не намери зестрата заради тях?

– Загубих дарбата си през онази нощ, когато Джефри ме изнасили.

– Изнасили. Така ли каза на съпруга си? – попита Дьогер с жестока усмивка.

– Да – каза хладно Ариана. – Лейди Амбър го потвърди.

На лицето на Дьогер се изписа лека изненада.

– Значи си изгубила дарбата си – каза замислено Дьогер. – Същото се случи на майка ти в нашата сватбена нощ, след като я обладах. Някоя магьосница не иска да загуби дарбата си, но мъжете знаят само да обладават.

– Грешиш – каза тихо Мег.

Главата на Дьогер се обърна към дребната женица, която бе стояла толкова неподвижно, че даже златните ѝ дрънкулки бяха престанали да звънят.

– Моля?

– Съединяването с мъж може да усили, а не да унищожи мощта на една жена – каза Мег. – Зависи как се съединяват. Зависи от мъжа. Откакто съм жена на Глендруидския вълк, съм по-силна от всякога.

– Чудесно.

Дьогер се намръщи. След това сви рамене и се върна към въпроса, който го интересуваше най-много. Слабостта, не силата.

– Излиза, че Джефри е бил един страхливец, незаслужаващ доверие, който е унищожил дарбите на Ариана, вместо да ги засили – каза с безразличие Дьогер. – Лошото е, че други трябва да страдат заради него, но такъв с животът.

Саймън притихна. От барона се излъчваше някакво злобно удоволствие. Бе повече от ясно: той бе убеден, че е намерил търсената слабост на крепостта Блаторн.

– Когато се съгласих да дам скъпата си дъщеря за жена на един от твоите рицари – каза Дьогер на Доминик, – ти обеща, че нейният съпруг ще владее крепост под твоя скипър и че по богатството си тази крепост ще съответства на положението на лейди Ариана в Нормандия.

– Да – каза мрачно Доминик.

– Каж ми, лорд Доминик, къде е крепостта на дъщеря ми?

– На север.

– Така значи. И къде по-точно?

– Карлайл.

– Защо не живее там, както се полага на една лейди със собствена крепост?

– Още набираме рицари за защитата ѝ – глухо каза Саймън.

– И довършваме укрепленията – добави Доминик.

– Рицарите и укрепленията са скъпи удоволствия.

Дьогер огледа стаята с жестоко задоволство.

– Трудно ще ти е да издържаш две крепости – каза баронът. – Въпреки изобилната реколта на крепостта Блаторн тази година.

– Ще се справя някак – каза напрегнато Доминик.

Усмивката на Дьогер бе студена като нощта.

– А аз ще остана тук – каза баронът, – докато обещаното бъде дадено на дъщеря ми.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Дълго след като барон Дьогер се бе настанил в господарската дневна с рицарите си, Ариана чакаше сама в спалнята, приведена над арфата в скута си И се молеше безмълвно Саймън да дойде при нея.

Да ѝ прости.

Длъжна бях да зная, че Саймън е горд мъж и че няма да остави неотмъстено изнасилването на жена си. Че е без значение колко грижливо ще се подготвим с Мег да го предотвратим.

Длъжна бях да го зная!

Но аз знаех само гордостта си, желанията си, мечтата си да бъде обичана от Саймън така, както аз го обичам. Глупачка.

Тънките ѝ пръсти се плъзнаха по струните на арфата. Разля се песен без думи, просто плач – дълбок и властен като любовта на Ариана към мъжа, който не можеше да ѝ отвърне с взаимност.

Как можях да бъда толкова себична, че да изложя на риск сигурността на крепостта Блаторн заради глупавите си желания? Саймън няма да обикне жена, както аз не вярвах на мъж.

Докато не се появи Саймън. Той ме излекува.

Но аз не мога да излекувам него.

Повикана от пръстите на Ариана, вълнуващата музика изпълни стаята – също както тя самата бе завладяна от случилото се. И от онова, което никога нямаше да се случи.

– Славейче?

Гласът на Саймън бе тъй неочакван – и толкова силно желан, – че Ариана за миг се побоя да вдигне глава. Дали не бе сънувала?

– Саймън? – пошепна тя.

Нежни пръсти я погалиха по бузата.

– Аз съм. Мислех, че си заспала.

– Но ти не беше тук.

При думите на Ариана нещо се обърна в Саймън – желание и още нещо, някакъв трудно изразим глад.

– Доминик имаше нужда от мен – каза Саймън.

– Зная. Той ще се нуждае много от теб и в бъдеще. – Без да погледне нагоре, Ариана остави арфата настрана. – Баща ми няма да мръдне отгук, докато не ме види в добре обзаведена крепост, а Блаторн – в бедност – каза глухо Ариана. – Моето безумно желание да разкрия

истината унищожи брат ти.

Тя очакваше Саймън да се съгласи и след това да се отвърне от нея, както се бе отвърнал от Мари. Но Саймън просто погали косата ѝ.

– Ще намерим изход.

– Ще намерим? Ние?

– Дънкан, Ерик, Доминик и аз. Ако трябва, ще въртим рицарите от крепост в крепост.

– И ще оставите всички крепости по-слаби.

Саймън не каза нищо.

– Баща ми може да бъде ужасяващо търпелив – каза Ариана, без да вдига поглед от здраво стиснатите си ръце.

– Да – каза Саймън.

– Той е достатъчно богат, за да остане тук, докато получи това, за което е дошъл – свое място в Англия.

Отговорът на Саймън бе само мълчание.

– Не можеш да победиш Хитрия Чарлз в играта, която е измислил – каза Ариана. – Ако кралят на Англия или бащата на Ерик не ти заемат пари да обзаведеш имението Карлайл, баща ми ще събори крепостта Блаторн и брат ти с нея.

– Всички искат от краля – каза Саймън. – Лошата реколта е изпитание за цяла Англия.

– А бащата на Ерик?

– Робърт Ключарят мрази всички Учени, в това число и собствения си син.

Ариана поклати глава в нямо отчаяние и тихо каза:

– Тогава сме загубени.

При движението на главата на Ариана къдрици от косата ѝ погалиха ръката на Саймън. От прохладното, копринено докосване го преряза остро усещане, почти болка.

– Толкова ли си ми сърдита, че не можеш даже да ме погледнеш в очите? – тихо попита Саймън.

Ариана вдигна рязко глава. Саймън стоеше много близо до нея. Лицето му бе мрачно. Дрехата му бе почти разкопчана – сякаш е бил толкова уморен, че е започнал да развързва ширитите още по стълбата, на път към спалнята на жена си.

– Аз? Да ти се сърдя? – Изненада владееше и гласа, и аметистовите очи на Ариана.

– Защото предадох твоята правда, като не я защитих по-рано. Защото правдата нищо не промени. Защото не мога... да обичам.

Сърцето на Ариана се преобърна от болката в очите му.

– Даже теб, моя храбър славей. Теб, изстрадалата от мъжки ръце. Теб, която спаси живота ми. Теб, която ме научи да летя като феникс в екстаза на смъртта и на прераждането. Ти заслужаваш... повече, отколкото мога да ти дам.

От болката в гласа на Саймън в очите на Ариана блеснаха сълзи.

– Ти не си ме предавал. Никога – каза Ариана. – Ти би дал живота си, за да спасиш мен, когато бях за теб само едно време, жена, с която сключи брак единствено от лоялност към брат си.

– Никога не си била време за мен. Пожелала те още когато те видях за пръв път. Никога не съм жадувал така за жена, никога не ме е изгарял този огън, по-жарък от адския пламък.

Усмивката на Ариана бе тъжна и красива като сълзите, пролени за Саймън.

Желание. Изгарящ огън. Страст.

Но не любов.

– Зная колко много ме искаш – каза Ариана и потрепера при мисълта за мощната, необузdana чувственост на Саймън.

Саймън видя тази издйайническа реакция и почувства как кръвта му пламва в отговор и поглъща болката за миналото, което просто трябва да се приеме, защото не може да бъде променено.

– Ти ме искаше толкова много, че трепереше от желание – пошепна Ариана, – но никога не ме насили. Ти беше нежен, а другите мъже бяха жестоки; ти беше чувствен, а другите – пресметливи; ти беше щедър, а другите – себични. Да ти се сърдя? Не, Саймън. Ти си моята благословия.

– Ариана...

Буца се спря в гърлото на Саймън. Да бе живял вътре в душата й, не би могъл да види толкова ясно нейната правда.

Той бавно вдигна ръце и потопаи пръст в среднощната прелест на косата й. Повдигна лицето й нагоре и устните му погалиха клепките и, попивайки сълзите, проронени за него.

– Като си помисля само какво ти е направила онази свиня...

Устните на Саймън галеха челото, скулите, носа, бузите, клепките на Ариана, устните й. Целувките му, гальовни като светлината на огъня, бяха молитва пред нея. Тя трепваше при всяко леко докосване и плачеше от мрака в очите на съпруга си.

– Не мисли за това – каза настойчиво Ариана. – Аз вече не си го спомням. Вече не. Даже и в сънищата си.

– Ти бе насилена жестоко. Предателството бе толкова голямо, че едва не уби душата ти. И въпреки това...

– Ти ме излекува – прекъсва го тя.

– ... дойде горе на крепостната стена и ми показа какво значи истинска страст.

Ариана се опита да каже нещо, но гласът ѝ заглъхна от напрежението на лицето на Саймън.

– Аз те взех, изправен с гръб към ледения вятър и твоята... – Споменът, желанието и още нещо разтърсиха Саймън и му отнеха гласа. – ... и твоята сладостна топлина ме обгърна целия – каза той след миг с пресипнал глас. – И все пак, все едно, че бе девствена.

– За мен бе радост да те обгърна.

Тя прошепна тези думи до устните на Саймън. Нейното докосване бе нежно като целувките му.

– Почувствах колко ти е добре – каза той дрезгаво. – Обля ме целия.

Саймън почувства как пламва тялото на Ариана.

– Нямах намерение – каза тя, – но не можех... да спра.

– Зная – въздъхна Саймън, като хапеше нежно устните ѝ. – И аз не исках да спираш. Исках вечно да стоя там, да ме брули леденият вятър и да усещам как по мен пулсира твоята огнена нежност.

Името на Саймън се превърна в тих стон, когато езикът му погали устните ѝ.

– Ти трепереше, викаше и ме молеше да вляза по-дълбоко в теб. И въпреки това сякаш бе девственица.

– Исках те до безпаметство.

– И аз. И когато всичко свърши, и не можехме да си поемем дъх след този разтърсващ екстаз, ти се притисна до мен и ме задържа дълбоко в себе си.

– Толкова ми беше добре, съединена с теб!

– Да – каза Саймън. – Тялото ти ми го каза. То изплака страстта ти. Исках да изпия тези сълзи! Никога жена не се е отдавала така щедро на мъж. И въпреки всичко, ти бе като девствена.

Тръпка разтърси Саймън и втвърди устните му.

– Саймън? – пошепна Ариана, озадачена.

– Трябваше да бъда по-нежен – каза той със съжаление. – Целувките ми трябваше да бъдат като дихание по косите ти, по лицето ти, по ръцете ти.

Както ѝ говореше, Саймън я целуваше нежно по косата, лицето и

ръцете. Тя затвори очи. Пронизваше я такова желание, че затрепери.

– Трябваше да развързвам роклята ти дълго и бавно...

Сребърните ширити прошумоляха развързани; аметистовата рокля се разтвори под пръстите му. Хладкият въздух в стаята само изостри усещането на живителния огън на устните му, когато се наведе над нея.

– Трябваше да ти кажа колко съвършени са гърдите ти – каза дрезгаво Саймън, допрял устни до шията ѝ. – Те са като от коприна, толкова топли и така сладко се молят за устата ми...

Той зацелува нежно гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха и пламнаха, тъмнорозови като устата ѝ.

– Саймън... – започна Ариана.

Бавна, сладостна тръпка ѝ отне гласа. Езикът на Саймън я галеше леко и караше зърната ѝ да се втвърдяват още повече.

Ръцете му се плъзнаха по аметистовата рокля и я развързаха напълно. Платът го галеше с леки движения и правеше кожата му още по-чувствителна Той се усмихна.

– Трябваше да свалям роклята ти малко по малко и да целувам дълго всяко кътче разголена плът, докато въздъхнеш, докато се разтрепериш и ми дадеш онова, за което никоой мъж не е молил, което съм взел само от теб.

Саймън затвори очи и много леко прокара пръсти надолу по бедрата на Ариана. Те се разтвориха за него. Роклята ѝ падна с лек шепот.

– Отдаваш ли ми се? – попита той.

– Да – пошепна тя. – Винаги.

Едва тогава Саймън отвори очи.

– Видях те такава още първата нощ. И вместо да ти кажа колко си хубава, вместо да повикам страстта ти с ласки, аз те разтворих широко и проникнах в тебе, сякаш сме били любовници откак дишахме.

Ариана се опита да каже нещо, но Саймън вече се навеждаше над нея и я галеше с ръце, с уста и с думи. Тихо стенание се откъсна от гърлото ѝ, когато езикът му започна да гали най-нежните места.

– По Светите места се ражда един странен плод – каза Саймън, както я милваше. – Казва се нар. Месото му е тъмнорозово, като рубин.

Удоволствието обхващаше тялото на Ариана и то сякаш се топеше. Дъхът ѝ спираше. Саймън пое с въздишка огнените капки на страстта ѝ.

– Ти си като нар... сладка, но и тръпчива, яркорозова, създадена да бъде вкусвана бавно със зъби и език.

Сладък огън затрептя по цялото тяло на Ариана. Тялото ѝ се изви като дъга. Саймън я беше виждал и по-рано да се движи така – бавно и

елегантно, в обятията на някакъв целебен сън.

Ариана се вгледа в тъмните очи на Саймън.

– Чувствам... Чувствам... Сънувала съм това... по-рано. Точно това. Но ти никога те си ме целувал така.

– Целувал съм те точно така – възрази меко той.

Саймън погали с върха на езика си копринения възел на желанието ѝ. Тя въздъхна и се изпъна отново в дъга. Движеше се бавно, като насън.

– А ти ми отговори точно по този начин – вдигна се към мен и ми позволи... всичко.

– Кога? – пошепна тя. Знаеше, че е вярно, но още не разбираше това ехо от някакъв свръхестествен сън.

– Излекувай ме.

– В един сън – каза Ариана. – Ти ме излекува.

– Това бе един Мъдър сън – каза Саймън – със среднощна лунна светлина, рози и вещания за буря.

– Цялата горя – пошепна тя.

– Усещам този огън, по-сладък от сънищата ми. Нямах намерение да те взема тази нощ, даже по този начин. Но сега искам да те взема по всички възможни начини.

Ариана изстена тихо. Тя се отдаде с цяло тяло на огнената ласка на Саймън. Той я държеше със силни и нежни ръце, шепнеше ѝ възхитени думи, наслаждаваше се да целува тялото ѝ и разпалваше още по-силен огън в нея; тя вече не бе в състояние даже да извика.

Когато го погледна Ариана разбра какво е да сънуваш в съня си.

– Твоя съм – каза тя. – Отдадох ти се, преди да разбера. А сега, вече разбрала, ти се отдавам отново.

– Моя си – каза Саймън – и имаш вкуса на огъня.

– Гори с мен – пошепна тя. – Много дълго горях сама в този огън.

Тръпка разтресе видимо Саймън. Той захвърли дрехите си и видя Ариана да се усмихва на възбудата му, разкрита пред нея.

– Само като те погледна, плътта ми се превръща в мед – каза Ариана и го докосна. – Мъж от коприна и стомана. И удоволствие. Мили Боже, какво удоволствие...

Нова вълна от желание заля Саймън и го разтърси.

– Правиш ме силен като бог!

Той се наведе бавно, наслаждавайки се на нейната взаимност, дока- то тя му правеше място между краката си и го обгръщаше с тях, отда- вайки му се изцяло. Той проникваше все по-дълбоко в нея, докато най- после постигнаха пълно сливане.

Огненото съвършенство на единението го разтапяше.

– Аз горя – каза той, обзет от страдание и удоволствие.

Ариана усещаше същото – мъчително удоволствие, което я поглъщаше като огън.

– Ние... Горим.

Двамата спряха да дишат от мощния екстаз, който запулсира помежду им.

Когато всичко свърши, когато нямаше вече какво да дават, да вземат или да споделят, Саймън пое Ариана в ръцете си и здраво я прегърна, като че ли някой искаше да му я вземе.

– Ще има начин да победим Дьогер – каза гневно Саймън. – Трябва да има. Изгубената зестра не струва живота на толкова много хора.

Ръцете на Ариана прегърнаха още по-здраво Саймън. Тя се молеше мълчаливо и отчаяно да се върне дарбата ѝ.

Да можеш само да намерят зестрата...

Пред очите ѝ се яви видение, което я завладя напълно за много време. Тя лежеше неподвижно и виждаше само каменния кръг край крепостта Стоунринг, изправен високо на фона на зимното небе.

Но този път пръстените бяха два...

Ариана премига, потрепера и осъзна, че е в прегръдката на спящия си съпруг. Главата ѝ се замая, когато осъзна какво се бе случило.

Магьосницата Глендруид има право на това. Съединяването с подходящ мъж може да засили дарбите на жената. Аз съм излекувана!

Ариана се обърна да събуди Саймън, но спря, преди да изрече и една дума.

Моята безотговорност вече струва твърде много на Блаторн. Дьогер чака като огромен лешояд своя кървав празник. Какво ще стане, ако кажа на Саймън?

Сладката омая изчезна. Саймън ще настоява да я придружи до Стоунринг. Доминик ще настоява да ги придружат рицари, защото ако баща ѝ подуши намирането на зестрата, сигурно ще се опита да го предотврати.

Не достигаха рицари за отбраната на крепостта Блаторн. Не бе възможно да се отдели и един даже за най-кратко пътуване до Стоунринг. Лагерните огънове на Дьогер заобикаляха Блаторн, сякаш крепостта бе обсадена.

И наистина, Блаторн фактически бе обсадена.

Ако събудя Саймън, той няма да ме пусне да замина, защото не може да тръгне с мен. Верният Саймън е нужен тук и сега на своя

господар и брат.

Но аз не съм.

Ще се измъкна, ще намеря зестрата си, ще я върна на Саймън, за да я хвърли в лицето на баща ми.

При тази мисъл Ариана се усмихна. За нея щеше бъде удоволствие да докаже на баща си, че може да се равнява с всеки жесток рицар.

Знаеше, че е права. Знаеше със сигурност какво трябва да се направи.

И как.

За да напусна тайно крепостта, трябва да узная как се заключва портата.

Тя пое дъх няколко пъти и в съзнанието ѝ се появи видение: дълъг коридор, по стените горят факли, от двете страни множество врати; склад, бурета със солена риба; птици, готови за печене; пресни и сушени плодове. В края на коридора – сушилня, множество рафтове един над друг с прострени съхнещи билки.

А над най-горния рафт, скрита в тъмното зад връзки канап – врата, затворена с резе. Тя се отваря някъде дълбоко в хълма.

Трябва ми и кон. Все някой ще е загубил коня си в тази суматоха. Някой от рицарите на баща ми сигурно има пиян кавалер или слуга.

Този път ѝ потрябва повече време, защото видението беше неясно. Но постепенно, много бавно то изплува от тъмнината... Кон с норманска сбруя е обърнал широкия си гръб към вятъра, а муцуната му е завряна в купа сено близо до Блаторн.

Ариана се освободи внимателно от ръцете на Саймън. Той промърмори, сякаш протестираше, но тя го целуна леко и го погали по бузата. Той се сгуши в косата ѝ, въздъхна и се успокои.

– Спи, любов моя – пошепна Ариана. – Всичко е наред. Зная къде е зестрата ми. Зная как да спася крепостта Блаторн.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

– Изчезна? Какво искаш да кажеш? – настояваше Саймън.

Свен отмести втренчен поглед от Доминик към Саймън. Беше ходил на кръстоносен поход с двамата. Не би се зарадвал на битка с когото и да било от тях. А Саймън вече бе готов да се бие. Свен погледна Мег с несъзнателна молба; тя седеше отдясно на лорда в топлата дневна.

– По-полека – каза Мег на Саймън. – Баронът е наблизил.

Саймън сви устни, но не възрази. Стана, бутна настрана остатъците от обедата си и застана толкова близо до Свен, че почти се допираше до него.

– Обясни ми.

Говореше тихо, но по гласа личеше, че е бесен.

– Лейди Ариана не дойде за утринната молитва – каза тихо Свен.

– Да – каза Доминик иззад Саймън. – Помислих си, че се е помолила при свещеника на баща си.

– Оня, дето я нарече развратница и поиска да я накажат за грях, който не е извършила ли? – попита ядосано Саймън с нисък глас – Не допускам. Тя по-скоро би се молила при свинете.

– Тази сутрин Ариана не е говорила с нито един от свещениците – каза Свен. – Не се изкъпа. Не е бродирала. Нито е свирила тъжни мелодии.

– А кухнята? – попита Мег. – Тя ги учеше как да приготвят задушеното по-вкусно.

– Пазачът, поставен от лорд Доминик в предверието, каза, че на двора са излизали само слуги и никой друг – каза Свен.

Доминик се усмихна и погледна Мег, която веднъж се бе промъкнала край Свен, преоблечена като слугиня. Свен улови погледа му и се усмихна печално.

– Пазачът бе от старите рицари на Блаторн – каза Свен. – Познава добре слугите.

– Нищо чудно, че Ариана избягва кухнята днес – каза Мег. – Там вие вятърът на самия пъкъл. Слава Богу, реколтата е прибрана в крепостта.

– Но лейди Ариана не е – каза Свен. – Не е на извора. Не е в казармите. Не е в оръжейната, в склада, в нужника, в нито едно проклето

място, което претърсих.

– Дьогер – каза горчиво Саймън. – Ще го скопя!

– Къде би могъл да я скрие? – попита Свен спокойно. – Той е в крепостта.

Доминик погледна отново Мег.

– Соколче – попита гой тихо. – Какво показват сънищата ти?

Мег затвори очи. Когато ги отвори, бяха озарени от прозрение.

– Спах доста добре преди бурята – каза Мег. – За пръв път от много седмици. Сякаш нещо бе сложено на мястото му.

– А сега, когато си будна? Сънуваш ли? – попита Доминик.

– Когато бурята се втурна в параклиса, се почувствах като да бях там, в нея. – Тя потрепера – Там е много студено, господарю мой. Мъртвешки студено.

– Зная го много добре – каза Саймън. – Бях при дървената ограда. Насметох каменарите, сякаш бяха упорити говеда.

– Затвориха ли вече отвора? – попита Свен.

– Скоро ще стане – каза Саймън. – Ако ще да ми се наложи да нося сам всеки един леден камък. И може наистина да стане нужда. Бурята не показва никакви признаци да утихва.

– Да – каза Мег намръщено. – Не очаквах толкова силна буря в самото начало на сезона.

– Иди в сушилнията – каза Доминик на жена си. – Хората ти ще искат балсам да намажат измръзванията си.

Мег понечи да възрази, но видя решителността в очите на Доминик и разбра, че иска тя да изчезне от дневната.

– Разбира се – каза тя. – Но...

– Ако ми потрябваш – прекъсна я Доминик, – ще изпратя бързо да те повикат.

– Да – каза Мег сухо и тръгна – Ще чакам.

Когато песента на златните накити затихна, Доминик се обърна към Свен:

– Почакай навън, до вратата. Трябва да поговоря със Саймън.

Свен се досещаше за какво ще си говорят. Излезе от дневната с чувство на облекчение. Не му се искаше да бъде наблизно, когато братята заговорят за интимни неща от брака си.

– Да не сте се карали с Ариана заради изнасилването? – попита направо Доминик.

– Не.

– За баща й?

– Не.

– За нещо друго?

– Не сме разменили груба дума преди да заспим.

– Студенина?

Саймън затвори очи. Заля го вълна от горещи спомени.

– Не – каза Саймън дрезгаво. – Нищо подобно. Ариана ме изгаря като никоя друга жена на този свят.

Доминик въздъхна и прекара пръсти през косата си.

– Няма логика! – изръмжа Глендруидския вълк. – Защо е избягала?

– Може би не е.

– Може би, може би. Може на змиорките да израснат пера и те да отлетят към местата, дето си хвърлят хайвера! – отвърна Доминик. – Крепостта не е толкова голяма, че да се измъкне незабелязано жена в сватбена рокля с бродирани сребърни светкавици!

Саймън премълча. Доминик казваше истината.

– Ще я потърся сам – каза Саймън.

– Не.

– Защо? – попита рязко Саймън.

– Ако тръгнеш да викаш името на жена си от укрепленията до сушилнята, Дюгер ще използва повода да хукне при краля или при херцога и да закрещи, че сме убили скъпоценната му дъщеря и сме скрили и зестрата ѝ, и трупа ѝ. След което целият ад ще ни бъде сервиран за закуска!

– Ще внимавам да не ме види – каза през зъби Саймън.

– Пресвета Дево! – промърмори Доминик. – В момента изглеждаш внимателен като норвежки мечок!

Саймън с мъка се въздържа да му отговори с грубост. Измъчваше го дълбоко безпокойство. То се появи, докато помагаше на каменарите, и нарастваше с всеки положен камък.

След това от север нахлу бурята и направи зидането невъзможно.

Мъртвешки студено.

– Пусни Лийпър или Стагилър но следите на Ариана – каза Саймън.

– Извън крепостта? Напразно. Бурята е унищожила всички следи.

– Започни вътре, по местата, където Ариана ходи рядко. Ако следи те ѝ са пресни...

Не се оказа нужно да довърши. Доминик вече повика един кавалер и му поръча да доведе в дневната Ерик с кучето му. Лийпър бе по-лесна работа. Доминик просто свирна и сивото куче се появи изпод масата,

където търсеше остатъци.

– Има ли нещо, до което се е докосвала само Ариана? – попита Доминик.

– Арфата.

Доминик бе стъписан.

– Но тя не я ли е взела със себе си?

– Не. Оставила я е до леглото си.

Едва сега Доминик се разтревожи наистина. Никога не бе виждал Ариана без арфата до нея.

– Взemi арфата и иди при извора – каза Доминик напрегнато. – Ние ще започнем тук.

Докато Саймън намери арфата и стигне до мястото, където се намираха изворът и гарнизонът, Стагкилър и Ерик вече го чакаха.

Стагкилър не намери хора, скрити без огън – каза Ерик на Доминик. – Много е студено.

– Свен каза същото. Нито пък някои от хората на Дъoger са тръгнали към Стоунринг или към Сийхоум.

– И по-добре – каза Ерик. – Касандра би им приготвила неприятно посрещане.

– Да Според теб и Свен Дъoger има най-малко два пъти и вероятно даже три пъти повече бойци от нас.

– Ако барон Дъoger не седеше до масата в голямата зала, бих казал, че сме обсадени – промърмори Ерик.

Когато Саймън се доближи, Доминик каза сухо:

– Ние просто сме заплашени с обсада.

– Кой тръгва пръв – Лийпър или Стагкилър? – попита Саймън.

– Лийпър – каза Доминик – Тя излиза свободно от крепостта. Никой няма да забележи, че влиза или излиза.

Доминик се наведе към кучето, каза тихо нещо и посочи към арфата в ръката на Саймън. Макар че повечето кучета от нейната порода ставаха само за състезания по бягане на открито, Лийпър имаше добър нюх и много искаше да го използва. Тя подуши арфата един, два, три пъти и погледна Доминик. С едно движение на ръката той я изпрати да търси.

С длан върху главата на Стагкилър Ерик наблюдаваше как слабата сива кучка кръстосва стаята с извора и търси прясна следа. Когато стигна до каменната стълба, която се виеше на спирала в ъгъла на крепостта, тя заскимтя тихо.

Доминик веднага отиде при нея.

– Нагоре или надолу? – попита той.

– Надолу – каза Саймън. – Ариана рядко слиза по нея.

Друг жест прати Лийпър надолу по стълбата. Мъжете я последваха. Преди да стигнат до сушилният. Мег застана на вратата разтревожена. Ръката ѝ държеше здраво кожената каишка на Лийпър.

– Какво прави Лий... – започна Мег, но я прекъснаха.

– Пусни я! – каза Саймън тревожно. Мег пусна каишката, без да продума.

Лийпър се плъзна край дългата зелена пола на Мег и изчезна в сушилният. Мег и мъжете я следваха по петите. Саймън грабна лампата, с която си светеше Мег, и почака да види какво ще направи кучката.

Множеството силни миризми в сушилният объркаха Лийпър, но за съвсем кратко. След като подуши арфата още веднъж, тя се втурна да търси. Скоро хвана следа и тръгна да навлиза все по-дълбоко в тъмните тъгли на сушилният.

В същия момент Мег и Доминик разбраха къде отива Лийпър. Доминик погледна бързо Ерик, сви рамене и реши, че Мъдрата магьосница е пазила по-важни тайни от тайния вход на крепостта Блаторн.

Муцуната на Лийпър се движеше но пода по права линия, сякаш някой я водеше на силно опъната каишка. Тя се изкачи до сноповете канап и до купищата чували, подраска по тях и изскимтя към вратата, затворена с резе.

– Отвори я – каза Доминик.

Саймън отвори и вдигна високо лампата. Видя се само един тъмен и тесен тунел.

От тесния отвор на тунела в стаята нахлу леден въздух. Мътен, далечен кръг светлина и воят на вятъра бяха единствените свидетелства, че тунелът има край.

Лийпър потрепера от студ и заскимтя от желание да продължи търсенето. Доминик извади каишка, закачи я за каишката на Лийпър и тръгна към тунела.

– Остани тук – каза Саймън и хвана Доминик за ръката. – Тук си нужен ти, не аз.

Доминик се поколеба за миг, подаде каишката на Саймън и се върна. Саймън му даде арфата, наведе се и последва Лийпър в отвора. Тъмната мантия тутакси се сля с мрака на тунела.

Кучето и човекът изскочиха в един върбов гъсталак с опаднали листа. Още бе рано следобед, но тук вече падаше сумрак. Над гъсталака се носеше сняг, гонен безмилостно от вятъра.

Проследяването на Ариана щеше да бъде изключително трудно. Не

се виждаше никаква следа. Въпреки това Саймън се втурна напред. Някъде там, под ледения вятър, бе Ариана.

Само на няколко ярда от гъсталака Лийпър загуби следата. Тя скимтеше, обикаляше и пак скимтеше. Накрая Саймън я дръпна обратно в тунела.

– Загуби следата, щом излезе от гъсталака – каза късо Саймън, когато влязоха в сушилнята. – Не се виждат и следи.

Очите му казаха много повече – по-тъмни и по-тревожни от бурята. И той, и Лийпър трепереха от ледените пориви на вятъра.

– Стагкилър – каза Саймън и се обърна към Ерик. – Съмнявам се, че ще намери нещо, което Лийпър не е подушила, но това сега е най-голямата ни надежда.

Никой не каза, че това е единствената надежда, докато бурята спре и стане възможно да се пусне Мъдрият сокол.

Стагкилър подуши арфата и се втурна в тунела. Бе толкова голям, че главата му опираше в тавана.

Мег и мъжете чакаха напрегнато.

Скоро, много скоро нещастният вой на Стагкилър се издигна над шума на вятъра.

– Загуби следата – каза Ерик.

– Има ли друга следи в тунела? – попита Доминик.

Ерик изсвири някаква остра и мелодична команда. Воят на Стагкилър престана. Много скоро кучето с пета козина изскочи от тунела. Ерик пое в ръце неговата огромна глава и му каза нещо неразбираемо.

Кучето се върна в тунела. След няколко минути се върна и запълзя към господаря си.

– В тунела няма друга пресни следи освен нейните и тези на Саймън.

– Ариана е излязла сама? – смаяно попита Саймън. – Защо би напуснала топлата крепост в разгара на тази буря?

– Може би е излязла, прели да започне бурята – каза Доминик.

– По-скоро не е имало значение дали бурята е започнала или не – каза Мег. – Жена, която е заменила коня за езда с боен жребец, не е лишена от смелост.

– Може да не е излязла по своя воля – каза Ерик.

– Била е сама – каза Доминик. – Твоето собствено куче го потвърди.

– Да. Но баща ѝ е магьосник. Кой знае каква измама е измислил.

Саймън притихна.

– Какво говориш?

Ерик сви рамене.

– В известна степен този човек е Учен. Чувства се. Но този вид ученост някога е разделила друид от друид, клан от клан и човек – от душата му.

– Ако Дъoger е причинил болка на Ариана, той е вече мъртвец – каза отчетливо Саймън.

– Първо трябва да намериш дъщеря му и да докажеш, че ѝ е причинил зло – каза Доминик.

– Защо Ариана би заминала, ако не са я принудили? – попита Саймън ядосано. – Причина няма.

По коридора се чуха стъпки и мъжете млъкнаха.

– Това е Амбър – каза бързо Мег. – Помолих я да ми помогне. Въздъхнаха с облекчение, когато на вратата на сушилният се показа Амбър със златисторусата си коса и с усмихнато лице. В косата ѝ бяха затыкнати гребени, украсени с кървавочервен кехлибар.

– Какво правите тук? – попита тя, когато видя мъжете. – Сигурно имате по-важна работа от балсама за измръзване.

– Виждала ли си Ариана? – направо я попита Саймън.

– Рано тази сутрин. Срегнахме се в коридора и тя ми каза, че изчезналият гребен е попаднал в разкъсаната подплата на пътническата ракла.

Мег възкликна от удивление.

– Отидох при раклата и го намерих там! – каза Амбър. – Нали е чудесно, че Ариана си е върнала дарбата?

Саймън бе онемал от смайване.

Но Ерик не беше. Щом Амбър спомена за намерения гребен, от хаоса на множеството възможности изплува един-единствен образ.

– Ариана е тръгнала да търси зестрата си – каза просто Ерик.

– Луд ли си? – попита Саймън. – На път през снежната буря! Проклетата зестра може да се намира във всяко място отгук до Нормандия!

Светлокафявите очи на Ерик се свиха; той преоценяваше отново възможностите, които го бяха измъчвали напрасно откак разбра, че зестрата е открадната.

Саймън понечи да каже нещо, но Доминик го спря с рязък жест.

– Мисля, че Джефри е откарал зестрата в Спорните земи. Ако е така, тя е някъде между Стоунринг и Силвърфелс.

– Тя щеше да ми каже – каза Саймън.

– Нямахте да я пуснеш да отиде без теб – каза Мег.

Никой не каза онова, което всички знаеха: Ариана бе тръгнала сама, за да не моли Верния Саймън да напусне господаря и брата си, когато му е нужен.

– Пригответи два коня – каза Доминик на Саймън. – Трябва да я настигнеш бързо. Лорд Ерик, ще придружиш ли Саймън заедно с Мъдрите си животни?

– С удоволствие.

– Какво ще кажеш на Дъoger? – обърна се Саймън към Доминик.

– Нищо. Ариана го е избягвала при всяка възможност. Ако имам късмет, той даже няма да забележи, че я няма.

– А ако не си късметлия?

– Бързай, Саймън. Искам жена ми да си върне спокойния сън.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Саймън и Ерик препусаха, като че ли ги преследваха демони, но не можаха да настигнат Ариана. Стигнаха на север до имението Карлайл, но тя не бе там. Страхуваха се, че в тъмнината и бурята са минали покрай нея, без да я забележат. Прекараха ужасна нощ, опитвайки се да поспят, докато Стагилър кръстосваше наоколо и търсеше следи от Ариана.

Кучето не намери нищо – само лапите му се покриха с парченца лед.

Саймън бе на крак далеч преди съмване за учудване на хората в имението. Не искаше и да знае за закуската – мислите му бяха при Ариана, която бе някъде навън в тази буря.

– Сигурно се е загубила – каза той разтревожено.

Ерик сложи на дебела филия хляб парче студено месо и резен сирене и ги даде на Саймън.

– Както небето не може да се отдели от земята, така и Ариана не може да се загуби.

– Тогава защо не я настигнахме?

Ерик нямаше готов отговор, който да успокои Саймън. Той знаеше само истината; колкото по-дълго траеше бурята, толкова изгледите ставаха по-мрачни.

– Стагилър не намери знак, че сме подминали Ариана в бурята – каза Ерик. – Някак ще да се е сдобила с кон и сигурно е пред нас.

– Толкова е студено... – пошепна Саймън.

– Тя е облечена с Мъдрата дреха.

– Достатъчна ли е, за да я топли?

– Яж! – Ерик не обърна внимание на въпроса. – Ще яздим, докато бурята утихне. Тогава ще пусна сокола високо.

Но силата на бурята не намаля, докато стигнаха самия свещен каменен кръг. Изправените камъни не се виждаха от ледената мъгла. Ерик и Саймън въведоха уморените коне вътре. В това време Стагилър се плюсна на земята; дишаше тежко. Мъглата поглъщаше мигновено сребърните облачета на лъха му.

Соколът се премести от мястото си на седлото върху ръкавицата на Ерик, накокошини се и отвори човка, сякаш вече вкушваше сладостта на свободния полет срещу вятъра. Ерик извири остро. Соколът отговори с

някакво мелодично гукане – твърде сладко, за да е излязло от гърлото на хищна птица.

С бързо движение на ръката Ерик запрати Уинтър в зимното небе. Тесните, изящни крила на сокола блеснаха и го издигнаха бързо в ледената мъгла.

Саймън наблюдаваше птицата със страх и надежда. Очите му се напълниха със сълзи от блясъка на слънцето през мъглата, но той се взираше в далечината. Цялото му ляло бе напрегнато.

Но това беше нищо в сравнение с тревогата, която го завладя, когато соколът започна да се спуска надолу с протяжен, жалостив крясък. Ученият мъж размени няколко сигнала с птицата; на Саймън вече му се искаше да им изкрещи.

Тогава Ерик се обърна и погледна към Саймън с горест в светлокафявите очи.

– *Не!* – изръмжа ядно Саймън. – *Не искам да го чуя! Ариана е жива!*

Ерик затвори очи за миг, преди да каже на Саймън това, което никой човек не иска да чуе.

– Ариана... – Гласът на Ерик стана болезнено тих. – Не можеш да отидеш при нея.

– *Тя е жива!*

– Ариана лежи неподвижно във втория каменен пръстен – каза Ерик предпазливо. – Това е всичко, което е било позволено на Уинтър да види.

– Позволено? Какво по...

– Вторият пръстен – прекъсна го рязко Ерик – не може да се измери, нито да се претегли, нито да се пипне. Той просто съществува. Ти никога не си го признавал. Затова, жива или мъртва, Ариана е недостъпна за теб. Но ще видим дали това се отнася и за мен.

Ерик подкара коня. Саймън то наблюдаваше напрегнато. Веднъж се бе опитал да проследи Мег в един свещен пръстен и не бе успял. След това се опита да помогне на Дънкан да проследи Амбър, но нещо го накара да спре пред друг свещен каменен кръг. Отново бе объркан от древните тайни на камъните.

– *Ако изобицо съществува някаква тайна* – каза си Саймън ядосано. – *Ако!*

Но макар и да се съмняваше, страхът го завладяваше все повече.

Ами ако наистина не мога да стигна до нея?

Отговор нямаше. Но Саймън бе сигурен, че древните светилища ще

го подложат на изпитание, както бяха направили първо с Доминик, а после и с Дънкан.

Но за разлика от тях Саймън се страхуваше, че няма да успее. Липсваха му хитростта на Доминик и норвежкия инат на Дънкан.

Как мога да намеря нещо, което не мога да видя, да чуя или да пипна? Как, за Бога, успяха Доминик и Дънкан?

Конят на Ерик спря като вкаменен.

– Затворено е и за мен! – извика сърдито Ученият мъж. – Кълна се във всичко свято, затворено е!

Страх и гняв се смесиха в Саймън, той побесня. Пришпори коня към древните каменни блокове, чиито лица бяха забулени в мъгла. Конят препусна в галоп нагоре по хълма и изведнъж спря като пред крепостна стена.

Това не бе неочаквано за Саймън. Той изрита стремената и скочи от коня с котешка грация.

– Няма място, където не бих отишъл да потърся Ариана – извика на камъните – и по дяволите всичко, *което съществува и каквото не съществува!*

Като воин, който влиза в битката, Саймън тръгна към камъните, които се изправяха от мъглата пред него.

– Ариана! Чуваш ли ме?

Отговори му само силен, жален крясък на сокол, излязъл от гърлото на един Учен мъж.

Саймън стисна зъби и продължи напред. От двете му страни се изправиха високи камъни. Той крачеше между тях, без да се оглежда на страни.

– Ариана!

Този пъти и соколът не отговори.

Саймън продължи да крачи. Отиде до могилата в центъра на кръга и обиколи основата ѝ. Отпреди бурята никой не бе минавал по снега. Изкачи се на върха и се огледа наоколо.

Не се виждаше нищо. Само талазите на мъглата образуваха странни фигури, които изчезваха, щом ги погледнеш.

– Ариана! Тук ли си?

Мъглата не издаде звук.

– Ариана! Къде си?

От мъглата се обади гласът на Ерик:

– Във втория каменен пръстен.

– Къде е вторият пръстен?

– Могилата е центърът му.

– Аз съм тук. *Къде е Ариана?*

– Във втория кръг.

– Покажи ми я! – изрева Саймън яростно.

– Дори ако каменният пръстен ме пусне вътре, ще мога да ти покажа Ариана точно толкова, колкото бих могъл да покажа дъгата на слепец!

Саймън изръмжа гневно.

– Ти си това, което сам си избрал да бъдеш – извика Ерик – човек на логиката. Твърде дълго си се държал за слепотата си. Сега плащаш, защото твърде късно си прозрял истината. Не можеш да стигнеш до Ариана!

Саймън издаде отчаян вик, зов към Ариана. Ехото донесе призракен шепот.

Ти си това, което сам си избрал да бъдеш.

Не можеш да стигнеш до Ариана!

Но Саймън не можеше да приеме, че ще загуби Ариана.

– Ще я видя! – изкрещя той на самия каменен пръстен. – Чуваш ли ме? Ще я видя!

Вятърът зашептя съвсем наблизко, в клоните на цъфнало дърво.

Но на върха на могилата не растеше дърво.

Цветове не се разтварят зиме.

И вятърът бе спрял.

Но шепотът се чу пак като траурна въздишка; шептеше вятърът, който не можеше да шуми в несъществуващо дърво; вятърът, който духаше по несъществуващи цветове, докато заговорят на хиляда сладки езици.

Бързай, войнико! Тя умира. После при мен ще останеш само ти, жив и постоянно умиращ, тъгуващ завинаги по късно разбраната истина.

Ледени тръпки разтърсваха Саймън. Онази част от него, която бе научена да пипа, да мери и да тегли се бореше яростно и не искаше да признае, че той е чул нещо по-смислено от вятъра, брулещ скалите и леда.

Друга част от него бе на колене пред шептящия безбрежен порой на мъката, която не беше негова. Не съвсем.

Още не.

Бързай, боецо!

Виж!

Той се огледа с черни, безумни очи. Не виждаше нещо, което да не е видял одеде.

– Как да видя? Помогни ми!

Отговор нямаше. Саймън бе сигурен, че Ариана е наблизко и животът ѝ бавно си отива, отнасяйки я там, където никоой жив човек не може да я достигне.

Любов? Тя е кофа с помия!

Хиляди цветчета пошепнаха язвителните думи на Ариана и изтръгнаха страдалчески стон от гърлите му. Но стонът не спря шепота; той продължи и му каза много повече, отколкото бе в състояние да понесе. Напомни му за думите, които си бяха разменили насаме и които друго човешко същество на този свят не бе чуло... за нейната смелост и за неговия студен отговор.

Щом се съвзема, ще мога да понеса брачната прегръдка. Заради теб, мои верни рицарю. Само заради теб.

Не ми стигат ласки по задължение и стиснати зъби. Искам повече.

Ще ти дам всичко, което имам.

И ми го даде.

– Ариана! – извика Саймън.

Отговор нямаше; не се чуваше даже и шепотът на несъществуващите цветове.

Саймън затвори очи и се опита да се пребори с вълнението, което го задушаваше. Ръцете му се свиха в юмруци. Толкова искаше да я види, че се разтрепери цял.

– Славейче – прошепна страдалчески той – Бих изтръгнал сърцето от гърдите си, само и само да те видя!

Вятър погали клоните на близкото дърво и накара цветовете да въздъхнат.

– Саймън! Отвори очи! Погледни!

Още преди да отвори очи Саймън разбра, че Ариана е до него, че може да я докосне. Разбра го по начин, който не може нито да се претегли, нито да се измери.

Тя беше в краката му, лежеше сгушена на една страна, загърната в мантията си. Вятърът бе отметнал крайчето ѝ и бе открил странно помръкнала аметистова тъкан. Сребърните ширити и бродираните светкавици бяха потъмнели и загубили блясъка си. Кожата ѝ бе бледа и студена като снега.

Ако Ариана дишаше още, Саймън не можеше нито да го види, нито

да го чуе. Не се събуди, когато я взе на ръце, викаше името ѝ и се мъчеше да я изтръгне от хватката на студа.

Тялото ѝ бе меко, отпуснато и студено. Тъй студено, както някога я бе обвинил.

– Славейче...

Сякаш кинжал прониза сърцето му. Беше я загубил. Когато я вдигна нежно на ръце, от мантията ѝ изпаднаха пакетчета с подправки и скъпоценни камъни.

Единението с избраница може да направи жената по-силна.

– По дяволите зестрата! – процеди Саймън през зъби. – Тя не струваше колкото живота ти! Нищо не струва колкото него!

Той ритна пакетчетата настрани и здраво притисна Ариана до себе си. Искаше да се събуди, да го погледне, да му се усмихне. Да живее.

Но се събудиха само хилядите цветове, които сладко шепнеха казаните някога от Саймън думи.

Аз не съм нито Доминик, нито Дънкан. Никога няма да дам толкова много от душата си на жена. Никога няма да видя как цъфти самодивското дърво.

Но Ариана бе дошла при него с ограбената си невинност и със смайващата си смелост. Тя бе горяла в екстаз за него, бе му дала повече, отколкото си бе мислил, че може да му даде – доверието си, тялото си, самата си душа.

Обичам те, Саймън.

Саймън бе ѝ подарил само тялото си.

И сега тя бе студена, а той – безсилен да я стопли.

Цветовете се разлюляха, зашепнаха и заповтаряха собствените му думи, раняваха го, докато от раните му бликнаха сълзи. С Ариана бяха загинали неща, за които не бе и подозирал. Останаха други, за които не бе и допуснал, че съществуват.

С огромна нежност Саймън загърна Ариана в мантията си. Косата ѝ изглеждаше още по-черна върху бялата кожена подплата. Положи я внимателно на земята, извади мечата си и го сложи в ръцете ѝ.

– Никой воин на този свят не е бил храбър като теб – каза той и я целуна по студената буза. – Твоята смелост ме кара да се смирявам. Където и да си, нека самодивското дърво цъфти за теб.

Саймън склони глава и заплака като дете. Както плачеше, го облъкна някакъв странен аромат и погали бузите му нежно, като целувка.

Отвори очи.

Саймън отвори бавно очи и видя старото самодивско дърво да

цъфти посред зима. Разбра, че е негова истината, видяна толкова късно.

В ръцете му паднаха цветовете от дървото, което никога не бе съществувало.

И все пак самодивското дърво цъфтеше, той го виждаше. Държеше в ръце цветовете му. Докосваше вечната му красота. Вдъхваше аромата им като самият живот.

Това е самият живот.

Ти го видя много късно. Сега и ти като нея си между два свята и топлата ти кръв се вледенява.

Можеш да спреш сълзите ми и да живееш, както си живял, без да се довериш на никого. Или да оставиш сълзите ми да текат и да приемеш онова, което идва.

Разтреперан, Саймън разтвори ръце и остави цветовете на самодивското дърво да нападат по Ариана – даде ѝ всичко, повече, отколкото някога бе помислял, че може да даде.

Страхуваше се само, че и това не е достатъчно.

Когато първият цвят докосна бузата на Ариана, тя като че ли помръдна. Когато я погали вторият цвят, тя трепна и въздъхна, сякаш бе останала за дълго без дъх. Върху нея заваляха безброй цветовете: вихър от топлина и нежен аромат завладя всичко наоколо.

Саймън почувства как животът се връща в тялото ѝ, сякаш запулсира в неговото собствено тяло. Тя се раздвижи като да се събуждаше от сън. Очите ѝ се отвориха – аметисти отразяваха прелестта на свещеното дърво, разцъфтяло посред зима.

– Саймън... – пошепна тя.

Той пое живителната ѝ топлина в ръце и почувства силата на нейните около шията си.

– Давам ти дара на самодивското дърво – пошепна до устните ѝ Саймън.

Дарът бе любов.

ЕПИЛОГ

Барон Дьогер стоеше до моста над крепостния ров на Блаторн и гледаше как триумфът на самодивското дърво препуска към него на гърба на конете. Те следваха Ариана послушно, макар да нямаше кой да ги подкарва, нито да ги тегли за юздите. Всичките бяха натоварени с чували, пълни с подправки, коприна, злато, сребро и скъпоценни камъни – с всичко, което бяха отнели на Ариана с подлост и предателство.

Но не толкова зестрата показа на Дьогер, че е победен. В среднощната тъмнина на Саймъновия меч светеше един-единствен цвят.

Като видя цвета на самодивското дърво в дръжката на меча, Дьогер повика коня си и изведе рицарите си от крепостта Блаторн. Там не бе останала слабост, която да използва. Нямаше да се появи и в бъдеще. Даже Хитрия Чарлз не бе изнамерил начин да разваля любовта.

Имението Карлайл стана част от крепостта Роуън – дома на Обичаната Ариана, жената, чиито ръце изтръгваха радост от арфата и чиято дарба не позволяваше на нито едно дете да се загуби.

Мечът на Саймън бе назван „самодивското дърво“ заради странния цвят в кристалната черна дръжка на меча му. Самия Саймън нарекоха „Господаря на самодивското дърво“.

Защото Саймън бе открил онова, което и най-учените не познаваха...

КРАЙ

© 1994 Елизабет Лоуел
© 1995 Силвия Големанова, превод от английски

Elizabeth Lowell
Enchanted, 1994

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Елизабет Лоуел. Омагьосаните
ИК „Ирис“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10605>]